

Η Ζερνίρα

4

ΑΣΠΙΟΥΤΗ-ΕΛΑΚΑ,,

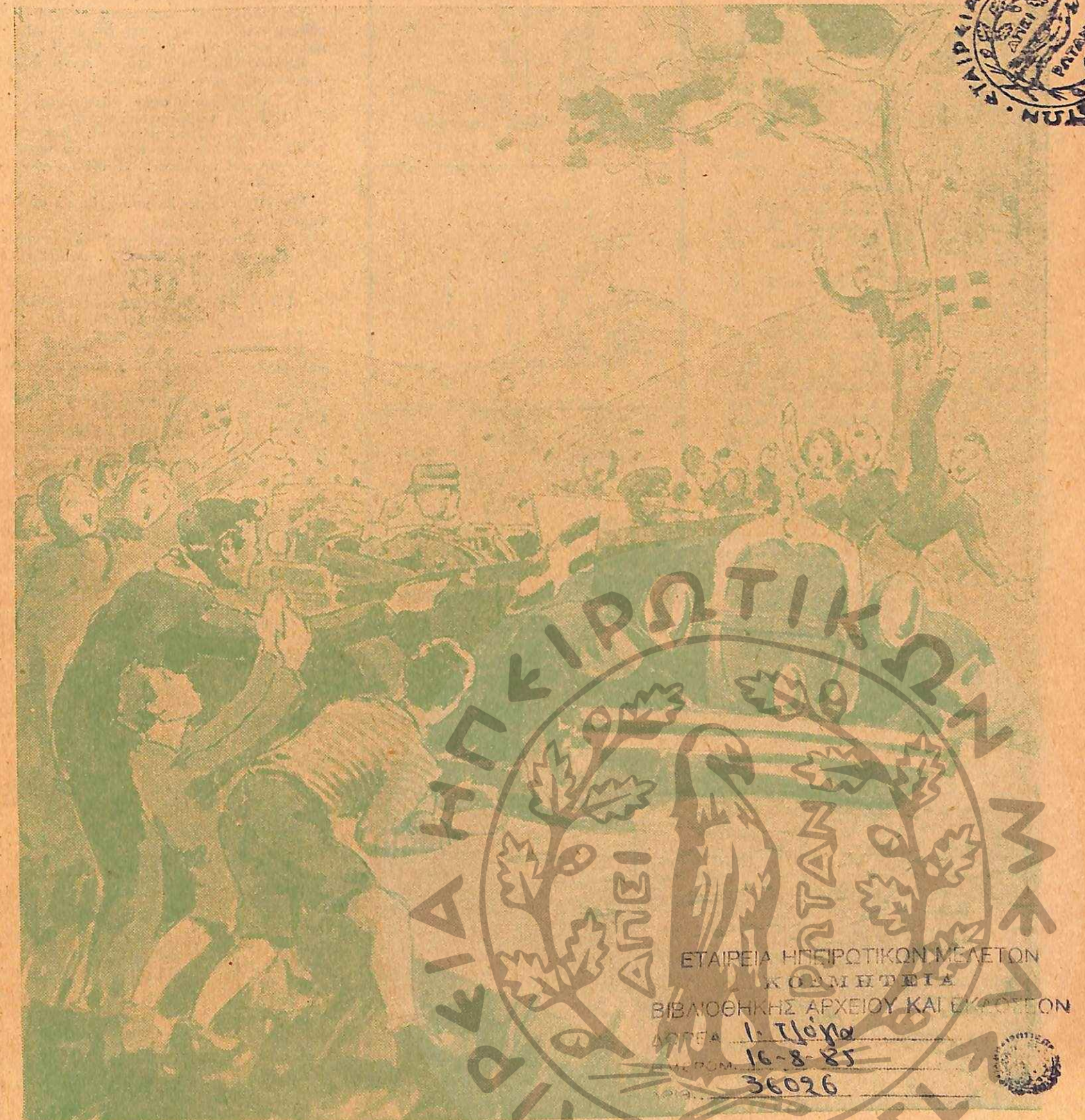
ΕΤΟΣ Α. ΑΡΙΘ. 3

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΙΘ. 3
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΤΟΑ ΔΑΓΚΛΗ 20
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 28-333

Η Σοφία
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀποδεύεται εἰς Πελοπόννησον

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Η σκηνή σ' ένα προσφυγικό σπίτι του Ύμηττου. Η Μέλπα στο λίζει ένα μικρό σινι κόλλυβα, ο σύζυγός της Γιάννης χτενίζεται).

ΜΕΛΠΑ. Έλα πιά, άφησε τόν καθρέφτη. Γαμπρός θα γίνης; Βοήθησε έδω για να πάμε πριν αποψάλλ! ή λειτουργία στο νεκροταφείο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Σιγά, σιγά. Έχομε καιρό. ΜΕΛΠΑ. Τι καιρό καλέ, πού είνε ό χτώμιση κιόλας! Ός πού να πάμε εκεί κάτω θα θραδυστούμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλά ντέ. Δέ θα βγώ άχτένιστος για να πάω στα σαράντα της μάννας σου. Μέ δρόσισε βλέπεις κι' αυτή.

ΜΕΛΠΑ. Για να σου πώ. Για τη συχωρεμένη να μη λές τίποτα. Μαρε δέ φοβάσαι τόν Θεό; Έκείνη είνε πιά στόν άληθινό κόσμο κι' έσθ στόν ψεύτικο!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλά είνε εκεί πούπεσε. Έλα, πάρε την κορώνα και πάμε. Είμαι έτοιμος. Δόσε μου έμένα τόν σινι.

(Μαυροφορεμένοι κι' οι δύο τους βγαίνουν από την πόρτα. Έκείνη κρατά την κορώνα. Έκείνος τά κόλλυβα).

ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. Είδες καλέ τι άγαπημένοι πού περνούνε τώρα; Ούτε λόγια ούτε καννάδες. Από τότες πού πέθανε ή μάνα της Μέλπας, ήσυχάσανε οι άνθρωποι.

ΑΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. Ναι, ναι. Πού εκείνος ό φαγωμός πού είχε ούλη μέρα. Τι γλώσσα εκείνη ή γερά, άλυση θα μείνη. Σήμερα της κάνουν τά σαράντα. Θεός σωρές τη!

Τ' ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τι ήθελες να περάσης από δώ πού ό δρόμος είνε χαλασμένος. Άφάνισα τά ποδάρια μου στη πέτρας και τά χαλίκια. Ήρεπε να πάμε με τόν αυτόκινητο.

ΜΕΛΠΑ. Έγώ τι να πώ πού ήσκασα μέσα στα μαύρα με τόν ήλιο; Μα ήρεπε να περάσωμε από τση Χρυσάνθης για να δώ πώς δέν τηνε έέχασα τη μαμά πού ή λύσσαδε να μās κουσελετή.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Άς λείπαμε οι έπίδελτες. Είνε καιρός τώρα να σημάη κανείς τά παπούτσιά του; Και να σηκώνη τόν άρσο τά κόλλυβα πού μου φόρτωσες και την κορώνα!

ΜΕΛΠΑ. Σόπα, μη θαυνούας και δέν κάνε. Άλήθεια θυμάσαι καλά τόν μνήμα; Έσθ μούπες πώς ήθελες τρεις Κυριακές.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ναι. Η σινι νη μ' έφαγε.

ΜΕΛΠΑ. Καλά, σόπαινε πιά, κ' έφτάσαμε. Νά, ό ήλιος κρύφτηκε πίσω από τά σύννεφα.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Έχει γούστο να πιάση και καμιά βροχή. Θα γίνωμε μούσκεμα.

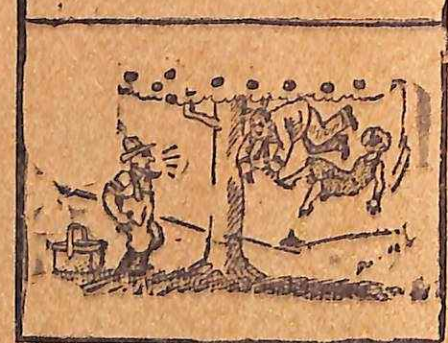
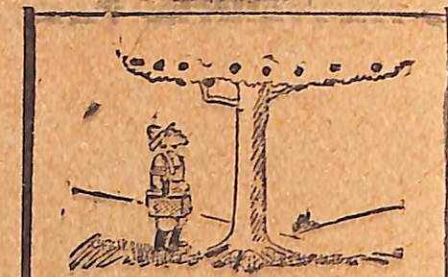
ΜΕΛΠΑ. Μη καιρμελετάς, καμίνε. Ούδες τση γροισούτες τση πες σήμερα. Σε καλό σου.

(Βγαίνουν στο Νεκροταφείο).

ΜΕΛΠΑ. Από πού θα πάμε; Έγώ έδώ μέσα τά χάνω. Δέ βαστά ή καρδιά μου να βλέπω μνήματα.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Έλ' από δώ. Θαρρώ πως

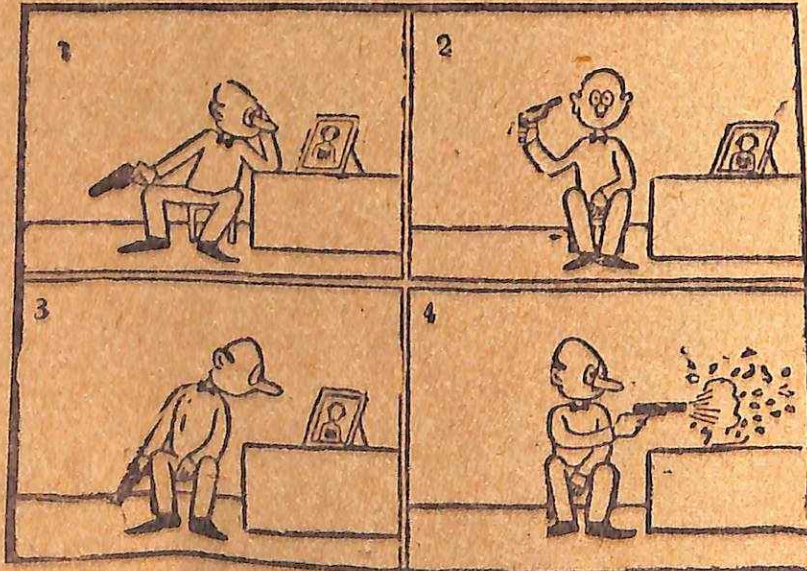
Τό μάζεμμα τών μήλων

Μετά τόν τίναγμα

Τελευταίο βλέμμα...

Η άπελπισία

Όταν την έανακτύταξε...

Δευτέρα σκέψις σοφώτερη...

είναι εκεί πέρα στα καινούργια. ΜΕΛΠΑ. Τι θα πη θαρρείς; Άφού ήρθες τρεις Κυριακές δέν τό έξερεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μα...άλλάξανε τόν δρόμο, άνοιξαν καινούργιο από κει...για να δούμε... έλα.

ΜΕΛΠΑ. Ήβοι! Και ψυχάλιζε. Τά νεύρα μου θα με πιάσουνε. Η ψυχή μου σφίγγει...

ΓΙΑΝΝΗΣ (ιδίω). Άναθεμάτηνε τη στρίγγλα! Και πεθαμένη πού είνε, άνω κάτω θα μās κάνη πάλι.

ΜΕΛΠΑ. Καλέ μούσκεμα γέννηκα, δέν τόβρες άκόμα; Άχ!, και θα ξεβάψη τόν μαύρο μπουκούρι, να γίνω χάλια!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Έλα πιά πέρα να δούμε. Τάχασα κι' έγώ. Άι, νάτο!

(Ψάχνουν στην άνηφοριά. Ό Γιάννης δαγκαστισμένος ρίχνει την κορώνα και τά κόλλυβα σ' ένα σταυρό τυχαίως και θυάξει τόν καπέλλο του και στέκεται. Η Μέλπα γονατίζει).

ΜΕΛΠΑ. Μανούλα μου ήρθα να σε δώ! (κλαίει).

(Ξαφνικά παρατηρεί τόν σταυρό, ένψ είνε γονατισμένη. Διαβάζει:)

ΕΡΑΤΩ ΚΑΡΑΜΕΛΛΑ

(έτών 22. Άπεβίωσε έξ έρωτος) (Σηκώνεται έξω φρενών.)

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τι είνε πάλι; ΜΕΛΠΑ. Βέβαια δέ σε συμφέρει να καταλάβης. Νόμισες πως ήμουνα καμιά λολή να με κοινονάρες.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μίλα καλά βρε γυναίκα! Πές μου τι έπαθες; ΜΕΛΠΑ. Να σου πη ό παπās στ' αυτή κι' ό διάκος στο κεφάλι. Τόν κουτό κανείς; Κύντα κει τι γράφει.

(Τού δείχνει τόν σταυρό κι' ό Γιάννης διαβάει τόν όνομα τού κοριτσιού πού πέθανε από έρωτα).

ΜΕΛΠΑ. Αυτό είνε τόν μνήμα της μάννας μου; Καλέ τάχεις χαμένα; Άι Κατάλαβα! Δέ λές μαρε πώς ήφερεις την κορώνα και τά κόλλυβα στην έρωμένη σου! Άι, τά νεύρα μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Βρε γυναίκα τρελλάθηκες; Έγώ ήχασα τόν μνήμα και για να μη βραχούμε, είπα να...

ΜΕΛΠΑ. Να σου πη ό ό παπās στ' αυτή. Άλλου, αυτά να τά καλλας. Άλλου. Άχ! τη σύχυσή μου, άσυχώρετος κι' άμνημόνευτος νάσαι.

(Άρπά την κορώνα και την κομματίζει. Χύνει τά κόλλυβα).

— Πάμε σίτι να δής τι πανηγύρι θα σου κάνω...

(Φεύγει. Σοπίσω έκείνος διαμαρτυρόμενος. Βροχή ραγδαία).

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (τό βράδυ). Δέ στάλεγα κερά Ρηνιό μου. Τό θ ματση τόκανε ή μακαρίτισσα. Μιά φορά πήγανε να τη μνημονέψουνε και τση βάλε και τσακωθήκανε σάν τά σκυλιά!

ΣΥΛΒΙΟΣ

—Όχι! Όχι! Όχι! Τελείωσε! Δέν θα σου την δώσω! φώναξε ή Μπέττυ κτυώντας με πείρα τά πόδια της.

Ό Τζόφρεϋ έκανε μία χειρονομία άπελπισίας.

—Ω, πόσο παράλογη είσαι Μπέττυ! Πόσο παράλογη! Τι σου ζητώ στο κάτω, κάτω; Νά μου δώσης μία από τις έπιστολές πού σου έχω γράψει για να τη σταίλω στο διαγωνισμό της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ». σπουδαίο πράγμα είνε.

αυτό;

—Είπα όχι! έπανελάβε ή Μπέττυ.

—Μά σκέψου, Μπέττυ μου, ίσως κέρδισουμε τόν ήμερήσιο βραβείο, δηλαδή πέντε στρογγίλες λιρίτσες. Σου όρκίζομαι ότι θα σου τις χαρίσω να αγοράσεις ό,τι θέλεις. Αν όμως κερδίσουμε τόν έβδομαδιαίο βραβείο, συλλογίσου Μπέττυ—έκατό λίρες! Τό ποσό δηλαδή πού μάς χρειάζεται για να κάνουμε τόν γάμο μας!

—Όχι! Δέν σου δίνω την έπιστολή σου!

—Είσαι έξωφρενική, Μπέττυ! Είσαι... είσαι...

—Πές το λοιπόν! Πές το!

—Είσαι ένα ζώον!

—Ω! Δέν ντρέπεσαι! Έ, τότε και συ είσαι ένας ήλιθιος. Ένας θλάκας!

Κι' αν δέν σου δίνω την έπιστολή δέν σου τη δίνω γιατί θα με ρεζιλίσης άδικα. Τ' άκους; Πίστεψες λοιπόν ότι οι θλακείς σου πού μου έγραψες θα πάρουν τόν πρώτο βραβείο!

—Παληκορίτσο!

Η Μπέττυ τινάχθηκε άπότομα όρθια.

—Παληκορίτσο, έ; φώναξε. Στάσου λοιπόν!

Έφυγε τρέχοντας από τόν δωμάτιο και ξαναγύρισε κρατώντας ένα κουτί.

—Νά! Πάρτες όλες τις έπιστολές σου και πήγαινε στο διάβολο!

Και λέγοντας αυτά, πέταξε τόν κουτί στα πόδια τού Τζόφρεϋ. Τό κουτί άνοιξε και ξεχύθηκαν από μέσα ένα σωρό χρωματιστά χαρτιά.

Ό Τζόφρεϋ δέν είπα λέξι. Έσκυψε για να θρη άνάμεσα στόν σωρό εκείνο την έπιστολή πού τόν ένδιέφερε, την καλλίτερη έπιστολή πού είχε γράψει ως τότε στη Μπέττυ. Άνοιξε τυχαία την πρώτη πού έπιασε στα δάχτυλά του...και γούρλωσε τά μάτια. Η έπιστολή εκείνη δέν ήταν δική του! Ό γραφικός χαρακτήρ τού ήταν άγνωστος.

Η Μπέττυ πού τόν κύτταζε άγανακτισμένη, άνησύχησε:

—Τί έπαθες; ρώτησε ειρωνικά.

—Χμ! Τίποτε είπα ξερά ό Τζόφρεϋ.

Σηκώθηκε κι' έβαλε την έπιστολή στην τσέπη του.

—Δός μου την έπιστολή εκείνη! φώναξε ή Μπέττυ. Δέν είσαι άξιος να κρατάς τέτοια έπιστολή.!

—Όχι!

Και άνοιγοντας ξαφνικά την πόρτα ό Τζόφρεϋ βγήκε στο δρόμο. Τά σούτια του θούζαν. Όστε ή άγάπη της Μπέττυ γι' αυτόν ήταν έξωτική—άφού ή νέα έπαιρνε έρωτικές έπιστολές και από άλλον! Όταν έβγαλε στο σπύτι του ό Τζόφρεϋ άνοιξε την έπιστολή

και τη διάβασε. Δυστυχώς ή έπιστολή ήταν άνυπόγραφη.

—Και τώρα; μούγκρισε ό Τζόφρεϋ. Πώς θα τόν βρώ τόν παληάνθρωπο πού γράφει έπιστολές στην άρραβωνιαστική μου; Πώς θα τόν βρώ—να τού σπάσω τη μούρη;

Σκέφτηκε κάμποση ώρα και τέλος πήρε την άπόφασί του. Άντέγραψε την έπιστολή, την ύπέγραψε με τόν όνομα του και την έστειλε στην έφημερίδα.

Έκείνο πού πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πρόσπεσε τόν πρόβλεψε δέν άργησε να γίνει. Την τρίτη ήμέρα ή έπιστολή δημοσιεύτηκε στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ» κι' έπαιρνε τόν βραβείο τών πέντε λιρών. Και την τετάρτη ήμέρα ό Τζόφρεϋ Κίγκ έπαιρνε ένα σημείωμα από τόν Διευθυντή της «Ντέιλυ Τέλεγκραφ»:

«Παρακαλεσθε όπως προσέλθετε σή μέρα στάς 4—5 μ. μ., στο γραφείον τών διαχειριστών μας».

Ό διαχειριστής τού μίλησε άυστηρά:

—Κύριε Κίγκ, αυτό πού κάνετε είνε άπάτη! Η έπιστολή αυτή δέν είνε δική σας. Ό πραγματικός «αυταυργός» της βρύεται στο διπλανό γραφείο.

Ό Τζόφρεϋ έσφιξε τις γροθίες του και άκολούθησε τόν διαχειριστή. Ήξερε ότι—ετυχώς—ό διαχειριστής θα τόν συνεκράτει εγκρίτως. Και πράγματι, μόλις έκανε να όρμηση έναντίον τού άγνώστου αντίξήλου του, ό διαχειριστής

πόν άρπαξε από τόν δώμο.

—Τρελαθήκατε, κύριε. Άντι να είνε ναί άγανακτισμένος ό κύριος Κλήβε

λάντ, άγανακτείτε σεις;

—Ό κύριος Κλήβελάντ, έ; γρούλλισα ό Τζόφρεϋ κυττάζοντας τόν πραγματικό ιδιοκτήτη της έπιστολής. Ό κύριος Κλήβελάντ, έ; Και δέν μου λέτε, κύριε, ποιός σας έδωσε τόν δικαίωμα να γράφετε έρωτικές έπιστολές στην άρραβωνιαστική μου;

—Ποιά είνε ή άρραβωνιαστική σας κύριε;

—Α! κάνετε τώρα πώς δέν την έξερε; Η Μπέττυ... ή Μπέττυ Μπρέσβιλ!

—Πρώτη φορά άκούω αυτό τόν όνομα.

—Ψεύτη! Παληάνθρωπε!

—Κύριε, κύριε! έπενέβη ό διαχειριστής της έφημερίδας.

—Άκούτε να σας πώ, φίλε μου; είπα ό Κλήβελάντ άπευθυνόμενος πρós τόν Τζόφρεϋ. Σας παρακαλώ όμως να με πιστέψετε. Πριν από τρία χρόνια είχα άγαπήσει μία κοπέλλα...και της έγραψα την έρωτική έπιστολή πού δημοσιεύθηκε σήμερα στην «Ντέιλυ Τέλεγκραφ».

Τόσο μου είχε άρέσει ή έμπνευσμένη εκείνη έπιστολή μου, ώστε είχα κρατήσει ένα αντίγραφο της, ...Άργότερα...όπως κάθε άνδρας, άγάπησα άλλη γυναίκα και της έγραψα μία δμοια έπιστολή. Είδα ότι ή έπιστολή μου εκείνη συγκινούσε. Νέος όπως ήμου έκανα καμιά εικασιαία αντίγραφα και τά έστειλα άνωάντως σε διάφορα κορίτσια της συνοικίας μας. Έφωνα κατόρθωσε ν' ανακαλύψη την ταυτότητά μου... και σήμερα είμαι παντρεμένος. Τό χειρότερο είνε, κύριε, ότι ή γυναίκα μου είδε σήμερα στην έφημερίδα την έπιστολή της, —όπως πιστεύει—και νόμισε ότι την πήρα από τόν συρτάρι της, την άντέγραψα και την έστειλα. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι πρέπει να πάρω τις πέντε λίρες—πρέπει!

Άλλοιότικα πώς θα δικαιολογηθώ;

—Μά θα τις πάρετε όπωσδήποτε! έπενέβη ό διαχειριστής.

Ό Τζόφρεϋ Κίγκ άνέπνεε άνακουφισμένος. Όστε άδικα λοιπόν είχε ύποπτεψη την Μπέττυ του! Α! έπρεπε να τρέξη να της ζητήσει συγγνώμη!

Έτρεξε πράγματι—δηλαδή πήγε την άλλη μέρα, Κυριακή για να την πάρη μαζί του περίπατο. Περίμενε να την δημωτραμένη, ύστερα από την έβδομαδιαία σχεδόν άπουσία του, άλλ' ή Μπέττυ άρμήσε μόλις και τόν άγκάλιασε.

—Αγάπη μου! Τζόφρεϋ! Α! πάσο χαίρομαι πού θα παντρευθώμε τόν άλλο μνήμα!

—Τόν άλλο μνήμα; ρώτησε κατάπληκτος ό Τζόφρεϋ. Μά δέν έχουμε λεηπτά, Μπέττυ μου...Πρέπει να περιμένουμε λίγο καιρό άκόμη έως ότου...

—Έχουμε! Έχουμε λεηπτά! διέκωψε ή Μπέττυ. Ξέρεις Τζό άνόρι μου...Όταν είδα ότι ή έπιστολή τού άνωάντου εκείνου ήλιθίου κέρδισε πέντε λίρες, είπα με τόν νού μου: «Φαντάσου να στείλω την ύπέροχη έπιστολή τού Τζόφρεϋ!» Και την έστειλα. Η έπιστολή κέρδισε έκατό λίρες!!!

Και ό πάστορ της συνοικίας, φυσικά κέρδισε την άμοιβή του για τόν γάμο τών δύο νέων.

Χ. ΚΛΕΒΕΡ

—Όχι, δέν σου δίνω την έπιστολή σου!

ΤΙΝΕΝΔΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Απομακρύνθηκε ζητώντας ν' αναπνεύσει καθαρόν αέρα. Άναψε το σιγαρέττο του. Ο καπνός τον έκανε να συνέλθῃ κάπως και να ξαναγυρίσῃ στο θεωρεῖο του όπου έμεινε ως το τέλος τῆς παραστάσεως, χωρίς όμως και να ξαναδῇ τελείως τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ του ισορροπία.

Πολλὲς φορές ἔτριζε τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, καθώς ξαναθυμόταν τὰ λόγια τῆς. Ἐπὶ τέλους πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν τὴν ξαναἰδῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Σήκωσε τὸν γαϊάκ του καὶ κρύφθηκε στὴ σκιά, κοντὰ στὴν ἐξοδὸ τῶν ἡθοποιῶν.

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μαρίας τὴν περιμένε. Ήταν φωτισμένο καὶ ὁ Ρασσιὰμ εἶδε ὅτι τὰ ἀνθοδοχεῖα του ἦσαν γεμάτα λουλούδια.

Ἐπὶ τέλους ἡ Κουσκόβσκα παρουσιάσθηκε χωμένη στὰ βαρύτιμα γουναρικά της. Ἐνας κύριος ἀδύνατος, περασμένης κάπως ἡλικίας, τὴν συνόδευε· καὶ ἀφοῦ τὴν βοήθησε νὰ ἀνέβῃ πήρε καὶ αὐτὸς θέσιν κοντὰ τῆς, ἔσβυσε τὰ φῶτα καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξηφανίσθη σὲ ἓνα κῆμα τοῦ καπνοῦ τῆς βενζίνης καὶ τῶν φώτων ὑπὸ τὶς ζητωκραυγὰς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀντελήφθησαν τὴν ἀναχώρησιν τῆς καλλιτέχνιδος.

Ὁ Ρασσιὰμ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἄφησε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ ρολόι του καὶ ἔσβυσε ὅλα τὰ φῶτα τοῦ δωματίου του ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μικρὴ λάμπα μετ' ἡλετρικού. Ἐπείσε σ' ἓνα κάθισμα ὅπου ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκίνητος μετ' ὁ κεφάλι στὰ χέρια καὶ τὸ νοῦ ταραγμένο ἀπὸ σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν στὸ μυαλό του βαρεῖες, ἀποθαρρυντικές.

Δὲν ἦταν ἔξυπνος ὁ Χαννὲς Ρασσιὰμ. Ὅχι! Δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, παρὰ μόνον ὅτι ἦταν ὁμορφος καὶ ἐνδοξος, ὅτι εἶχε μιὰ ὠραία φωνὴ καὶ ὅτι ἤξερε νὰ τραγουδᾷ νὰ τραγουδᾷ, πράγματι, σὰν τοὺς μεγάλους Ἱταλοὺς τενόρους τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Τὸ νὰ τραγουδᾷ ἦταν τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ εἶχε πάρει στὰ σοβαρά. Σ' ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶδεν ἀρκετὴ σημασία, ἔπαιρνε τὴ ζωὴ ὅπως τοῦ ἐρχόταν μόνῃ τῆς, χωρίς βέβαια νὰ εἶναι γι' αὐτὸ πολὺ εὐτυχής, οὕτε όμως καὶ νὰ ὑποφέρει. Μόνον ἓνα πρᾶγμα τὸν ἐνδιέφερε. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Κουσκόβσκα. Ὁ ἔρωσ αὐτὸς τὸν συνετάρασε, τὸν συγκινοῦσε βαθειά καὶ μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ πόνου ποὺ τοῦ προξενούσε ἐνοιώθη ὅτι ζοῦσε, ὅτι ἦταν ἀδιάλυτα δεμένος μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Καὶ όμως ὡς τώρα δὲν τὸ εἶχε κατὰ βάσιν αὐτὸ τόσο καλά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυὸ νεαροὲς φίλες, ἡ Ἑλὶς Κερκώφ καὶ ἡ Ντυμᾶ, παίρνουν μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸν τενόρον Χαννὲς Ρασσιὰμ, ἓναν ἄνθρωπον 40 περίπου ἐτῶν ἄλλ' ὠραῖον, ὁ ὁποῖος ποὺ ὀλίγου ἐχώρισε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, τὴν διάσημην ἡθοποιὸν Κουσκόβσκα καὶ ἦταν ἐρωτευμένος καὶ οἰδυνώμενος. Ἡ Ἑλὶς, ἓνα κορίτσι 17 ἐτῶν, δὲν κρύβει τὸ αἰσθημὰ τῆς ἀπὸ τὴ φίλῃ τῆς, ἀν καὶ ξέρει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτή. Ὁ Ρασσιὰμ, προσέχει περισσότερον τὴν Ντυμᾶ, ἀλλὰ ὑποφέρει καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὴ διακρίνουσιν ὅτι ὁ Ρασσιὰμ περιποιεῖται τὴν ἄλλη μαθήτριά του, τὴν Λυκάς. Ὅταν ἡ Ἑλὶς, μετὰ τὸ μάθημα γύρισε σπύτι τῆς, ἤρε τὴν ἀρρωστὴν μητέρα τῆς πλὴ ἐξαντλημένη, τὸν δὲ πατέρα τῆς, ἓναν γλύπτην, νὰ ἐργάζεται στὸ ἐργαστήριον του. Ἡ Ντυμᾶ ἐξ ἄλλου ἦταν κόρη τῆς χορευτρίδος δεσποινίδος Σοφίας Ντυμᾶτερ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ Μοντέ, καὶ εἶχε ἀδελφὴν, ἀπὸ ἄλλον πατέρα, τὴν Γισέ, ποὺ μάλωνε διαρκῶς μετ' ἡν μητέρα τῆς, ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ἐπέπληττε γιὰ τὸν ἐρωτὰ τῆς καὶ ἀποκαλοῦσε ἐλεεινὴν καθε γυναῖκα ποὺ δινόταν ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὄχι γιὰ χρήματα. Ὁ Ρασσιὰμ ἔλαβε ἓνα σημείωμα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ πάῃ στὶς Βρυξέλλες, ἀλλ' ὅταν πῆγε στὸ καμαρίνι τῆς, ἐκείνη τοῦ εἶπε ὅτι τὸ βράδυ αὐτὸ θάτεχε μετ' ἄλλους : ἡ τοῦ συνέστησε νὰ τὴν περιμένῃ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς. Ἐκεῖ ὁ τενόρος ἄφησε νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ ζήλεια του.

Τώρα καθόταν μετ' ὁ κεφάλι χωμένη στὰ χέρια καὶ περιμένε νὰ ἐμφανισθῇ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ. Τὸ τικτικ τοῦ ρολοιοῦ τὸν ἐξενεούριζε καθὼς σκεπτόταν ὅτι εἶχε κάνει ταξίδι δυὸ ἡμερῶν γιὰ νὰ μιλήσῃ μετ' ἡν γυναῖκα του πέντε λεπτὰ μόνον, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκείνη τοῦ εἶχε προξενήσει ἓνα τρομερὸ πόνο. Τὴν ἔβλεπε μετ' ἡν φαντασία του πὼς θὰ ἦταν τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ ἐκεῖνος βρισκόταν κλεισμένος στὴν ἀπελπισία ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει. Τὴν ἔβλεπε σ' ἓνα ἀπλετω φωτισμένο δωμάτιο, εὐθυμῇ, γελαστή, μετ' ὁ τοὺς ὤμους γυμνοῦσε καὶ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω καθὼς θὰ δεχόταν τὰ φιλιὰ κάποιου. Ἐσπρωξέε μακριὰ ἀπὸ τὴ φαντασία του τὴν εἰκόνα καὶ σηκώθηκε. Σηπλώθηκε στὸ ντιβάνι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὸ ντουέτο τῆς τελευταίας πράξεως ἐρχόταν στὸ νοῦ του... Φράσεις ἀσυνάρτητες ἔφθαναν στὰ χεῖλῃ του καὶ τέλος ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἓνα συγκεκριμένο μίγμα καὶ ὁ Ρασσιὰμ ἀποκοιμήθηκε...

Πολὺ ἀργότερα ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγᾶ καὶ μπήκε πατώντας στὶς μύτες

ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

τῶν ποδιῶν τῆς ἡ Κουσκόβσκα. Τὰ βαρεῖα μαλλιά τῆς ἦσαν λυτὰ καὶ ἓνα μπλε κιμωνὸ ἐπεφτε προκλητικὰ στοὺς ὤμους τῆς. Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Ρασσιὰμ καὶ χαμογέλασε. Ἐμοιαζε ἔτσι κοιμισμένος σὰν ἓνα μεγάλο παιδί... Οἱ μακρὲς βλεφαρίδες του ἔρριχναν μιὰ σκιά στὰ μάγουλά του, ποὺ τοῦ εἶδνε μιὰ ὄψιν τρυφερότητος καὶ ἡδυπαθείας.

—Ὁμορφὸ μου ζῶο... μουρμούρισε, σκύβοντας ὀλόκληρην ἐπάνω του.

Ὁ Ρασσιὰμ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ σήκωσε τὰ χέρια καθὼς ταράχθηκε στὸ ὄνειρό του. Τότε μιὰ μικρὴ ταραχὴ τὴν κατέλαβε, συγκατεστήθηκε ἓνα δευτερόλεπτο ἀκόμη καὶ ἔπειτα ρίχθηκε ἐπάνω του, γεμάτῃ ἔρωτα, πλημμυρίζοντάς τον ἀπὸ χάδια. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του ἐκεῖνος ἀφῆσε μιὰ φωνή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κραυγὴ χαρᾶς καὶ σὰν λυγμὸς συγχρόνως, κατὰ τόσο ἀκούσιο ποὺ ἔκανε τὴν Κουσκόβσκα νὰ αἰσθανθῇ ἓνα ρίγος γνώριμο, ρίγος ποὺ τόσο ἐλάττει.

—Μοῦ ἀνήκεις... μουρμούρισε καθὼς ἐκεῖνος τὴν ἔφερνε στὸ κρεβάτι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Υ

Ὁ Βίλλελμ Γκέλφιους, ὁ ἀδύνατος καὶ ἀσχημος, καθισμένος μπροστὰ στὸ πιάνο κτυποῦσε κάθε τόσο τὰ πληκτρα μετ' ἀνυπομονησία. Κάπου-κάπου ἔρριχνε μιὰ φευγαλέα ματιά στὴν Ἑλισάβετ Βερκὺρ, ποὺ, ὄρθῃ κοντὰ στὸ παράθυρο, μετ' ὁ πρόσωπο ἀκούμπισμένο ἐπάνω στὸ τζάμι, κύτταζε ἔξω μακριὰ.

Περιμένε ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα τὸν Ρασσιὰμ ποὺ δὲν ἐρχόταν...

Ἐνας πρωῒνος ἥλιος, πλατὺς καὶ καθαρὸς, χυνόταν στὸ δωματίο. Ἡ σκόνῃ χόρευε φωτεινὴ σὰν νὰ κυλοῦσε ἓνας χεῖμαρρος.

Στηριγμένη στὴ θερμάστρα ἡ διὰς Λυκάς μιλοῦσε μετ' ἡν σιγανὴ καὶ πειστικὴ σὺν βαρῶν Λόρν ποὺ ζάρωνε τὰ φρύδια, χωρίς νὰ ἀπαντᾷ. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε γίνε πλὴ ὄχρη, εἶχε ὅπως κοπώσεως καὶ ἀηδίας καὶ τίναζε διαρκῶς πρὸς τὰ πίσω τὰ μαλλιά τῆς, σταυρώνοντας τὰ μπράτσια πίσω ἀπ' τὸ ἑσθὸ τῆς κεφάλι. Συχνὰ φαινόταν ἐξηντλημένη ἀπ' τὰ δάκρυα.

Ὁ Γκέλφιους εἶχε τὸ συνηθισμένον δυσारेοτημένον ὄφους του καθὼς ἔκανε διάφορες σκέψεις. Οἱ ματιές του γλυτροῦσαν μέσα στὸ δωματίο πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθόταν ἡ κορίτσια. Ὁ λες εἶχαν τὸ ἴδιον ἀνήσυχο βλέμμα. Ὁ λες ἦσαν κτενισμένες μετ' ὁ κτένισμα ποὺ προτιμοῦσε ὁ Ρασσιὰμ. Τὰ μαλ-

λιά, δηλαδή, ἴσια γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι Μόνον ἡ Ἑλὶς τὰ εἶχε πλεγμένα σὲ κοταίδες καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς πυκνότητός των καὶ τοῦ πονοκεφάλου, ποὺ τὴν βασάνιζε. Ὅσο γιὰ τὴ Ντυμᾶ αὐτὴ ἄφηνε τὶς μαῦρες μπούκλες τῆς, κοντές καὶ τρελλές, νὰ χοροπηδοῦν στὸ σβέρκο τῆς, μὴ μπορῶντας νὰ τὶς συγκατεστήσῃ. Χωμένη σὲ μιὰ γωνιά μετ' ἡν ἀπληστα τὸ βιβλίο ποὺ τῆς εἶχε δανείσει ἡ Ἑλὶς,

—Ακόμη; Δὲν ἔρχεται; ρώτησε ὁ Γκέλφιους τὴν Ἑλὶς.

Τὸ κορίτσι ἀνασείρισε καὶ ἓνα ἀόριστο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλῃ του.

—Ὅχι, ψιθύρισε.

Τὸ ρολὸι κύτπησε δώδεκα φορές.

—Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος τοῦ πιάνου! φώναξε ἡ μικρὴ Μπάχ, ποὺ δὲν ἦταν ἐρωτευμένη.

—Ὁ κ. πρώτος τενόρος δὲν θὰ μ' εἴρῃ ἐδῶ! μουρμούρισε ὁ τενόρος Μπραίντεσταϊν.

—Μπά! ὁπωσδήποτε δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάνω τίποτε σήμερα, εἶπε ὁ Λόρν, ὁ περίφημος βαρύτονος.

Ἀκούσθηκε κάποιος θόρυβος καὶ γέλια καὶ ἓνας μικρὸς ὄμιλος μαθητῶν βγήκε ἔξω.

—Φεύγομε καὶ ἡμεῖς, Ντυμᾶ; ρώτησε ἡ Ἑλὶς. Ἀσφαλὸς δὲν θάρῃ.

Ἡ Ντυμᾶ κούνησε τὸ κεφάλι χωρίς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο.

—Ἀσφαλὸς θάρῃ! ἀπήντησε.

Ὁ Γκέλφιους χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ ἔκλεισε τὸ πιάνο.

—Μήπως κατὰ τὴν ἔχετε προαισθήματα Ντυμᾶτερ;... Ναί;... τὴν ὁξυδερκεία τοῦ ἔρωτος, χωρίς ἀμφιβολία... Ἄν ἔξερατε πόσο ἀνόητες εἰσθε ὅλες σας μετ' ἡ λατρεία σας! φώναξε μετ' ἡν ἐντονὴ σκληρότητα.

Τινάχθηκε ἐπάνω καὶ ἐπλησίασε τὴν Ἑλὶς.

—Μικροῦλα, εἶπε μετ' συγκινημένη φωνή, ἀγαπῇ τὴν μικροῦλα, εἰσθε πολὺ ὀχρά. Προσέξατε τὸν ἑαυτὸ σας.

Ἐμφανικὰ ἡ Ντυμᾶ ἔκλεισε μετ' ὁρῶν τὸ βιβλίο τῆς καὶ ἐφώνησε:

—Νάτος! Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπιθυμοῦσαμε τόσο πολὺ νάρῃ.

Ὁ Ρασσιὰμ μπήκε πράγματι, μέσα μετ' ὁ κοστοῦμι ταξιδιοῦ γεμάτος σκόνῃ, κατακουρασμένος, μετ' ὁ κομμένα τὰ μάτια.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σταθμό. Μιῦ ἔτuche ἓνα ἀπρόοπτο ταξίδι... Ποιὰ τραγουδᾷ πρῶτῃ; ἡ δις Λυκάς;... Ἄν εὐαρεστεῖσθε ἀρχίσετε τὴ «Δημιουργία».

Ἡ δις Λυκάς ἀποσπασθηκε βαρετὰ ἀπὸ τὴ θερμάστρα.

—Δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ νὰ τραγουδήσω σήμερα, εἶπε. Δὲν εἰμαι στὴ φόρμα μου... Συγχωρεῖτε με σὰς παρακαλῶ.

—Καλὰ, καλὰ... Ἄλλῃ! Σεῖς δις Ντυμᾶτερ.

Τὰ μάγουλα τῆς Ντυμᾶ πῆραν μιὰ ἔξαψιν πυ-

ρετοῦ ὅταν ἀρχίσε νὰ τραγουδᾷ. Οἱ σφιγμένες πυγμές τῆς ἔτρεμαν ἐλαφρά. Τραγουδοῦσε «Φιντέλιο» καὶ εἶχε παραδοθῇ μετ' ὁ πάθος στὸ αἰσθημὰ τῶν λόγων ποὺ ἀπήγγελλε. Ἐνῶ τραγουδοῦσε, ὁ Ρασσιὰμ, γυρμένος βαρετὰ στὸ κάθισμά του, τὴν παρακολουθοῦσε χωρίς νὰ τὴν ἀκούῃ, ἀδιάφορος, μετ' ὁ μάτια ἀπληστῇ, κτυπώντας μετ' ὁ ἀνυπομονησία τὰ δάκτυλά του ἐπάνω στὰ γόνατά του.

Ἐμφανικὰ σηκώθηκε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω σήμερα τὸ μάθημα. Εἰμαι κουρασμένος καὶ νευριασμένος καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἀκούσω.

Σταματώντας ἀπότομα ἡ Ντυμᾶ ἔμεινε γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο σὰν ἀπολιθωμένη. Ἐνοιώσε τὰ χεῖλῃ τῆς νὰ ξεραίνονται καὶ τὸ δέρμα τοῦ κεφαλίου τῆς νὰ παγώνῃ.

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε πρῶτε τε- νόρε, εἶπε, μετ' ὁ στυμένη φωνή.

Ἐπειτα ἀρπάξε τὰ χειρόγραφα τῆς μουσικῆς, τὰ ἔσχισε στὰ δυὸ καὶ τὰ πέταξε στὸν ἀέρα—ἔτσι ὥστε τὰ κομμάτια, πέφτοντας, σκορπίσθηκαν στὸ δωματίο—καὶ ὤρμησε μετ' ὁ κατεβασμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε πίσω τῆς μ' ἓνα δυνατό κρότο.

Ἡ Ἑλὶς τρομοκρατημένη κύτταξε τὸν Ρασσιὰμ. Ὁ τενόρος δὲν φαινόταν διόλου θυμωμένος. Ἐσκυψε χωρίς θιασύνῃ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ κομμάτια τῆς μουσικῆς καὶ νὰ κρύψῃ συγχρόνως ἓνα χαμόγελο ἐκπλήξεως.

—Νά, χαρακτήρ! εἶπε σιγὰ στὸν Γκέλφιους, δὲν εἶν' ἔτσι; Μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκοῦλα...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἑλὶς:

—Δὲν θὰ θέλατε, δις Κερκώφ, νὰ πᾶτε νὰ καθησυχάσετε τὴ φίλῃ σας; Ἡ Ἑλὶς βγήκε ἔξω χωρίς νὰ πῇ λέξι.

—Ἀνόητη, μικροῦλα χήνα! φώναξε ὁ Γκέλφιους πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε πίσω τῆς.

Ὁ Ρασσιὰμ ἀρχισε νὰ γελάῃ.

—Αὐτὰ τὰ τρελλοκόριτσα εἶναι ζηλιάρικα σὰν τὸ διάβολο. Θάλεγε κανεὶς πὼς μᾶς καταλαβαίνουν ὅταν βγαίνομε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μᾶς γυ-

ναῖκα;... Ἄ! αὐτὴ θὰ ἔχη ἐπιτυχίες. Ναί... εἶναι ἀπὸ ράτσα!

Ἡ Ἑλὶς βρήκε τὴ Ντυμᾶ στὸ διάδρομο. Ἡ νέα καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὰ νύχια τῆς γρατσουνίζαν μετ' ὁ μανία μιὰ καρδιά ποὺ ἡ ἴδια εἶχε ἄλλοτε ζωγραφίσει στὸν τοῖχο. Φαινόταν δυστυχισμένη. Αὐτὴ ἡ καρδιά μετ' ὁ ἀρχικὰ Χ. Ρ. τὴν γέμιζε ὁλόκληρη. Τὰ νύχια τῆς γρατσουνούσαν τὸν τοῖχο σὰν μικρὰ θυμωμένα ζῶα καὶ τὰ ὕγρα τῆς μάτια ἔλαμπαν.

—Κλαῖς; ρώτησε ἡ Ἑλὶς.

—Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν κλαίω ποτέ. Καὶ νὰ τῷδελα, ἄλλως τε, δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ τὸ κάνω.

—Τότε, τί σ' ἔπιασε;

—Ἄ! δὲν ξέρω... Αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς τύπος ξέρει, τί πῆγε νὰ κάνῃ στὶς Βρυξέλλες; Ὅχι!... Ἐ, λοιπόν. Πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴν Κουσκόβσκα. Τώρα ποὺ χώρισαν τρέχει διαρκῶς πίσω τῆς.

—Ἰσως θάρπετε νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσωμε, εἶπε ἡ Ἑλὶς εἰρωνικά, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς σφιγγόταν τόσο ποὺ νὰ πονᾷ. Ὅπωςδήποτε, ἐξακολούθησε, τώρα πᾶ τὸ ξέρει...

—Τὸ ξέρει; ποῖο πράγμα ξέρει; ρώτησε ἡ Ντυμᾶ.

—Ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

—Τὸν ἀγαπᾷ ἐγώ; Τρελλάθηκες Ἑλὶς;

Ἐμφανικὰ ξέσπασε σὲ γέλια ἀφήνοντας νὰ πέσουν τὰ χέρια τῆς.

—Τί πεισματάρικη αὐτὴ ἡ ἀνόητη καρδιά! Δὲν ἀφήνει νὰ τὴν γρατσουνίσουν.

Ἐβγαλε ἓνα μολύβι ἀπ' τὴν τσάντα τῆς καὶ ἀρχισε νὰ μαυρίζῃ τὸ σχέδιο.

—Ἀπαγορεύεται νὰ λερώνετε τοὺς τοίχους, φώναξε ἡ ἐπιστάτρια.

Οἱ τοῖχοι ἦσαν πράγματι γεμάτοι ἀπὸ καρδιὰς τρυπημένες μ' ἓνα θέλος καὶ μετ' ὁ γράμματα Χ. Ρ. ἐπάνω τους.

Ἡ Ἑλὶς καὶ ἡ Ντυμᾶ κάθισαν καὶ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν.

—Δὲν εἶναι καθόλου ὁμορφονὸς ὁ ἀγαπᾷ κανεὶς ἓνα τραγουδιστὴ, εἶπε ἡ Ἑλὶς, μετ' ὁ ὄφους πρῶτῃς πείρας.

—Καὶ τὸ χειρότερον ἔναν τενόροι! Ἐξ ἄλλου ἀγαποῦμε σ' ἀλήθεια;

Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε καλὰ-καλὰ τί πράγμα εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ καθόλου μαστε μπροστὰ σ' ἓνα γκρίζο παράθυρο καὶ ἀναρωτιώμαστε τί εἶναι ὁ ἔρωσ. Ἐγώ, τοῦλάχιστον, πιστεύω ὅτι ἔρωσ δὲν ὑπάρχει. Μᾶς ἔκαναν νὰ πιστέψωμε τὴν ὑπαρξί του τὰ βιβλία καὶ τὸ θέατρο, ἐνῶ δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ ἓνα παιγνίδι.

Σταμάτησε καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ συνέχισε:

—Ἐκτὸς ἂν εἴμαστε καὶ ἡμεῖς ἐρωτευμένοι.

—Νομίζεις;... ἔκανε ἡ Ἑλὶς. Καὶ πιστεύεις ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ μεγάλος, ὁ ἀληθινὸς ἔρωσ; πρόσθεσε μουρμουριστὰ.

—Πῶ! Νομίζομε ὅτι ἔχομε ἔρωτα γιὰ τὸν Ρασσιὰμ, ἡμεῖς οἱ ἀν-

Ἀρπάξε τὰ χειρόγραφα τῆς μουσικῆς καὶ τᾶσχισε...

ητες. "Αλλώς τε τί ξέρομε γι' αὐτόν; Μήπως τὸν γνωρίζουμε;

Ἡ Ἐλὶς ἔγυρε τὸ κεφάλι σκεπτική. Ὑστερα, σὰν νὰ ἐμψυχώθηκε ξαφνικά ἤρχισε νὰ μιλά, στὴν ἀρχὴ πολὺ γρήγορα, ἔπειτα πὺ ἀργά, ἐνῶ ἓνα ἐλαφρὸ κοκκίνισμα ἀνέβαινε στὰ μάγουλά της.

—Ναί, θὰ χονδρύνῃ... Καὶ ἀσφαλῶς εἶναι ἓνας κανόνιστος. Ἦως νὰ αἰ ἀνόητος, ἀλλὰ πόσο θυμωρὰ τραγουδάει! Τὰ θράδα πηγάζουν στὴν Ὀπερα καὶ τὸν ἀκούω. Εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμῶ. Εἶναι θυμωρὸς, εὐγενὴς καὶ δῖ, ἄλλο καλὸ μπορεῖ νὰ ῥῆ κανεὶς. Ὅλη τὴν ἡμέρα περιμένω νάρθη τὸ θράδου.

Τὰ μεγάλα μάτια της κύτταζαν μακριὰ.

—Τί νοιώθω τότε, Ντυμᾶ; Τί νοιώθω; ρώτησε σιγανὰ. Ὅταν τὸν ἀκούω νὰ τραγουδᾷ, γίνονται τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ὅλα μοῦ φαίνονται ἀδιόφορα. Τὸν σκέπτομαι μέρα καὶ νύχτα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἀπασχολήσω ἄλλοδὲ τὴ σκέψι μου. Μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀγᾶπη;

Ἡ Ντυμᾶ κύτταζε τὴ φίλη της καὶ ξαφνικὰ ἔνοιωσεν κάποια ντροπή.

—Αὐτὰ ποὺ λὲς εἶνε ἀνοήσιες, εἶπαι. Εἶσαι λίγος «τσιμπημένη», ἀλλὰ ὅχι καὶ ἐρωτευμένη.

—Τσιμπημένη; φυσικά. Ναί! Μὰ δὲν πρέπει νὰ γελάς μαζί μου Ντυμᾶ. Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτὸν κί' οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ μάθω... Ἄν τὸν γνωρίζω καλλίτερα — συνέχισε μὲ ἥσυχη φωνή — ἴσως νὰ μὴ μποροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Θὰ μοῦ φαινόταν κοινὸς, ἀνόητος καὶ ἀντιπαθητικὸς ὥπως οἱ ἄλλοι ἄνδρες. Ἀλλὰ θρίσκειται μακριὰ, πολὺ μακριὰ ἀπὸ μένα καὶ μπορῶ νὰ συγκεντρώω σ' αὐτὸν ὅλες μου τίς σκέψεις, ὅλα μου τὰ ὄνειρα. Μήπως κί' αὐτὸ δὲν εἶναι ἔρω;

Ἐμειναν γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλές. Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Ντυμᾶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια της, νοιώθοντας μιὰ ξαφνικὴ ντροπή.

—Κί, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μουρμούρισε μ' ἓνα χαμόγελο, ἀλλὰ μ' ἄλλον τρόπο. Θὰ ἤθελα νὰ τὸν εἶχα ὁλόγυμνον... ναί! ὁλότελα γυμνόν. Μὰ τραβᾷ ἀπίστευτα. Κάθε τι ποὺ ἔχει σέξι μ' αὐτὸν μοῦ γίνεται εὐτυχία. Ὅταν μοῦ δῶν τὸ χέρι ἢ ὅταν σὸ σπῖτι σκέπτομαι ὅτι ἀγγίζει τὴ μουσικὴ μου! ὡστός! αὐτὸς ποὺ ἀγαπῶ, πλημμυρίζω ἀπὸ εὐτυχία.

Ἡ δὲς Λυκάς διέσχισε τὸ διάδρομο κί' ἦλθε καὶ κάθισε κοντὰ τους. Ἡ Ντυμᾶ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ συνέχισε χαμηλόφωνα:

—Ἐχει τόσο θυμωρὰ χέρια. Νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ πεθάνω ἂν μοῦ τὸ ζητοῦσε.

—Μήπως αὐτὸ εἶναι ἔρω; ρώτησε ἡ Ἐλὶς κυττάζοντας τὸ κενὸν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἡ δὲς Λυκάς ἐπενέθη.

—Μιλάτε σὰν τυφλές, εἶπε, σὰν παι-

διά. Ὁ ἔρω εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Ἐρῶς εἶναι νὰ θέλετε νὰ φιληθῆτε, νὰ φιλάτε ἀκατάπαυστα. Εἶναι καὶ σὰν νὰ εἶσαι πεινασμένος καὶ νὰ πεθαίνης περιμένοντας. Τὸ ξέρετε αὐτό; Κί' ὅστερα μιλάτε γιὰ ἔρωτα.

Ἡ Ἐλὶς ταράχθηκε.

—Φιλήσατε ποτὲ κανένα; ρώτησε κυττάζοντας τὴν μὲ τὰ μεγάλα ρεμῶδη μάτια της.

—Κάποιον, μουρμούρισε ἡ δὲς Λυκά, σὰν νὰ ὀνειροπολοῦσε καὶ σὰν νὰ ἔνοιωθε κάποια ἀόριστη λύπη.

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ θάθος τοῦ διαδρό-

Γρατσούγιζε μὲ μανία μιὰ καρδιά ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ἄλλοτε στὸν

μου μὲ θερειὰ δῆματα. Ἡ Ντυμᾶ τὴν κύτταζε ποὺ ἔφευγε μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή.

—Νομίζεις ὅτι εἶναι... αὐτή; Σάπασε. Ἡ Ἐλὶς σηκώθηκε νοιώθοντας ἓνα ξαφνικὸ ρίγος σ' ὅλο της τὸ κορμί.

—Κρυώνω, εἶπε. Ἄς φύγωμε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή φάνηκε νὰ θγαλῇ ἀπ' τὴν αἰθούσα ὁ Ρασσιὰμ ἀκούουμένος ἀπὸ τὸν Γκέλφους.

Ὁ τενὸρος πλησίασε τὰ δυὸ κορίτσια.

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ χαμένο μάθημα, δὲς Ντυμάτερ, εἶπε. Ἄν θέλετε θὰ υπορῶσε νὰ γίνῃ αὐριο. Θέλετε νάρθητε σὸ σπῖτι μου στίς 5;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἡ Κουσκόβσκα ἔστειλε ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη ἓνα φοικτὸ γρωματιστὸν κάρτ ποστὰλ σὸν ὁποῖον ἔγραφε μόνον: «Χιλιά φίλιά. Ὁποῖον ἔγραφε μόνον: Τὸ χειρότερον Μαρία Κουσκόβσκα». Τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ γράψῃ.

Ἀὐτὸ νοιάζει σὰν νὰθελε νὰ μοῦ κἀνὴν δῶρο ἓνα αὐτόγραφόν της; σκέφθηκε μὲ πικρία ὁ Ρασσιὰμ, κί' ἔρρι-

ξε τὸ κάρτ ποστὰλ στὴ φωτιά. Τὸ χαρτί ἔτριξε, στριφογύρισε καὶ ἔκαηκε...

Ἀπὸ τότε ἄρχισε γιὰ τὸν Ρασσιὰμ ἡ κακὴ του περίοδος.

Ἡ ἔρξη ἔγινε ἀπὸ τὴ φωνή του γιὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐξαιρετικὰ δυσχερῆς στήμενος. Μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν τοῦ «Τανχάουζερ», στὴν ὄπερα, ἀποσύρθηκε σὸ καμαρίνι του κί' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀπελπισία, σὰν παιδί, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς λόγος. Ὁ γιατρός τοῦ θεάτρου καθηγητὴς Μπαγιάρ, ἐκλήθη θιαστικά.

Χαμογέλασε πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του κί' ἐπεχείρησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐφαρμόσῃ ὅλες τίς μεθόδους τῆς ὑποβολῆς ποὺ εἶχε κατὰ καιροῦς χρησιμοποιήσει σὲ πολυάριθμους θεντέττες. Ὑστερα ἔδωσε στὸν Ρασσιὰμ μιὰ διάλυσι θρωμιοῦχου καλλίου καὶ καὶ τέλος κατέληξε νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ πῇ μερικὰ ποτήρια σαμπάνια.

Στὴν τρίτη πρᾶξιν —ποὺ ἄρχισε μὲ καθυστέρησι πέντε λεπτῶν — ὁ Ρασσιὰμ τραγούδησε κυριολεκτικῶς ὑπέροχα.

Μετὰ τὴν παράστασιν πέταξε τὰ παπούτσια του σὸ κεφάλι τῆς μικρῆς Ρωσσιίδος χορευτρίας του κί' ἐκείνη τὴν ἴδια ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐπειδὴ τὸ ἄρωμά της τὸν ἔκανε νευρικό.

Τὴν ἐπομένη ἔφυγε γιὰ τὴ θύλλα τοῦ σὸ Ροντάουμ καὶ κλεισθήκε ἐκεῖ γιὰ νὰ σκεφθῇ. Ἐνοιωθε —κί' αὐτὸ τοῦ ἦταν τὸ πιὸ δυσάρεστο— ὅτι ἡ φωνὴ του θρίσκόταν σὲ κακὴ φόρμα, ὅτι δὲν ἦταν πιά τενὸρος, ἀλλὰ βαρύντος, κί' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαναρχίσῃ νὰ μαθαίῃ.

Ξαναγύρισε στὴ Βιέννη καὶ ἄρχισε νὰ ξαναμελετᾷ τὴν Chien des maîtres chanteurs. Σὲ τρεῖς μέρες εἶχε γίνῃ ἐντελὼς ἄφωνος...

Ὁ καθηγητὴς Μπαγιάρ ἦλθε πάλι ἐξέτασε τίς φωνητικὰς χορδές, τίς θρῆκε ἐξογκωμένες καὶ διέταξε ἀπόλυτη ἀνάπαυσιν.

Ὁ Ρασσιὰμ τύλιξε τότε τὸ λαιμὸ του σ' ἓνα τεράστιον λευκὸ μεταξωτὸ κασκὸλ καὶ ζήτησε συγγνώμην ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ στὸν «Λα-έγκριν».

Στὴν ὄπερα ὅμως ὅλες οἱ θέσεις εἶχαν κλεισθῇ ἀπὸ μέρες. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ παρακαλέσῃ ἓνα ἄοιδὸ ἀπὸ τὸ Μόναχο νὰ τραγουδήσῃ στὴ θέσιν του.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι ὁ ἀντικαταστάτης ἦταν καλλίτερος ἀπὸ τὸν Ρασσιὰμ. Τὸ κοινὸν τὸν ζητωκραύγασε, ἡ γαλαρία ἐξέπασε σὲ φωνές, ἔγιναν μικροκαυγάδες κί' ἓνας θαυτὴς σὸ τέταρτον πᾶτωμα, δέχθηκε ἓνα χαστοῦκι.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ρασσιὰμ, συγκεντρωμένοι ὅλοι μαζί, συμπαγεῖς σὰν τοῖχος, στεκόνταν ὄρθιοι καὶ σφύριζαν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΟΙ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Ἡ γλῶσσα τῶν τετραχείρων.— Πῶς συνεννοοῦνται μεταξύ των.— Πῶς τοὺς διδάσκουν νὰ μιλοῦν.— Πειράματα καὶ προβλέψεις.

Οἱ πρωτόγονο λαοὶ ποὺ βρισκόνταν στὰ χαμηλότερα σκαλοτάτια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ζοῦν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας μὲ τίς μαϊμούδες, διερωτῶνται ἂν αὐτὲς εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ μιλήσουν γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀναγκάσουν νὰ δουλέψουν.

Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἐντελὼς ἐσφαλμένη.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστὴμη ἡσχολήθη πολὺ μὲ τὴν ἱκανότητα τῶν τετραχείρων σὸ νὰ ἐκφράζονται, νὰ δείχνουν τὰ αἰσθηματὰ των καὶ τὰς ἀνάγκας των, μεταχειριζόμενοι μιὰ γλῶσσα ποὺ ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνης τῆς αὐτῆς ἦταν ἡ διαπίστωσις ὅτι οἱ μαϊμούδες κί' ἐν γένει ὅλα τὰ τετράχειρα θὰ μποροῦσαν νὰ μιλήσουν ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἂν θὰ κατόρθωνε κανεὶς νὰ τοὺς διδάξῃ τὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας.

Ἐγιναν ἀπλοῦστα πειράματα ἐπὶ τοῦ προκειμένου κί' ἔδωσαν θαυμάσια ἀποτελέσματα. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔγιναν ἀπὸ ἐπιστήμονας τοὺς ζωολογικοὺς κήτους τῆς Ἀμερικῆς. Κί' ἀπεδείχθη ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ τετράχειρα, ὅχι μόνον κατορθώνουν νὰ ἐννοῦν πολλὰς λέξεις τῆς γλώσσας μας, ἀλλὰ θὰ μποροῦσαν κάλλιστα νὰ τίς προφέρουν, ἐπειδὴ ἔχουν τὰ φωνητικά τους ὄργανα ὅμοια ἀκριβῶς μὲ τὰ δικὰ μας.

Ἐπίσης, ἓνας διάσημος καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας κατόρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν σαράντα ὁλοκληρῶν λέξεων ποὺ χρησιμοποιοῦν μεταξὺ των οἱ πιὸ εὐγλωττες μαϊμούδες.

Κί' αὐτὲς οἱ σαράντα λέξεις ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς ἓνα μέρος τοῦ λεξιλογίου τῶν χιμπατζίδων, μαϊμούδων κί' ἐν γένει τῶν τετραχείρων, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ πρωτότυπον σὸ εἶδος του. Διεπιστώθη ἐπίσης ὅτι οἱ ἦχοι διαφέρουν μεταξὺ των πολὺ, ἀναλόγως τοῦ εἴδους των ζώων.

Ἐνας εὐκρινὸς λοβᾶτης τοῦ Λονδίνου εἶχε μιὰ πολὺ δυνατὴ φωνή, ἀλλὰ φορημένη κατὰ τρόπον πολὺ πρωτότυπον. Ἀρχίζε μὲ τὴν βασικὴν νότα «μι» κί' ἀνέβαινε ὁλόκληρη «ὠκτάβα» τῆς μουσικῆς κλίμακος. Κατὰ τὴν ἄνοδον, οἱ ἦχοι ἐβγαίνουν πὺ σιγανὸι: στὴν καθόδον ἦσαν πὺ συντομευμένοι καὶ σὸ τέλος ταχύτατοι. Τὸ κλεισμο γίνονταν μὲ μιὰ ὀξεῖα κραυγὴ, τὴν ὁποίαν ἄφηνε τὸ ζῶον μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῶν πνευμόνων του. Τὸ μέτρον, ἡ κανονικότης, ἡ ταχύτης καὶ ἡ ἀσφάλεια μὲ τὴν ὁποίαν ἐκάνε τὴ μουσικὴ κλίμακα ἐπροκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν παρευρισκομένων σὸ πείραμα.

Ἡ μαῖμου φαίνονταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένη, γιατί ὅλοι τῆς οἱ μὺς συνέτελλοντο καὶ τὸ σῶμα τῆς ὁλόκληρο ἐτρεμε.

Σημειώτεον ὅτι ἡ περίπτωσις τοῦ τετράχειρος τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου δὲν εἶνε μοναδική. Ὅπως γράφουν καὶ κατωτέρω ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πί-

θηκοὶ ποὺ παρουσίασαν ἐξαιρετικὴν μουσικὴν ἀντίληψιν. Ἀπαιτεῖται ὅμως μιὰ μακροχρόνιος ἐξέτασις των γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ, καὶ ὑπομονὴ τοῦ θηριοδαστοῦ —διδασκάλου ἀπεριόριστον ἐκτάσεως.

Τὸ πιὸ δύσκολον ἔργον τῶν ἐπιστημόνων αὐτῶν, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς γλωσσικοὺς φθόγγους τῶν τετραχείρων, εἶναι νὰ τοὺς μάθουν νὰ προφέρουν λέξεις τῆς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων. Ἐνας ἐπιστήμων κατόρθωσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενά του, ἔμαθε σ' ἓνα χιμπατζὶ νὰ λέγῃ: «μαμά» (ἡ μητέρα) (δηλαδὴ φωνιτῶν, στὴν γαλλικὴν γλῶσσαν) «βί» (δηλ. ζωὴ στὴν γαλλικὴν) καὶ «γκκκ» ποὺ ἀντίκει σὲ μιὰν ἀφρικανικὴν διάλεκτον.

Ὁ χιμπατζὴς παρακολουθεῖ μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ραδιόφωνον

Ἐνας ἄλλος κατόρθωσε νὰ μάθῃ στὸν οὐρανόχορον του νὰ λέγῃ: «παπά» (δηλ. μπαμπά, «σέ» (δηλ. φωνιτῶν) κί' ἄλλες πέντε ἢ ἕξ ἀκόμη λέξεις μὲ τὴν ἐξῆς μέθοδον:

Ἐπαιρνε τὸν μαθητὴν του στὰ γόνατά του καὶ κυττώντας τὸν διαρκῶς στὰ μάτια, ἐπρόφερε συνεχῶς τὴ λέξιν ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ μάθῃ, δὴνώντας—στὴν ἀνάγκη—μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, τὰ χεῖλη του καὶ τίς σιαγόνες του.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεθόδου αὐτῆς ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικόν. Πράγματι, ὅταν ἀναγὰ ὁ ἴδιος μέσα στὴν αὐλὴν του μιὰ πυρκαϊὰ καὶ ἀφῆκε ἐλεύθερον τὸν χιμπατζὶ νὰ τὴν ἰδῇ, ὁ τετράχειρος, μόλις τὴν ἀντίκρισε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Παπά, παπά, παπά! φέ! φέ!» (δηλ. μπαμπά, μπαμπά, μπαμπά! φωνιτῶν).

Ἐνας ἄλλος πάλι κατόρθωσε νὰ μάθῃ στὸν χιμπατζὶν του νὰ λέγῃ: «σάσα» (δηλ. φλυτζάνι).

Καὶ πράγματι, κάθε φορὰ ποὺ τὸ ζῶον διψοῦσε, μεταχειριζόταν αὐτὴ τὴ λέξιν.

Κάποιος τρίτος τέλος κατόρθωσε νὰ προσεμαρμόσῃ ἓνα σημαντικὸν ἀριθμὸν λέξεων στοὺς φωνητικοὺς φθόγγους τοῦ πι-

θήκου του καὶ νὰ τὸν μάθῃ νὰ τίς λέγῃ. Ὁ μόνος ὅμως ποὺ κατόρθωσε νὰ καταλαβαίῃ τὴν ὁμιλίαν τοῦ τετράχειρος αὐτοῦ ἦταν ὁ δάσκαλός του.

Γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τοὺς τετράχειρας νὰ μιλοῦν, ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴν ὑπομονή, ἀλλὰ καὶ νὰ ξέρῃ νὰ τοὺς ψυχολογῇ.

Μερικὰ εἶδη τῶν τετραχείρων, ὅταν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν τόπον ποὺ γεννιήθηκαν καὶ ἀπὸ τίς συνθήκας τους ποὺ ἔχουν μέσα στὴ ζούγκλα, ἡ ἐξαγριούνται ἡ πέφτουν σὲ μιὰ μεγάλη μελαγχολία καὶ δὲν βγάζουν οὔτε ἦχον ἀπὸ τὸ στόμα τους. Γι' αὐτὸ ὁ «διδάσκαλος» τῶν μαϊμούδων ἢ τῶν χιμπατζίδων πρέπει νὰ ξέρῃ ὅχι μόνον τίς συνθήκας τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχολογίαν τους.

Χρειάζεται ἐπίσης τεράστιον χρονικὸν διάστημα καὶ μεγάλῃ ὑπομονῇ, γιὰ νὰ μάθῃ μιὰ λέξιν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀνθρώπου ἔνας χιμπατζὴς.

Ἐν πρώτοις, τὸ ζῶον αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξοικειωθῇ πολὺ μὲ τὸν διδάσκαλόν του, νὰ ἔχῃ ἀρχίσει νὰ τὸν μιμνήσκει σὲ κάθε του κίνησιν ἢ πρᾶξιν του καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ πάντα νὰ τοῦ λέγῃ τὴν ἴδιαν λέξιν γιὰ μιὰ ὀρισμένη πρᾶξιν του.

Κατόπιν, ἀφοῦ δηλαδὴ ὁ τετράχειρος μάθῃ τὴν πρώτην λέξιν, ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ τοῦ μάθῃ μιὰν ἄλλην ποὺ μαζί μὲ τὴν πρώτην ν' ἀποτελῇ μιὰ ἔννοια.

Ἐπίσης ὁ διδάσκαλος τῶν τετραχείρων πρέπει νὰ προσεμαρμόσῃ τὴ φωνὴν του σύμφωνα μὲ τίς νότες τῶν φωνητικῶν τους ὄργανων, γιὰ νὰ μὴν δρίσκουν δυσκολία στὴν προφορά.

Σήμερα, ὑπάρχουν σὲ πολλὰ ἱπποδρόμια τετράχειρος ποὺ μποροῦν κί' ἀρθρώνουν ἀνθρώπινες λέξεις.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κί' ὁ χιμπατζὴς «Κρουέ», ὁ ὁποῖος μπορεῖ κί' ἀρθρῶναι λέξεις καὶ φτιάχνει ὀρισμένες φράσεις.

«Θέλω νερό», «ἀφύγε», «ἐλά», «θέλω φαί» «ἐμπρός», «θέλω κρεβάτι», «κατάλα». Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμε ὅτι ὁ θηριοδαστὴς του ἐχρεώσθη ἔνδεκα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ μάθῃ στὸν χιμπατζὶν του τίς λέξεις αὐτὲς λέξεις.

Χρόνια ὁλόκληρα ἐπίσης χρειάσθηκε ὁ θηριοδαστὴς Σμιθ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Σικάγου γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὸν χιμπατζὶν του νὰ παρακολουθῇ τίς ἐκπομπὰς τοῦ ραδιοφώνου. Ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα ποὺ δημοσιεύομε ὁ χιμπατζὴς ἀντιλαμβάνεται πληρῶστα τὴ μουσικὴ ἀρμονία ποὺ φθάνει στὴν ἀκοή του.

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο χρονικὸν διάστημα θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ μάθουν οἱ τετράχειρες νὰ μιλοῦν. Ἰσως δεκάδες αἰῶνες, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἐντελὼς ἀκατόρθωτον. Συνεπῶς οἱ τετράχειρες εἶναι καταδικασμένοι νὰ μὴν μάθουν ποτὲ νὰ μιλοῦν.

Προτιμώτερον καὶ εὐκολώτερον θὰ ἦταν νὰ μάθῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν γλῶσσάν τους...

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Τό τὰμ—τὰμ ἀντηχοῦσε ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Ἐπίμονο, μονότονο, πένθιμο, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ σκορπᾷ σὲ ἀκτῖνα δέκα χιλιόμετρων ἀπὸ τὴν Πουέρτο Κόντιος, τὴν εἰδῆσι ὅτι στὸ χωριὸ ἐγένετο μάχη.

Ὁρθίος στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δ' Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, μὲ τὰ χέρια στὴς τάπεες, ἀκούε τοὺς γνῶριμες ἐκείνους κτύπους τοῦ τυμπάνου καὶ κάρφωνε τὸ βλέμμα του στὸ μακρυνὸ χωριὸ, «ὅταν νὰ προσπαθῶτε νὰ εἰδῇ» τίς σκηνὲς φρίκης ποὺ θὰ διαδραματίζονταν τώρα ἐκεῖ κάτω. Τίς εἶχε προβλέψει, αὐτός, τίς σκηνὲς ἐκεῖνες. Ἀποδείξεις ὅτι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν εἶχε ἀνάψει οὔτε ἕνα κερί μέσα στὸ μονόροφο σπῖτι του. Ἦξερε ὅτι οἱ ἐπαναστάται ἦσαν κυρίως ἀγανακτισμένοι ἐναντίον τῶν ἀλλοδαπῶν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ σπῖτι του, καὶ τὸν ἑαυτὸ του, στόχο τῶν ἐπιθέσεων τους.

Δυνατότερη ἀπὸ τὸν κύτιο τοῦ τὰμ—τὰμ, ἀντήχησε ἡ πρώτη ἐκπυροκρότησις. Ἦταν σὰν ἕνα σύνθημα. Ἀλλεπάλληλες ἄλλες τὴν διαδέχθηκαν, καὶ τέλος οἱ πυροβολισμοὶ ἐγέναν τόσο συγχοί, ὥστε θάλεγε κανεὶς ὅτι ἐφευγαν δλοὶ ἀπὸ ἕνα τεράστιο καὶ ἀνεξάντλητο δόλοπολυβόλο.

Μερικὲς σφαῖρες σφύριζαν μέσα στὴν νύκτα ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον.

— Χμ! καιρὸς εἶναι νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ. Ἀς γίνῃ ὅ,τι θέλει! μουρμούρισε ὁ νέος.

Ξεχνώντας τὴν μάχη ποὺ γινόταν στὸ χωριὸ, ξεχνώντας τοὺς ἀγρίους ἀλλοδαπούς τῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ ὁ ἀέρας, παραμορφώνοντάς τους σ' ἕνα διαρκὲς «Ἀσασί!» ἔφερνε ἔως τὰ αὐτιά του, ἀγνοώντας τίς πρώτες φλόγες ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀνυψώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὸ Πουέρτο Κόντιος, ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον θυμήθηκε τὴν δική του συμφορὰ. Τὸ ἴδιο πρῶτὶ πράγματι, εἶχε λάβει μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν διευθυνσι τῆς Ἑταιρίας:

«Κύριε,

Μετὰ λύπης σὰς πληροφοροῦμεν ὅτι, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ζημιῶν τὰς ὁποίας ἀπὸ τριετίας ὑφίσταται ἡ Ἑταιρία μας, σὰς ἀπαλλάσσομεν τῶν καθηκόντων σας, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ διέλθετε ἐκ τῶν γραφείων μας πρὸς παράδοσιν τῆς ὑπηρεσίας σας καὶ διακανονισμὸν τῆς ἀποζημιώσεώς σας.

Μετὰ τιμῆς

«Κοστέντες Μπανάνες Κόμπανου».

Ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον ἀνεπόλησε τὸ μοιραῖον ἐκεῖνο σημεῖωμα, ποὺ εἶχε διαβάσει τοῦλάχιστον δέκα φορές. Naί, βέβαια, ἡ ἐταιρία εἶχε ζημιώσει κατὰ τὰ τρία τελευταῖα χρόνια. Οἱ μπανάνες ὅλων τῶν τεραστίων φυτειῶν τῆς εἶχαν καταστραφῇ ἀπὸ τὴν «μαύρη πανώλη» ποὺ εἶχε ἐνοκῶσει σ' ὁλόκληρη τὴν Κεντρικὴ καὶ Νότιο Ἀμερικὴ καὶ εἶχε φθάσει ἀκόμη καὶ στὴν Ἰσπαλία. Ἀλλὰ ποῖο ἦταν ἡ εὐθύνη αὐτοῦ, τοῦ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, γιὰ τὴν καταστροφὴ; Γιά ποῖο λόγο ἀπέλυαν αὐτὸν πρῶτον;

Ὅπωςδήποτε, εἶχε «περάσει τὴν ἴδια ἡμέρα» ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς ἐταιρίας, εἶχε πάρει τὴν ἀποζημιώσί του, καὶ τὸ

ἐπόμενο πρῶτὶ θὰ ἐφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ πλοῖο «Ξάστεκ», ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι.

Αὐτὴν τὴν στιγμή, γινόταν ἐπαναστάσις στὸ Πουέρτο Κόντιος. Τὶ τὸν ἐνδιέφερε αὐτόν; Θάβρισκε τὴν ἄλλη μέρα, κάποιο τρόπο νὰ φθάσῃ στὸ λιμάνι Κι' ἐδῶ... ἄς καιόταν ὁλόκληρη ἡ ἐπαρχία.

«Δὲν βαριέσαι!» μονολόγησε καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ ξαναμῆν στὸ σπῖτι του, ἐνῶ οἱ τυμπανισμοὶ, οἱ πυροβολισμοὶ καὶ οἱ φωνές, στὸ Πουέρτο Κόντιος, ἔφθαναν στὸ ξενιθ.

Καὶ ἔξαφνα ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον ἀκούσε σὲ μικρὴ ἀπόστασι γρήγορα βήματα καὶ μιὰ λαχανιασμένη ἀναπνοή. Τότε μόνον θυμήθηκε ὅτι φοροῦσε ἀσπρὴ φορεσιὰ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν διακρίνουν μέσα στὸ σκοτάδι. Πρῶτοῦ ὅμως κατορθώσῃ νὰ κινηθῇ, εἶδε μιὰ σκιά νὰ ἔρχεται κοντά του καὶ νὰ πέφτῃ στὰ πόδια του.

— ὦ, σενόρ, σὰς ἱκετεύω γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Κρύψτε με! Κρύψτε με! ὦ, μ' ἀκούτε; Κρύψτε με! Κρύψτε με!

Δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἦ μορφή ποὺ βρισκόταν στὰ πόδια του ἦταν μιὰ γυναίκα — μιὰ νέα γυναίκα—, καὶ κινδύνευε. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸν Χάρβεϋ. Ἐσκυψε ἀπτόμομα, ἀρπάξε τὸ λαχανιασμένο ἐκεῖνο καὶ τρομοκρατημένο πλάσμα μέσα στὰ χέρια του, μῆκε μέσα στὸ σπῖτι, ἔκλεισε τὴν πόρτα, καὶ τράβηξε στὸ δωμάτιό του.

— ὦ, φοβοῦμαι, σενόρ, φοβοῦμαι! ἔλεγε τρέμοντας ἡ νέα.

Μὴν ἀνησυχεῖτε, σενόριτα. Κοντὰ μου δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνο, εἶπε καθησυχαστικὰ ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον. Δὲν θὰ ἀνάψω φῶς γιατί δὲν θάταν καθόλου φρόνιμο.. Naί. Καθίστε στὸ κρεβάτι καὶ προσπαθήστε νὰ συνέλθετε. Χμ! Na δοῦμε πῶς θὰ βρῶ τὸ μπράντο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— ὦ, μὴ φεύγετε, μὴ φεύγετε! ἱκετεύσε ἡ νέα.

— Ἐδῶ εἶμαι, εἶπε ἐκεῖνος.

Ψηλαφίζοντας, εἶχε βρῇ τὸν μουφὲ καὶ εἶχε πάρει ἀπὸ μέσα ἕνα μπουκαλί. Τὸ μύρισε.

— ὦ, ραΐα!

Πῆγε κοντὰ στὴν κοπέλλα. — Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σας δίνω ποτήρι. Ἀλλὰ καταλαβαίνετε... μέσα στὸ σκοτάδι...

Τῆς ἔβαλε στὰ χεῖλ τὸ στόμιο τοῦ μπουκαλίου.

— Πιέτε, ἱ εἶπε ἐπιτακτικὰ. Λίγο ἀκόμη.. Μπράβο! Καὶ τώρα, ξεχάστε τοὺς φόβους σας. Αὐριο θὰ σας πᾶω στὸ λιμάνι καὶ θὰ φύγετε μὲ τὸ «Ξάστεκ». Πῶς σας λένε;

— Ζουανίτα Ἀγγελίνα.

— Κι' ἐμένα Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον. Τὸ δικό σας

εἶναι ὠραῖο ὄνομα, Ζουανίτα.

— Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, ψιθύρισε ἡ νέα. ὦ, ραΐο ὄνομα ἐπίσης. Εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ.

Ἐνας λυγρὸς τὴν ἐπινξε. Θυμήθηκε τὰ γεγονότα, στὰ ὁποῖα εἶχε παρὰσπῃ μάρτυς.

— Ἦταν τρομερό! εἶπε. Τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου... τοὺς μαχαίρωσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι.. Ὁ ἀρχηγός τους ἦταν ἕνας ἀγριάνθρωπος.. Θεέ μου, πῶς θὰ τὸν ξεχάσω...

— Σιωπή! Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτεσθε αὐτό. Κοντὰ μου εἰσθε ἀσφαλής..

Μιλώντας ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον εἶχε βγάλει ἕνα τσιγάρο. Ἀναψῆ ἕνα σπῖρτο. Δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ κάπνισμα ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Ἦθελε, μὲ τὸ φῶς τοῦ σπῖρτου, νὰ ἰδῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας.

Καὶ ὅταν τὰ εἶδε, ἐνοιωσε τὰ μάτια του νὰ δακρύνουν. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀντικρῦσει τόσο ὠραῖο πρόσωπο. Ποτὲ δὲν εἶχε δῇ τόσο ὠραῖα, τόσο ἐκφραστικὰ μάτια.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζουανίτα εἶχε διακρίνει τὰ δικά του χαρακτηριστικὰ. Ἐνα χαμόγελο σχεδιάσθηκε στὰ λεπτὰ χεῖλ τῆς. Τὴν ἐπομένῃ στιγμή τὸ σπῖρτο ἔσβυσε στὰ χέρια τοῦ νέου.

— Naί, κοντὰ σας εἶμαι ἀσφαλής! ψιθύρισε ἡ Ζουανίτα. Ἀλλ' ὁ ἄλλος ἐκεῖνος! ὦ, Θεέ μου! Μοῦ ἔλεγε ὅτι μὲ ἤθελε γιὰ γυναίκα του! Μὲ κλειδώσε σ' ἕνα ὀπόμειο. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε ἄλλα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ ὅτι θὰ ξαναρχότανε.

Κρύφθηκε μέσα σὲ ὑπερύψηλα στάχνα....

ΑΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ανατρίχιασε.

— Κατ'ὀρθωσα νὰ θῶ ἀπ' τὸ ὑπόγειο. Ἀλλὰ γρήγορα ἀνεκάλυψε ὅτι εἶχε φύγει καὶ ἀρχισε νὰ μὲ κυνηγᾷ. Κρύφθηκα μέσα σὲ ὑπερύψηλα στάχνα, τὸν ἀφήσα νὰ ἀπομακρυνθῇ, καὶ ὕστερα ἦλθα τρέχοντας πρὸς τὰ ἐδῶ. Δὲν θυμοῦμαι πόσῃ ὥρᾳ ἔτρεχα. Ξαφνικὰ εἶδα τὸ ἄσπρο κοστούμι σας μέσα στὸ σκοτάδι. ὦ, πρέπει νὰ μὲ κρύψετε!

Ὁ Χάρβεϋ ἔπιασε τὸ παγωμένο χέρι τῆς νέας. — Πρέπει νὰ μὲ κρύψετε! ἐπανάλαβε ἐκεῖνη ὑψώνοντας τὴ φωνή. Θὰ σας δώσω ὅ,τι θελήσετε, ὅ,τι θελήσετε, καταλαβαίνετε; Ὅχι ὅμως στὸν ἄλλον! Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω χίλιες φορές! Εἰσθε λευκός, σὰν ἐμένα. Πρέπει νὰ μὲ σώσετε. Ὅ,τι μοῦ ζητήσετε εἶναι δικό σας. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφήσετε τὸν ἄλλον νὰ μὲ βρῇ!

Ρίχθηκε στὸ κρεβάτι, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, καὶ ὁ Χάρβεϋ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Κάθησε καὶ περιέμενε.

Σιγά—σιγά οἱ λυγμοὶ ἐπαύσαν. Ἦ ἡσπινὴ τῆς γυναίκας ἐγένε ρυθμικὴ. Εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον σηκώθηκε ἀπτόμομα. Περπατώντας πρὸς μύτες τῶν ποδιῶν του, πῆγε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο. Κλειδώσε τὴν πόρτα. Ὑστερα, γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξῃ γνώμη, ἔβγαλε τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ καὶ τὸ ἔσπρωξε κάτω ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας...

Ὅταν, τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ «Ξάστεκ» ἐφθάσε στὸ λιμάνι, ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συζήτησι μὲ τὸν

πλοίαρχο, παρέδωσε τὴν νέα στὸν διὰ χειριστή.

— Μὴ φοβάσθε τίποτε τώρα, τῆς εἶπε. Σὲ δέκα τέσσαρες ἡμέρες θὰ βρισκεσθε στὴν Ἀγγλία.

Ἦ Ζουανίτα θέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' αὐτός, χαϊρετώντας τὴν γρήγορα, ἀπομακρύνθηκε.

Εἶχε ἀλλάξει σχέδια. Πρῶτοῦ ἐγκαταλείψει τὴν Κεντρικὴ Ἀμερικὴ, θὰ συνεννιεῖτο μὲ τὴν «Γιοναίτεντ Φρούιτ» Κόμπανου. Ἴσως ἡ Ἑταιρία αὐτῆς τοῦ εἶδιδε κάποια ἐργασία. Ἀλλοιῶτα, θὰ ἐφευγε μὲ τὸ ἐπόμενο πλοῖο.

☐☐☐

Ἦ «Γιοναίτεντ Φρούιτ Κόμπανου» δὲν ἔδωσε ἐργασία στὸν Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, καὶ ὁ νέος ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνον. Ἀλλὰ, σὲ ἡλικία εἰκοσι τέσσαρων ἐτῶν, χωρὶς κανένα μέσον, καὶ μὲ μόνη προὔρησις τὰ τρία χρόνια ποὺ εἶχε δουλέψῃ στὸ Πουέρτο Κόντιος, τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ βρῇ, ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ θέσι.

Παρακολουθοῦσε ὅλες τίς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων καὶ ἔγραφε ἐπιστολές, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα. Μία μέρα, ἐπὶ τέλους, πῆρε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν «Οὐέστ Ἰντις Προντιὸς Κόμπανου», στὴν ὁποία εἶχε γράψῃ. Ἦ ἐπιστολὴ ἔλεγε:

«Κύριε,

» Ἄν ἔλθετε αὐριο στὰς ἑνδεκα μαζὺ μ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ συζητήσω μαζὺ σας».

Εἶχε τὴν σφραγίδα «Γενικὸς Διευθυντής» καὶ μιὰ δυσανάγνωστη φυσικὰ ὑπογραφή.

Ὁ Οὐέλλιγκτον, στὰς ἑνδεκα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρίας «Οὐέστ κλπ.». Ὁ διευθυντὴς χαμογέλασε μόλις τὸν εἶδε.

— Εἰσθε ὁ κύριος Οὐέλλιγκτον; ρώτησε.

Σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Καθίστε. Ἐν αὐτοῦ;

Μὲ δάκτυλα ποὺ ἔτρεμαν, ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον, πῆρε τὸ τσιγάρο ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ διευθυντής.

«Περίεργο πρᾶγμα, σκέφθηκε. Πρῶτη φορὰ βλέπω γενικὸ διευθυντὴ νὰ προσφέρῃ τσιγάρο σ' ἕναν ὑποψήφιο ὁπάλληλό του!»

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε ἐκεῖνος, γράψατε ὅτι ἔχετε ἐργασθῇ στὴ «Κοστέντες Μπανάνες Κόμπανου». Αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς σας μοῦ ἔκανε ἰδιαιτέρως ἐντύπωση. Πρέπει ὅμως νὰ σας ἐξηγήσω προηγουμένως ὅτι ἡ Ἑταιρία «Κοστέντες» δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι ἀναδιοργανώθηκε καὶ ὁ

νομάζεται τώρα «Οὐέστ Ἰντις Προντιὸς Κόμπανου». Ἄν τὸ ἔραστε, φαντάζομαι, δὲν θὰ ζητούσατε ἐργασία.

— Ἀσφαλῶς ὀχι, ὠμολόγησε ὁ Χάρβεϋ. Ἦ ἑταιρία Κοστέντες εἶχε ἕναν αὐστηρότατο κανόνα σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ἕνας ἀπολύμενος ἢ παρατιπούμενος ὑπάλληλος δὲν μπορούσε κατ' οὐδὲν τρόπο νὰ ξαναπροσληφθῇ.

— Καὶ κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τῆς ἐταιρίας ὁ κανὼν αὐτὸς παρέμεινε ἐν ἰσχύϊ, εἶπε ὁ Γενικὸς Διευθυντής.

— Μὰ τότε... τότε... γιατί μὲ καλέσατε; ρώτησε μὲ ἀπελπισία ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον.

— ὦ, ἀκόμη καὶ οἱ Γενικοὶ Διευθυνταὶ εἶναι κάποτε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελοῦν διατάγας, ἀπήντησε ὁ ἄλλος μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Ἐλαβα διαταγὴ νὰ σας καλέσω ἐκ μέρους ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μετόχους καὶ διευθυντὰς μας, τὸν ὁποῖον θὰ δῆτε ἀμέσως.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀνοίξε μιὰ πόρτα στὸ βάθος τοῦ γραφείου καὶ φάνηκε μιὰ λεπτοκαμωμένη νέα μὲ μαῦρα μαλλιά καὶ μαῦρα ζωηρὰ μάτια.

Ὁ Χάρβεϋ Οὐέλλιγκτον τινάχθηκε ἀπὸ τὸ καθισμά του.

— Ζουανίτα Ἀγγελίνα!

Τὴν κῦτταξε χωρὶς νὰ πιστεῦῃ τὰ μάτια του.

— Μὲ... μὲ συγχωρεῖτε! τραύλισε. Βλέπετε... ἔχομε ξανασυναντηθῇ. Δὲν θὰ μὲ θυμᾶσθε, φυσικά. Πέρασε τόσος καιρὸς...

Ἦ νέα χαμογελοῦσε ἀλλ' ἔμεινε σιωπηλή.

— ὦ, ναί! Θυμᾶσθε πολὺ καλὰ, ἐπενέβη ὁ Γενικὸς Διευθυντής. Ὀνομάζομαι Κοστέντες. Ἦ Ζουανίτα εἶναι ἀνεψιά μου. Ὁ πατέρας τῆς — ὁ ἀδελφός μου — καὶ ἡ γυναίκα του δολοφονήθηκαν στὸ Πουέρτο Κόντιος ἀπὸ τὰ τομάρια τοῦ Ντόν Ἐσκομπάρ τὴν πρώτη νύκτα τῆς ἐπαναστάσεως.

— Ὅστε καὶ ἡ δεσποινὴς ὀνομάζεται Κοστέντες, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Δὲν τότε...

— Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς, φίλε μου, εἶναι ὁ λόγος ποὺ σας κάλεσα σήμερα. Διερωτήθηκαμε πολλὰς φορές τί εἶχε γίνῃ ὁ νέος ποὺ εἶχε σώσει τὴν Ζουανίτα μας ἐκεῖνο τὸ ὄρθυ. Ὑστερα πῆραμε τὴν ἐπιστολὴ σας. Δὲν μπορούσαμε βέβαια ν' ἀφήσωμε νὰ χαθῇ μιὰ εὐκαιρία νὰ σας ἐκφράσωμε τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Ἦ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλή, καρφώνοντας τὰ βλέμματά της στὸν Χάρβεϋ κατὰ τρόπον ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ ἄτακτα.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐταιρίας μας, ποὺ δὲν μπόρεῖ ν' ἀλλάξῃ, κατέληξε ὁ Κοστέντες, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σας δώσω καμὴ μιὰ θέσι. Μολαταῦτα, ὡς μικρὸ δῶρον εὐγνωμοσύνης γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε κατὰ τὴν τρομερὴ νύκτα, σας παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτό. Εἶναι ἐλάχιστο, φυσικά, καὶ δὲν πρέπει νὰ σας κακοφάνῃ. Ὡς νέος ὅμως, ποὺ ἔχει τὸ μέλλον μπροστὰ του...

Ὁ Κοστέντες χαμογέλασε καὶ παρέδωσε στὸν καταπληκτὸ Χάρβεϋ ἕνα πρασινωπὸ χαρτί. Ἦταν ἕνα τσέκ δέκα (Ἦ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 100).

Μιὰ λεπτοκαμωμένη νέα μὲ φωτεινὰ μάτια...

ΕΝΩ ΣΤΕΝΑΖΕΙ ΕΝΑ ΒΙΟΛΙ

(Η δραματική ιστορία του τραγουδιού «Θλιβερή Κυριακή» που άνεστάτωσε τη Βιέννη)

—Κέλνερ, φέρε ακόμη δύο μπόρες!! Έκανε ο Χάνς στο γκαρσόνι, πού, περνώντας πλάι από το τραπέζι τους, έριξε μια λοξή ματιά γεμάτη ειρωνεία. Και γυρίζοντας ύστερα ο νέος στο μπάρμπα Γιάζεφ το βιολιστή, είπε:

—Λοιπόν; Ο μπάρμπα Γιάζεφ με το μεγάλο μέτωπο, τα κάστανα μαλλιά, τα παχιά φρύδια και τα άσπρα γένεια μιλούσε ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του για τα παλιά χρόνια της νεότητος του. Ήταν ένας από τους παλιούς βιολινιστές της Βιέννης. Είχε δη δόξες και μεγαλεία στον καιρό του. Ήταν πρώτο βιολί στις προεμίρες του Γιόχαν Στράους και είχε λανσάρει με το μαγικό δοξάρι του τα περίφημα βάλς που ξετρέλλαν τότε τους γλεντζέδες. Τώρα...τά γηρατειά, τα καινούργια γούστα, ο μεταπολεμικός στρόβιλος, είχαν ρίξει το γέρο καλλιτέχνη, φτωχό και ξεχασμένο, σ' ένα καμπαρέ της Βουδαπέστης....

—Λοιπόν, έκανε ο μπάρμπα — Γιάζεφ, σκουπίζοντας τα μουστάκια του από τους άφρους της μύρας που μόλις είχε πιη και καρφώνοντας το θολό απ' τη θλίψη βλέμμα του, στά μάτια του νέου, ήταν και τότε όμορφη η ζωή, Χάνς. Ήταν ίσως πιο όμορφη από την τωρινή...Μά απ' όλες τις όμορφιες, εκείνη που ζή, πότε με έμένα το γέρο και μη καταριέσαι τη μοίρα σου, πού σ' έκανε να πονέσης τόσο...Ή μουν πιά ώριμος άντρας, μιάν άποκηρατική βραδυά του 1913 — ένα χρόνο πριν απ' το πόλεμο — που γνώρισα τη Λάουρα...Μιά ύπαρξις αϊθέρια, μιά ζωντανή εικόνα του Μποττιτσέλι—ώ, γιά δες τί κάθομαι και σου λέω!...

Τά μάτια του γέρο ήταν ύγρα απ' τη συγκίνησι. Ο Χάνς τόν κύτταξε με την παράξενη εκείνη έλξη, πού νιώθουν οι νέες ψυχές γιά κάθε γερική καρδιά, εξαγνιαμένη απ' τις πίκρες και το ψυχικό μαρτύριο μιάς δολόκληρης ζωής. Έλα, μπάρμπα Γιάζεφ, είπε ο νέος. Μίλα μου... Νοιώθω πώς η ιστορία σου θάβει το μόνο θάλασμο γιά την πληγή της καρδιάς μου...

Ο γέρο βιολινίστας άφησε γιά λίγο τη ματιά του να πλανηθή μακριά μέσ' την πυκνή δμίχλη τών περασμένων και ρυφώντας τώρα το νέο ποτήρι μύρας πού είχε φέρε το γκαρσόν, λέσκαί προσπαθούσε άνώφελα να μεθύσι, να πνίξη μέσα στο πιστό τους παλιούς καθυούς, πού ξυπνούσαν μέσα του...

—Δέν έχω μιλήσει σε κανένα γι' αυτή την ξεχασμένη περιπέτεια, είπε σέ λίγο. Σε ποιόν να την πώ; Ποιός θά με καταλάβαινε;... Οι γλεντζέδες του καμπαρέ; Γελούνε κοροϊδευτικά όταν βλέπουν τά δάκτυλά μου να τρέμουν πάνω στο δοξάρι... Οι παλαιοί μου φίλοι;...Δέν με ξέρουν πιά... Ή κόρη μου; Δέ με γνώρισε ποτέ...

—Είχες κόρη; ρώτησε ο Χάνς με άπορία.

—Ω, ναι...Είχα κι' εγώ κάποτε χαρές... ευτυχία... σπιτί... Είχα γνωρίσει, όπως σου πιά, τη Λάουρα...Μιά νύχτα τρέλλας, μιά νύχτα αγάπης, μιά νύχτα πού γέμισε δολόκληρη τη ζωή μου. Ήταν ένα όνειρο πού θάταζε τέσσερα χρόνια...Δέν μ' είχε ρωτήσει ποιος είμαι. Δέν της ζήτησα ποτέ να μου πη από πού έρχόταν. Γιατί; Τι σημασία θά μπορούσε νάχαν δλ' αυτή στην αγάπη μας; Ένα μόνο ξέραμε και οι δύο μας: πώς απ' την πρώτη στιγμή πού σμίξαν οι ματιές μας σμίξαν κι' οι καρδιές μας... Ένα βάλς, ένας χορός, ένα τραγούδι... Κι' ύστερα ένα γέλιο, ένα φιλί, ένα δάκρυ. Νά η ιστορία κάθε αγάπης πού είνε κοινή, χυλοειπωμένη, μιά πού είναι πάντα καινούργια και μεθυστική και θά επαναλαμβάνεται όσο θά ύπάρχη κόσμος.

—Καθμένε Γιάζεφ!... Έχεις δίκιο... Τέτοια είναι και η δική μου ιστορία... —Ζούσαμε μαζί με τη Λάουρα ευτυχισμένοι. Έγώ έπαιζα βιολί, εκείνη τραγουδούσε —μιά φωνή καθαρή σαν το γάργαρο νερό της πηγής. Το γέλιο και το φως της αγάπης πλημμυρούσε τό σπιτάκι μας. Ύστερα από ένα χρόνο ήρθα στον κόσμο ένα αγγελούδι... Ματάκια γαλάζια πού καθρέφτιζαν τόν ουρανό κάποιες χώρες παραμυθίας, μαλλιά χρυσάφι, δόξααθα, χέρια, λαιμός από αλάβατρο... Ήταν κάτι σαν όνειρο μαγικής δοξαριάς σαρκωμένο...

Ο μπάρμπα Γιάζεφ σταμάτησε γιά λίγο κι' έσκυψε το κεφάλι του, ίσως γιά να μη δη ο Χάνς κάποιο δάκρυ πού κύλισε στο χλωμό μάγουλό του. —Ήρθε ο πόλεμος, έακολούθησε ύστερα με φωνή πνιχτή σαν άγγομαχητό. Πήγα στο μέτωπο... Άφησα τη Λάουρα με το αγγελούδι μας στο σπιτί... Έλεψα μήνες, χρόνια... κι' ένα φριχτό πρωί έμαθα τη φοβερή αλήθεια

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Τί σκέπτεσθε, δεσποινίς; —Έκείνο πού σκέπτεσθε και σείς, —Σάε νόμιζα γιά πιά σοβαρή!...

γιά τη γυναίκα πού λάτρευα...Είχε συληφθή ως κατάσκοπος...δικάστηκε του φερίστηκε...Ω, πώς θά τώθελα να μη γυρίζα απ' τόν πόλεμο!... Και τό παιδί μου; Το αγγελούδι μου;...Δέν έμαθα ποτέ τί απέγινε!...

Ο Χάνς είχε μένει με τό στόμα άνοιχτό. Κύτταζε τό φτωχό βιολινίστα με θλέμμα πού φανέρωνε δυνατή συμπόνια.

Πέρασαν μερικές στιγμές βαθείας σιωπής. Κατόπιν ο μπάρμπα Γιάζεφ σήκωσε τό κεφάλι του, πού τώχε γείρει πάνω στο στήθος και ρώτησε ξαφνικά:

—Θά πιούμε ακόμη μιά μπόρα, Χάνς;

—Ναι, έκαμε ο νέος, και μηχανικά κύττησε τά χέρια γιά νάρρη τό γκαρσόν.

—Δέν ξέρω τί μ' έκανε να στά πω όλα αυτά σήμερα πού μοι μιλούσες γιά την άτυχη αγάπη σου, είπε κατόπιν ο βιολινίστας. Ίσως γιάτί ο πόνος συνδέει τους ανθρώπους περισσότερο από κάθε άλλο δεσμό... Ίσως γιάτί κάθε καρδιά όσο κι' άν γεράσει τό παλκοκούφαρο πού την κλείνει, θέλει κάπου-κάπου να ξεσπά, να λέη τόν καυμό της, να γλυκαίνεται από την ίδια την πίκρα της...

—Αγαπās ακόμη τη Λάουρα, δέν είναι έτσι; ρώτησε ο Χάνς.

—Ω... έκαμε ο μπάρμπα Γιάζεφ... Άν την αγαπάω;... περισσότερο κι' από τη ζωή μου...— τη ζωή μου τη συχαίνομαι... μιά δέν έχω τό κουράγιο να την κλωστήσω...Τά γερατειά, ο πόνος μ' έχουν παραλύσει...Τά χέρια μου μάθαινε μόνο να χαϊδεύουν τις χορδές του βιολιού και τό δοξάρι...δέν μπορούν να σφίξουν τη λαβή ενός πιστολιού...Άλλοιώς — ω, μιά τί κάθομαι και σου λέω!... Άκουσε Χάνς; Ξέρεις γιάτί όλη η Βιέννη τρέχει ν' άκούση τη «Θλιβερή Κυριακή» πού κοντεύει να με ξανακάνη διάσημο; Γιατί μέσ' στις νότες αυτού του τραγουδιού είναι κλεισμένη η ιστορία μου... Δέν είναι τά δικά μου δάκτυλα, είναι τά δάκτυλα της μοίρας μου, πού πατάνε τις χορδές του βιολιού μου... Κυριακή ήταν πού γνώρισα τη Λάουρα... Κυριακή έφυγα γιά τό μέτωπο... Κυριακή ρίξαμε άψυχο τό θείο κορμί της οι σφαίρες της δικαιοσύνης...Ω, τί θλιβερή πού ήταν η Κυριακή στη ζωή μου...Γι' αυτό κάθε νότα της «Θλιβερης Κυριακής» είναι κι' ένας στεναγμός βγαλμένος απ' τά καπάθα της ψυχής μου...είναι ένα μοιρολόι κι' ένα κλάμα τραγικό, είναι τό άχολόγημα της πένθιμης καμπάνας πού κηδεύει τη ζωή μου...

—Θλιβερή Κυριακή, μουρμούρισε ο Χάνς. Το «μοιρολόι» τραγούδι...

—Ναι...Τό τραγούδι πού σιγομουρμουρίζουν όσοι αυτοκτονούν, έκανε ο Γιάζεφ με μία παράξενη λάμψη στα μάτια... Θάθελα να μην ξαναπαίξω τό φονικό τραγούδι, μιά κάτι σαδιστικό, μέσα μου με κάνει να καμαρώνω όσους

έχουνε τη δύναμη να κλωτσούν τη ζωή, όσους περνούν στη μόνη πραγματική μακαρότητα: στην άνυπαρξία...

—Πόσο είναι ώραίο να πεθαίνε κανείς... μουρμούρισε ο Χάνς.

—Ναι...έκανε ο μπάρμπα Γιάζεφ. Και πόσο είναι δύσκολο να ζή κανείς!... Κύταξε, νά!... Άρχίζουν να μπαίνουν οι πελάτες! Σε λίγο θ' άρχισή η όρχήστρα, θ' άκουστή πάλι η «Θλιβερή Κυριακή»...Γιά δες με τί κόπο σέρνουν τά θήματά τους όσοι είναι πικραμένοι και ζητούν μάταια τη λήθη...Ναι πιστεύε με, θέλει κουράγιο να πατήσης τη σκανδάλη ενός πιστολιού, πού η κάνη του χάσκει μπρός στο άνοιχτό σου στόμα...μιά χρειάζεται πιά τό λίγο κουράγιο να γεράσης μέσα στους πόνους και να κάνης τη θλίψη μοναχ' σου...

Τό γκαρσόνι πλησίασε με τό ίδιο ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη του:

—Μπάρμπα Γιάζεφ, είπε, ο διευθυντής λέει πώς είναι ώρα να πάψη η φιλοσοφία και ν' άρχισή η δουλειά...

Ο Χάνς κύτταξε τό γκαρσόνι με μιά άγνια ματιά. Μά ο γέρο βιολινίστας χαμογέλασε πικρά και είπε με καλώςήνη:

—Ναι, παιδί μου, τό ξέρω, ο κόσμος θέλει να γλεντήσει...Τώρα έφτασα...

Όταν έφυγε τό γκαρσόν, ο μπάρμπα Γιάζεφ σηκώθηκε κι' είπε στο Χάνς σά να τοΰδινε τις τελευταίες συμβουλές του:

—Άκουσε και μένα τό γέρο. Άνέχασεστην αγάπη σου... θά όρσης άλλη αγάπη... μη κλείνης τά μάτια σου στις όμορφιες της ζωής...Κι' άν η αγάπη πούχασες ήταν η εύτυχία σου, η ζωή σου και η καρδιά σου πέτρασε από τόν πόνο...τότε έρχου να πίνουμε μαζί τη μύρα μας. Ο μπάρμπα Γιάζεφ άπομακρόνηκε σιγά κι' ανέθηκε στο πατάρι της όρχήστρας...

Ή Έμμα μπήκε στο καμπαρέ δολομναχ, τυλιγμένη σε μιά μεταξωτή σάρπα. Ήταν η στιγμή του μεγάλου γλεντιού. Ο κόσμος ούρλιαζε μεθυσμένος και χόρευε, φορώντας κάτι περίεργα χάρτινα καπέλλα με τά πιο άλόκοτα σχήματα πού έκαναν την άπέραστη αλλά να μοιάζει με συγκέντρωσι άποκηράτικη.

Ο Χάνς μόλις αντίκρυσε την αγαπημένη του σηκώθηκε από τό τραπέζι του κι' έτρεξε κοντά της:

—Έμμα, της είπε, σε περίμενα. Εί- ναι άνάγκη να σου μιλήσω.

Έκείνη τόν κύταξε στην άρχή με κακία και ύστερα γελώντας ένα παράξενο γέλιο, ύστερικό, πού πρώτη φορά τό άκουε ο Χάνς.

—Ξέρεις γιάτί ήρθα εδώ άπόψε; τόν ρώτησε. Γιά να πιώ πολύ, να μεθύσω, να ξεφαντώσω... όπως δέ ξεφάντωσα ποτέ στη ζωή μου

—Κάτι μεγάλο καλό θά σου έχη συβή, είπε ο Χάνς χαμογελώντας.

—Ναι...μεγάλο... πολύ μεγάλο καλό! φώναξε η νέα, συσπώντας σπασμωδικά τά χείλη της κι' έτοιμη να ξεσπάση σε κλάμα Σήμερα τό άπόγευμα ο Γιόχαν Κλάους, ο μόνος άνθρωπος πού αγάπησα στη ζωή μου, αυτοκτόνησε τραγουδώντας τη «Θλιβερή Κυριακή». Ο Χάνς έμεινε κατάπληκτος μη μπορώντας να μιλήσει.

—Ε, δέν έχω δίκιο να θέλω να μεθύσω; ρώτησε μ' ένα τραγικό κλαυίγελω η Έμμα. Ε; Δέν πρέπει να γίνω σκνίπα στο μεθύσι άπόψε;... Τόξερες έού πόσο αγαπούσα τό Γιόχαν και πόσο σε θαυμάμωνα έσένα... Και σέ- ψου να τόν δώ νεκρό με την καρδιά του τρυπημένη από μιά σφαίρα!...Έού

Και κυττάζοντάς το γλυκά...

θέβαια μπορεί και να χαιρέσει τώρα, γιάτί...Ίσως έλπιζες ν' αγαπήσω έσένα μιά πού έλειψε από τη μέση ο Γιόχαν...γι' αυτό δέν μπορείς να γελάσης, να ξεφαντώσης και με κυττάζεις σά χαζός...μιά εγώ...εγώ θέλω γλέντι! Δέν κηδεύεται έτσι στά μουγγα μιά αγάπη σαν τη δική μου!... Έλα, πές να μäs φέρουν πιστό!...

Ο Χάνς προσπάθησε να την ήσυχάσει:

—Έμμα, της είπε, καταλαβαίνω τό πόνο σου, μιά...

—Τί είπες; τόν διέκοψε Καταλαβαίνεις τόν πόνο μου.Χά! χά! χά!Μη λές κουταμάρες, καθμένε Χάνς!... Άν καταλάβαινες τί θέλω εγώ τώρα, θά φώναζες τού μπάρμπα Γιάζεφ να παίξη τη «Θλιβερή Κυριακή»...Αυτό είναι τό μοιρολόι κάθε αγάπης και κάθε ζωής!...Γι' αυτό ήρθα άπόψε δώ!...Μά, έλα, έλα πρώτα να πιούμε!

Ο Χάνς παράγγειλε σαμπάνια. Ή Έμμα άρχισε να άδειάζη τά ποτήρια τό ένα πάνω στ' άλλο κι' ύστερα τά τίνανε με όρμη στο πάτωμα και τώκανε χίλια κομμάτια.

Ξαφνικά με τό πρόσωπο άναμμένο από τό πιστό, και με μάτια πού πετούσαν σπίθες έφώνασε:

—Χάνς, τσόν καιρό μ' αγαπās και σ' αγαπούσα στην άρχή... μιά ύστερα σε παράτησα γιάτί τρέλλαθήκα από ά-

γάπη γιά τό Γιόχαν...Αυτός ήταν ο μόνος πού αγάπησα πραγματικά στη ζωή μου...Σύ μοι κλαιγόσουν, μουλέγες πώς θά σκοτωνόσουν, μοι ζητούδες λήη αγάπης, λίγο χάδι, ένα φιλί... Σε άρνήθηκα όλα, φτωχή Χάνς!...Μ' άπόψε ποδμιά τόσο χαρούμενη, δέ θέλω να σ' άφήσω παραπονέμένο! Έλα να σε φιλήσω!

Τού άρπαξε τό κεφάλι μέσ' στις παλάμες της και τού κόλλησε στα χείλη ένα δυνατό, λαχταριστό, γεμάτο λαύρα φιλί...

Ύστερα τόν παράτησε άπότομα κι' έτρεξε κοντά στην όρχήστρα.

—Μπάρμπα Γιάζεφ, παίξε μου τη «Θλιβερή Κυριακή»!... φώναξε. Θέλω να τραγουδήσω.

Κι' ενώ όλοι την κύτταζαν περίεργα ο Χάνς έτρεξε κοντά της και της είπε:

—Έμμα, είσαι ζαλισμένη... έλα καλύτερα να καθήσης να συνέλθης λιγάκι, κι' ύστερα τραγουδάς...

Έκείνη στάθηκε γιά μιά στιγμή με τό θλέμμα καρφωμένο σε κάποιο σημείο μακριά, σε κάποιο όραμα, πού έκανε τη μορφή της να πάρη την έκφρασι μιας παράξενης γαλήνης, πού έμοιαζε με έκστασι... Τράβηξε ένα ραμμένο τριαντάφυλλο, πού είχε καρφώσει στο στήθος της και κυττάζοντάς το γλυκά, άρχισε να τραγουδάη με φωνή σιγανή, γεμάτη πόνο και σπαραγμό... χωρίς να προσέξη κα- θόλου τόν Χάνς.

Ο δόρυθος της σάλας κόπασε διά μιάς κι' όλοι πρόδρεξαν τό άσύγκριτο, τό πονεμένο τραγούδι...

Ξαφνικά άκούστηκε ένας κρότος...

Ή Έμμα κυλίστηκε στο πάτωμα. Είχε χτυπηθή στη καρδιά μ' ένα μικρό πιστόλι πού έδωαλε ξαφνικά.

Η όρχήστρα σταμάτησε άμέσως. Έγινε πανδαιμόνιο μέσ' την αίθουσα.

Ο Χάνς κι' ο μπάρμπα Γιάζεφ έτρεξαν κοντά της. Ήταν νεκρή!...

Σε λίγο τό φορείο τών πρώτων βοηθειών παρέλασε τό πτώμα της.

Η άστυνομία ζήτησε την ταυτότητά της. Κανείς δέν ήξερε τίποτε άλλο γι' αυτήν, παρά μόνον ότι ήταν μιά τρελή λη πεταλούδιτσα της νύχτας. Στο δωμάτιό της θρέθηκαν κάπου, ένα έγγραφο κάποιου ορφανοτροφείου, μιά άπόφασι στρατοδικείου και μιά μνιατούρα γυναικός...πού την λέγαν Λάουρα και πού, όπως φαινόταν από τά χαρτιά, ήτανε μητέρα της Έμματος...Ίσως από ντροπή, δέν είχε ποτέ μιλήσει σε κανένα η φτωχή κοπέλλα γιά τη μητέρα της...

Όλ' αυτά τά δημοσίευσαν την άλλη μέρα οι έφημερίδες με άθρονα σόδια.

Τό ίδιο άπόγευμα ο μπάρμπα Γιάζεφ θρέθηκε κρεμασμένος μέσ' τό δωμάτιό του...Γύρω στο λαμό του ήταν σφιγμένη μιά απ' τις χορδές του βιολιού, πού δέν θά ξαναπαίξε πιά ποτέ τη «Θλιβερή Κυριακή». ΟΣ, ΦΕΛΜΑΝ

ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ΕΡΑΣΤΑΙ!!!

Είναι κάμποσος καιρός τώρα που η 'Ανέττα ή γυναίκα του κουρέα Νίκου Λαβάκη, τόχει ρίξει έξω. Ούτε σπίτι, κοιτάζει πιά, ούτε φαί.

Γυρνάει από το κουρείο ο άντρας της και ποτέ δεν την βρίσκει εκεί. Τη μιά μέρα το φαγητό είνε ωμό, την άλλη το κρέας τὸ πήρε ή γάτα, άλλοτε πάλι τὸ ξεχνάει στη φωτιά και ταικνώνεται.

Ο κακομοίρης δολαβάκης γκρινιάζει, παραπονιέται, μιλάει. 'Εκείνη όμως μ' ένα χάνδι, μ' ένα φιλή, με λίγες ψευτιές τὸν κάνει νά γίνεται άρνάκι.

Τὴν περασμένη εβδομάδα έφερε μαζί του κάποιον νά τὸν φιλέψη σπῆτι του και καταντροπιάστηκε ο άνθρωπος γιατί τοῦ έβγαλε ένα πιλάφι σωστό λουπά.

Γύρισε στο κουρείο καταστενοχωρημένος.

Τι διάβολο έπαθε; ψιθυρίζει. Κάτι έχει. Νάσαι άραγε ξελογιασμένη;

Ρώτησε με τρόπο τὴ γειτονιά. Κα νένας όμως δεν ανέλαβε νά τοῦ δώση πληροφορίες. Σε παντρεά και σε ταξειδι ούτε λάδι ούτε ξύδι.

Πήγε σ' ένα πρακτορείο μυστικών πληροφοριών.

Ο Διευθυντής κύριος Πετσέτας, τοῦ υπεσχέθηκε νά τοῦ ἡ λεπτομερείς σημειώσεις, πὼς χρησιμοποιούσε τὸν καιρό της ή κυρία Λαβάκη επί μιά εβδομάδα.

—Μετά δέκα μέρες νά ρθῆτε πάλι κι' εγὼ θά σᾶς πῶ ὅ,τι μάθω. 'Εχω υπαλλήλους μυστικούς που θά αναλάβουν αὐτὴ τὴ δύσκολη ὑπηρεσία. —Κι' αν ὑπάρχει έραστής θά σᾶς πῶ με και τὸνόμά του. Θά πληρώσετε όμως 1000 δραχμές.

—Καλά, θά τὰ δώσω. Χαλάλι νάσαι φτόνι νά ἡσυχάση τὸ κεφάλι μου. 'Εφυγε και περίμενε νά περάση ή ὠρισμένη προθεσμία.

Μετά δέκα μέρες ένα πρωί ο κουρέας πηγαίνει στο πρακτορείο τοῦ Πετσέτα.

—Καλῶς τον! Κάθισε νά σοῦ διαβάσω τίς πληροφορίες μας. 'Εχουμε ὅλα τὰ στοιχεῖα.

—'Ακούω, εἶπε ὁ Λαβάκης, κα τακόκκινος.

Ο πράκτορας άνοιξε ένα μεγάλο ἡμερολόγιο και διάβασε:

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ.—'Από τὴ σημερινή επίβλεψη έξάγεται ὅτι ή κυρία Λαβάκη άπατᾷ τὸν άντρα της με τὸν Τουλούμη παντοπώλη τῆς μεγάλης 'Αγοράς...

—Τί λές, άδερφέ; τὸ Βαρδαλάκο, τὸν Σηκώνεται νά φύγη βιαστικός. 'Ο Πετσέτας τοῦ κάνει σημείο νά καθῆ.

—Δεν τελείωσε ή έκθεσις. Κάθισε. Καὶ διαβάζει:

ΔΕΥΤΕΡΑ μ. μ. 'Από τὴν άπογευματινὴ παρακολούθησι έξάγεται ὅτι ή κυρία Λαβάκη άπατᾷ τὸν σύζυγό της με τὸν Βαρδαλάκο, χασάπη, Λιοσίων.

—Τί λές, άδερφέ τὸ Βαρδαλάκο, τὸν κουμπάρο μου;

Ο Πετσέτας έξακολουθεῖ.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ.— Εἶνε γεγονός ὅτι ή κυρία Λαβάκη άπατᾷ τὸ σύζυγό της

με τὸν Κάνουλα ταβερνάρη Νεαπόλεως...

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ.— Εἶνε βέβαιον ὅτι ή κυρία Λαβάκη πήγε σέ μιά γκαρσονιέρα με τὸν θιασάρχη 'Αζύριστο...

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ.— 'Εχω έξακριβώσει ὅτι ή κυρία Λαβάκη έχει ἐνόχους σχέσεις με τὸν ὕδραυλκὸν Φαναρίκον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ. 'Η κυρία Λαβάκη πήγε στο Ροζικλαῖρ με τὸν ζαχαροπλάστην Μπρίσον...

Ο σύζυγος σηκώθηκε έκνευρισμένος.

—Στάσου άδερφέ, εἶναι ακόμα κι' άλλες μέρες, κι' άλλες πληροφορίες, κι' άλλοι έρασταί.

—Πάρε τίς διευθύνσεις τους και πήγαινε νά τὰ εἰσπράξης.

Και διαβάζει σειρά τὴν έκθεσι. Δέκα ἐπὶ δὲ δνόματα διάφορα. Δέκα ἐφτά έρασταί νέοι, γέροι, ξανθοί, μελαχροί νοί, ψηλοί, κοντοί, ξυρισμένοι και με μουστάκια.

—Τώρα πιά δεν μένει παρὰ νά τὴν συλλάβουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ γιὰ νά τὴν χωρίσης, λέγει ὁ πράκτορας. Με ποιὸν άπ' ὅλους θέλεις νά συλληφθῇ; Ποιὸν προτιμάς;

Ο Λαβάκης έξυσε τὸ κεφάλι του με άπορία.

—Θές με τὸν Τουλούμη; —'Οχι, εἶνε καλὸς πελάτης τοῦ κουρέου.

—Θές με τὸν Βαρδαλάκο; —'Οχι εἶνε κουμπάρος μου. Δεν θέλω νά τὰ χαλάσω μαζί του.

—Θές τὸν Κάνουλα;

—Μά...πῶω καμμιὰ φερά στην ταβέρνα του και τὰ κουτσοπίνουμε...

—Με τὸν Μπρίσο;

—Μμ! Εἶνε πολὺ άσκημος. Τί θά πῇ ὁ κόσμος!

—Γότες με τὸν 'Αζύριστο...

—Παίζουμε τάβλι στο καφενεῖο μ' αὐτόν. Εἶνε και γείτονας... 'Οχι.

—Μά τότες νά θάλουμε ψῆφο, νά δοῦμε σέ ποιὸν θά πέση ὁ κλῆρος.

Πραγματικά, 'Εγραψαν σέ χαρτάκια τὰ δεκαεφτά δνόματα, τὰ ρίξανε μέσα στο καπέλλο τοῦ Λαβάκη και ὁ Πετσέτας εἶπε:

—Τράβα κι' ὅποιον πάρει ὁ Χάρος.

Ο σύζυγος κούνησε τὸ κεφάλι κι' εἶπε:

—'Ολοι φίλοι εἶνε... τί νά γίνῃ; Τράβηξε ένα χαρτάκι και τὸ ζετύλιξε.

Ο κλῆρος έπεσε στὸν Τουλούμη.

—Τὸν κακομοίρη! εἶπε μέσα τοῦ ὁ κουρέας. Πάει ένας πελάτης.

—Θέλεις μήπως νά ξαναρρίξωμε κλῆρο; ρώτησε ὁ Πετσέτας βλέποντάς τον ἔτσι μελαγχολικό.

—Δεν θαρῶσαι! Τί αὐτός, τί άλλος; 'Ολοι τους γιὰ μένα τὸ ἴδιο εἶναι. Μιά πὺ ἦταν ή τύχη του άς πληρώση αὐτός τὰ σπασμένα!...

—'Οπως θέλῃς... Τώρα πρέπει νά συνεννοηθοῦμε γιὰ τὴν «σύλληψη» τοῦ ζευγαριού.

—Τί συνεννόησι νά κάνουμε;

—'Αν θά τὴν αναλάβῃ τὸ Πρακτορεῖον μας θά ἐπιβαρυνθῇ με κάτι μικροέξοδα ακόμα.

—Δηλαδή;

—'Οχι πολλά. Κανένα πεντακοσάριο ακόμα. 'Αλλά μὴ στενοχωριέσαι. 'Όταν τοὺς πιάσουμε και δικασθοῦν, τὸ δικαστήριο ὠρισμένως θά σοῦ θγάλη κάποια άποζημίωσι κι' ἔτσι ὅχι μόνο τὰ έξοδά σου θά πάρῃς πίσω, αλλά θάχῃς και κέρδος.

—'Ας γίνῃ κι' ἔτσι! αναστέναξε ὁ Λαβάκης.

Πλήρωσε τὸ πεντακοσάριο κι' έφυγε μελαγχολικός, ὅχι τόσο γιὰ τὴν έσθυνε ή συζυγική του εὐτυχία ὅσο γιὰ τὴν θάχανε ένα άπό τοὺς καλλίτερους πελάτες τοῦ μαγαζιού του.

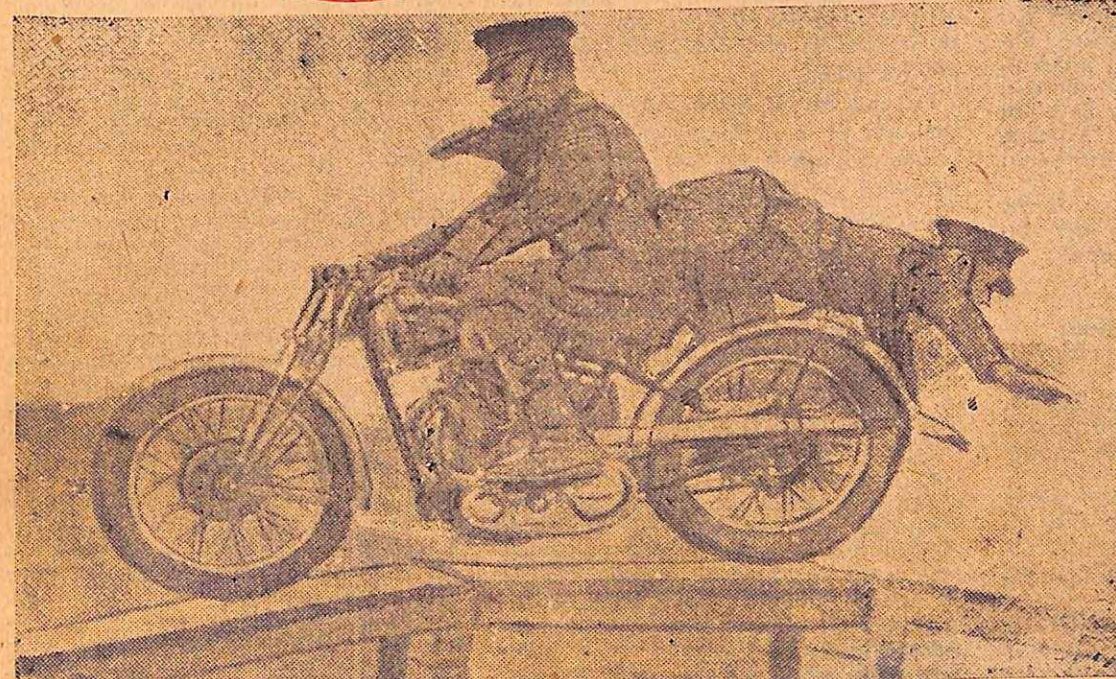
Μποροῦσε όμως νά κάνῃ διαφορετικά; Γιὰ ἔλᾶτε στή θέσι του!...

Με τὴ βοήθεια τοῦ πρακτορείου, με μάρτυρες και άστυνομικούς τὸ έρωτευμένο ζευγάρι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ. 'Ο Τουλούμης κατεδικάσθη στὰ έξοδα τῆς δίκης και τὴν ψυχικὴ ὀδύνη τοῦ συζύγου, δυὸ χιλιάδες δραχμές ὅλα.

Ο Λαβάκης συγκινήθηκε πολὺ, πλησίασε τὸν έραστή τῆς γυναίκας τουςάν θγήκαν άπό τὸ δικαστήριο και τοῦ εἶπε συμπονετικά:

—Μὴ μοῦ κρατᾷς κακία, καῦμένε Τουλούμη. Τ' ἤθελες νά κάνω; 'Ησαστε δεκαεφτά. Θά μοῦ πῆς γιατί έσένα κι' ὅχι κανέναν άλλον; Μά ὁ κλῆρος θλέπεις σ' έσένα έπεσε. 'Επειτα 2000 δραχμές εἶναι, αν τίς διαιρέσης διὰ 17 θά πληρώση καθέννας σας άπό 118 δραχμές μονάχα. Νά, πάρε τὴ λίστα τῶν άλλων και τίς διευθύνσεις τους και πήγαινε νά τὰ εἰσπράξης νά μὴ ζημιωθῇς!...

ΜΩΜΟΣ

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ.—Οἱ στρατιῶται μίας μηχανοποιημένης Μεραρχίας τοῦ άγγλικοῦ στρατοῦ, κάμνουν διάφορα ἐπικίνδυνα γυμνάσματα πρὸς έξάσκησίν των. 'Η εἰκὼν μᾶς παρουσιάζει τὴν πτώσιν ἑνὸς στρατιώτου. άπό μοτοσυκλέτταν ἐνῶ αὐτὴ διέρεται μίαν γέφυραν.

Στὶς άκτὲς τῆς Βορείου 'Αμερικῆς τεράστιος ὀκτάπους έπετέθη ἐναντιὸν ἑνὸς δύτου. 'Ανωτέρω ή αναπαράστασις τῆς τρομερᾶς πάλης

Μία σαύρα ἀμφίβιος, Ζῇ εἰς τὰς Γαλλικὰς άκτὰς τοῦ 'Ατλαντικοῦ.

τόπος εκείνος. Ξεμείναμε σαν κοίμητο. Ο Αφρικανικός ποταμός κυλούσε με νωχέλεια τα ήσυχα νερά του. Η κατοικία που βρισκόμουν άνηκε σ'έναν Όλλανδό, μάλλον νέο, ψηλό, και αδύνατο και έπαινε στη στέγη της έκυμάτιζε ή σημαία της πατρίδος του.

Εκεί πέρα, θρέθηκα για μια δημοσιογραφική αποστολή, και έπειδή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μου με το ποταμόπλοιο έκανα μιάν ανόητη άκροβασία, την πλήρωσα με το σπασίμο του ποδιού μου. Ύστερα σαν θύγατρό το πόδι μου. Τόσο βαρύνοντο, με φίλοξένησε ο Βάν Νορέλ ο μουσικοπαθής αυτός Όλλανδέζος, ο οποίος έμεταλλευόταν τα ρετσίνια των δένδρων. Πέρασα κοντά του ένα ολόκληρο μήνα. Όσον καιρό, δηλαδή, χρειάστηκε για να γίνει καλά το πόδι μου. Την παραμονή όμως της αναχωρήσεώς μου ο Βάν Νορέλ ήλθε και κάθισε κοντά μου σιωπηλός. Ύστερα, για μια στιγμή διέκοψε τη σιωπή και μ' έρωτησε:

— Δέν γράψατε τίποτε για την έφημερίδα σας καθ' όλην την διάρκεια της εδώ παραμονής σας;

— Όχι, τίποτε, απήντησα.

— Γιατί;

— Δέν ξέρω. Ίσως τεμπέλιασα.

— Ωστε αυτός ο τόπος δέν σας ενέπνευσε κανένα άρθρο;

— Θά το γράψω αργότερα. Ξέρετε, το κάθε θέμα μένει στο μυαλό μου και ζυμώνεται ως την ημέρα που θα γράψω.

— Θά θυμηθείτε και μένα;

— Και πώς μπορώ να ξεχάσω αυτήν την εξαιρετική φιλοξενία; Θά σας είμαι πάντοτε ευγνώμων....

— Όχι, μου λέτε ψέματα! απήντησε τότε ο Όλλανδός.

— Σας παρακαλώ, γιατί μου μιλάτε έτσι; Αφού είμαι φίλος σας,

— Φίλος μου!; Κατορθώσατε να γίνει φίλος μου; Γιατί; Αυτό με λυπεί πάρα πολύ... Α!... Όχι! Την θέλω, τη φίλια σας, την θέλω!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

— Μά την έχετε!

ΑΓΑΠΗ ΜΕΣΑ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Μη με κοροϊδεύετε μη μου λέτε ψέματα, Άκουστε, Μάριε...

Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπα σε τέτοια κατάσταση, έξω φρενών, κι' η πρώτη φορά που μ' έφώναζε με το δικό μου.

—Άκουστε, Μάριε, Ίσως να νοιώθετε κάτι που σας κάνει να μην μ' έχετε φίλο σας: ναι, έχω κάποιον εφιάλτη, κάποιο μυστικό. Έχω κάτι μέσα στη ψυχή μου που θά το πάρω στον τάφο μου. Δέν μπορώ όμως να μην το δημολογήσω σε σας που λέτε πως μ' έκανατε φίλο...

Για μια στιγμή χάθηκε από μπροστά μου και σε λίγο ξαναγύρισε με μια λάμπα ανάμμενη και με μερικά κιτρινωπά χείρδια.

—Διαβάστε, Τάγραφα όλα αυτά μέσα σε μια νύχτα. Διαβάστε, μου είπε κι' έτρεμαν τα χείλη και τα χέρια του.

Έγώ τον κύτταξα σαστισμένος άλλ' εκείνος μου πήρε το δεξί μου χέρι και μου έκλεισε σ' αυτό τα χείρδια.

—Αρχισα να τα διαβάσω. Οι πρώτες άραδες ήταν δυσανάγνωστες, αλλά κατόπιν όμως εξηκολούθησα:

«...Τότε φύγαμε για τη μεγάλη αποστολή μας. Φτάσαμε, ύστερα από δυό εβδομάδες στην Άφρική. Ήμαστέ όλοι ευθυμικοί και υγιεινοτάτοι. Το καραβάνι μας ήταν καλώς οργανωμένο. Έμεις οι λευκοί παίζαμε, γελοούσαμε, συζητούσαμε. Οι μαύροι τραγουδούσαν. Ο Χάνς Μύλλερ, ο αρχηγός της αποστολής, είχε μαζί και την σύζυγό του, την Φρίντα, μια ώριμοτάτη γυναίκα με χρυσά μαλλιά. Την αγαπούσαμε όλοι αυτή την νέα σαν αδελφή μας. Εκείνη μας χάριζε τρυφερά χαμόγελα και μας έκανε ευχάριστη τη ζωή μας με την παρουσία της.

Κάθε αντίδοτο υπήρχε ανίσχυρο.

Όλη την ημέρα προχωρούσαμε προς το σημείο της αποστολής. Απώσεσιν ήσυχας, μες και το θρόνο σανθά κατασκηνώνουμε, ή Φρίντα, μές διηγόταν ευχάριστα και σπαρταριστά ανέκδοτα από τη παιδική της ηλικία και μές μιλούσε συχνά για μια κουβερ νάντια που είχε και που ήταν πολύ ιδιότροπη. Έτσι περνούσαμε τις ημέρες μας. Σιγά-σιγά όμως η ζέστη γινόταν και πιο άφορητη.

Κι' οι μαύροι μές έτοιμαζαν τις σκηνές μας για να κοιμηθούμε. Η Φρίντα και ο Χάνς έμεναν μαζί μας για λίγη ώρα κι' ύστερα αποσύρονταν στη σκηνή τους. Αυτό όμως, μές δυσαναστούσε, μές θύμωνε. Γιατί; Μήπως δέν είχαν το δικαίωμα ν' αποσυρθούν και να κοιμηθούν μαζί αφού ήσαν άντρες; Κι' όμως έμεις τους παρεξηγούσαμε και κυττούσαμε όλοι προς την σκηνή τους...

Σκεπτόμαστε την Φρίντα στην άγκαλι του Χάνς, γυμνή και αποκοιμισμένη. Ο Χάνς ασφαλώς θα τη φιλούσε στα χρυσά της μαλλιά και στα κόκκινα χείλη της. Είμαστε όλοι μας νέδι από τριάντα ως τριάντα πέντε χρόνων και είχαμε το δικαίωμα να μιλάμε σύμφωνα με την ηλικία μας...

Η Φρίντα αποκαμωμένη από την άφορητη ζέση, γδυνόταν πολύ και μεις την κυττούσαμε με τρόμο. Έγώ υπέφερα πολύ περισσότερο από τους άλλους γιατί η Φρίντα συγκινημένη ίσως από το τραγικό παρουσιαστικό μου, μου απήθυσσε συχνά τρυφερά χαμόγελα. Βεβαίως, ήσαν χαμόγελα που δέν είχαν καμιά ιδιαίτερη σημασία, αλλά μέσα στη διψασμένη ψυχή μου απευθύνονταν σαν προσκλήσεις έρωτικές. Προσπαθούσα να σκεφθώ κάτι άλλο. Μάτια όμως. Η φιλική συμφωνία είχε μεταβληθεί σ' έναν ακατανίκητο έρωτα. Σ' έναν εφιάλτη. Δέν είχα πιά ήσυχια, δέν εύρισκα πιά τον ύπνο μου. Κατέκρινα το έγκληματικό αίσθημά μου, αλλά ή σκέψις μου δέν έφευγε από την Φρίντα κι' έτσι υπέφερα περισσότερο. Κυττούσα τους άλλους συντρόφους μου με μίσος. Όταν συνελάμυναν το βλέμμα ενός τρίτου εμένας της, έννοιωθα μέσα μου τα τι πού μ' έσπρωχνε στο έγκλημα, πνιγόμενα από μια ανεξήγητη και πρωτοφανή ζήλεια. Ζήλεια και τον Χάνς.

Εν τω μεταξύ ή κουραστική πορεία του καραβανιού εξακολούθησε. Οι «είδικοι» της αποστολής έκαναν ανάκαμψις πολύτιμες, μές εγώ δέν ένδινα φερδύμουν για τίποτε. Το θρόνο, κάτω από το φως των πυρών που είχαμε ανάψει για να κρατούμε σ' απόστασι τα βήρια, οι σύντροφοί μου μελετούσαν χάρτες και συζητούσαν. Έγώ τους κυττούσα χωρίς να προσφέρω λέξι. Ύστερα μαζεύομουν σε μια γωνία και κυττούσα γύρω μου. Ο Χάνς Μύλλερ βλέποντας ότι μεταξύ των ανθρώπων του καραβανιού εγώ ήμουν ο πιο έξησθημένος, με περιποιόταν περισσότερο. Η καλωσύνη του όμως αυτή με πείραζε γιατί νόμιζα πως με ερωτευόταν.

«Η ζέση της ζούγκλας μου έκανε το κεφάλι θερμό, οι διάφορες μυρωδιές των φυτών με πείραζαν στα νεύρα, κι' ή μυστηριώδης μουσική του βασιλείου τών ζώων μ' έκανε να ανατριχιάζω. Σκεπτόμουν επίσης τα σαρκοδόρα φυτά, τα φείδια, τα άρπακτικά πουλιά όλα γύρω μου μ' απειλούσαν κι, ήθελα να πάρουν την ψυχή μου.

Μια νύχτα λοιπόν δέν ήταν δυνατον να κλείσω μάτι. Ανασηκώθηκα στους άγκωνες μου και στο φως των πυρών κύτταξα τη σκηνή του Μύλλερ. Έμεινα ακίνητος για λίγες στιγ

μες γιατί σκεπτόμουν τον Χάνς κι' έννοιωθα έναντιόν του ένα θεώρατο μίσος για αυτός ήσαν οι άνθρωποι που απελάμβαναν τα θέληττα της γυναίκας που τώρα εγώ αγαπούσα, με άγριεμένη αγάπη. Βουτηγμένος λοιπόν στις σκέψεις μου καθώς ήμουν, για μια στιγμή είδα να γλιστρά προς τη σκηνή του Μύλλερ ένα μικρό φείδι.

Ανατριχιάσα, κράτησα την ανάπνοή μου. Ήταν ένα από τα μικρά εκείνα φείδια της ζούγκλας, τα πιο φαρμακερά, που το δάγκωμά τους είναι θανατηφόρο. Αμέσως άρπαξα το όπλο μου. Το φείδι πλησίαζε τη σκηνή ολόενα. Σκόπευσα με το όπλο μου αποφασισμένος να διαμελίσω το άπαιστο κεφάλι του. Ήμουν ένας από τους πιο καλούς σκοπευτές του καραβανιού και δέν θ' απέτυχανε ή σφαίρα μου. Ασυμπίσθητως όμως κατέβασα το όπλο μου. Το δάγκωμά τους τους κροτάφους μου και ή καρδιά μου κόντευε να σπάσει. Γιατί; Γιατί να πυροβολήσω; Μιά δαιμονισμένη σκέψις σφυροκοπούσε στο μυαλό μου. Ήξερα ότι Χάνς Μύλλερ κοιμόταν σκριθώς στην είσοδο της σκηνής και ή Φρίντα στην άλλη άκρη. Γιατί να πυροβολήσω; Το φείδι θά δάγκωνε τον Χάνς κι' ή Φρίντα θά μενε μόνη της... Έτρεμα. Ένας κρύος ιδρώτας έλουσε το σώμα μου. Κι' όμως όχι. Ήθελα να έγληματήσω, άντι να μη πυροβολήσω.

Το φείδι εξακολούθησε να προχωρή κι' είχε φθάσει στην είσοδο της σκηνής.

«Ενα μέτρο, μισό μέτρο, σαράντα εκατοστά, άπείχε το κεφάλι του...»

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΟΡΤΑΡΑ

«Ενα μέτρο, μισό μέτρο, σαράντα εκατοστά, άπείχε το κεφάλι του...»

«Θεέ μου, γιατί δέν πυροβολώ, γιατί; Είμαι ένας κακοήγρος, ένας δειλός, ένας δολοφόνος! ...»

Δέν κινούμην από την θέσι μου. Ήθελα να ίδω την τραγική σκηνή με τα μάτια μου. Το φείδι γλιστρούσε τώρα κοντά στη σκηνή και σήκωσε το άπαιστο κεφάλι του για να δαγκώσει τον Χάνς. Στιγμές ατέλειωτες! Έγώ έτρεμα σύκορμος. Αφροί έβαιναν από το στόμα μου. Θάθελα να φωνάξω, αλλά δέν τόκανα περιμένοντας πνιγόμενα μια έσωτερική μου φωνή που ήθελε ν' άξεσπάσει! «Χάνς, Χάνς...Είσαι σύντροφος...Γιατί σ' άφίνω να πεθάνης έτσι; Είμαι ένας δολοφόνος, ένας άπαιστος κακοήγρος...

«Έτρεμα και κτυπούσαν τα δόντια μου, στεκόμουν χωρίς να προσφέρω λέξι. Ακόμη και ή ζούγκλα μου φαινόταν τώρα πως είχε σωπάσει.

Για μια στιγμή άκούστηκε μια δυνατή φωνή. Ύστερα...δέν ξέρω...δέν ξέρω. Σκιές ανθρώπων έτρεχανσάντρελλες εδώ κι' εκεί. Η Φρίντα έκλαιγε άπελπισμένα. Ο γιατρός της αποστολής μ' ένα πυρακτωμένο σίδερο στο χέρι, το έκαψε τη πληγή που είχε άνοιξει το δάγκωμα του φειδιού. Οι μαύροι φώναζαν και χειρονομούσαν σαν φαντάσματα της Κολάσεως μέσα στην νύχτα της ζούγκλας...

Κάθε αντίδοτο υπήρξε ανίσχυρο. Ο δόκτωρ Ουέλντμ, ύστερ' από λίγες στιγμές απομάκρυνθηκε από τον Χάνς

κουνώντας άπελπιστικά το κεφάλι του. Αργότερα οι νέγροι άρχισαν γύρω άπό το νεκρό ένα έκνευριστικό μοιρολόγι πού μ' έκανε να νομίζω ότι από στιγμή σε στιγμή θά τελλαινόμουν.

«Τριάντα πέντε μέρες αργότερα, το καραβάνι έφθασε στην αποστολή του. Ή πόλις άν και καιγόταν από τον ήλιο, μές φάνηκε σωστός παράδεισος.

Έγώ, στις ημέρες που άκολούθησαν τον θάνατο του Μύλλερ, έζησα σαν νάμουν βουτηγμένος στην κόλαση. Ήμουν αποκαμωμένος από την κούρασι και την άπνεια. Όταν κύτταζα το πρόσωπό μου στο καθρέπτη δέν το άνιγνώριζα, το φοβόμουν. Ένας εφιάλτης φρικτός με βασάνιζε και σε μια στιγμή καταβάλλοντας ύστατη προσπάθεια για να τον διώξω είπα: «Μά εγώ δέν σκότωσα τον Χάνς, το φείδι τον δάγκωσε!» Κι' άμέσως μια έσωτερική φωνή, ή φωνή της συνειδήσεως άπαντούσε: «Όχι! Σ' τον σκότωσες! Σ' είσαι ο δολοφόνος του!»

Αρχισα να συχνάζω στις ταβέρνες, για να διασκεδάσω, να ξεχάσω. Εκεί συναντούσα πολλούς Ευρωπαίους κι' ώριμες γυναίκες. Χόρευα, έπινα και πολύ συχνά μεθούσα κατά τρόπον άπαιστο και σιγά-σιγά ή ευχάριστη της ζωής μου άπεμάκρυνε τον εφιάλτη μου, τις τρομερές τύψεις μου. Είχα πολλά χρήματα και τα έόδευα σαν τρελλός, προσπαθώντας να διασκεδάσω καλύτερα. Καμιά φορά έπαίξα χαρτιά όλη τη νύχτα...

«Είχαν περάσει τέσσερες μήνες από τον θάνατο του Χάνς. Η Φρίντα κατοικούσε σ' ένα ξενοδοχείο της πόλεως εκείνης. Ήθελα να ξαναγύρισω στην Ευρώπη, αλλά δέν άπεφάσιζε να έγκαταλείψη τους συντρόφους της του καραβανιού. Ήταν πολύ μελαγχολική και πολλές φορές το όρατο της πρόσωπο το στεφανωμένο από τις ξανθές μπούκλες της, το σκίαζε μια σκέψις. Κι' όμως με τον καιρό ο πόνος της σβυνόταν. Πέρασαν κι' άλλοι μήνες.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 100Γ)

«Ο Όλλανδός ήλθε κι' έκάθησε κοντά μου.

Πέρασε ένας χρόνος. Είχα άρχίσει να συχνάζω στο ξενοδοχείο της Φρίντας και της κρατούσα συντροφιά ολόκληρες ώρες. Την αγαπούσα τρελλά κι' έκείνη καταλάβαινε το αίσθημά μου που δέν κατάρθωνα να της άπευθύνω ούτε μια λέξι γι' αυτό. Το καταλάβαινε κι' ευχαριστιόταν. Ήταν τόσο νέα ή Φρίντα. Είχε κλάψει τόσο πολύ και τώρα ζητούσε τη χαρά. Το διαβάζα στα ίατία της, στο χαμόγελό της, σε κάθε της κίνηση.

Σιγά-σιγά, ή φίλια μας μεγάλωνε. Μένανε μαζί όλα τα άπογεύματα. Καμιά φορά το βράδυ ή Φρίντα έάπλωνε σε μια πολυθρόνα της τάρτας του ξενοδοχείου, κι' εγώ έσκυβα κοντά της και της μιλούσα άναπνέοντας το άρωμα των μαλλιών της. Ύστερ' από μια νύχτα νικώντας κάθε εμπόδιο μέσα μου της έπρότεινα να γίνει σύζυγός μου. Ωχρίασε και μισόκλεισε τα μάτια...

Τότε...Τότε, της πήρα το πρόσωπο άνάμεσα στις παλάμες μου και πλησίασα το στόμα μου στο δικό της. «Ω! γιατί γράφω; Γιατί να τα ξαναθυμάμαι; Ναι, ναι, ένθ' έσκυβα κοντά της κι' έκλεισε τα μάτια, κάτι άκούμπησε στα χείλη μου, ψυχρό, συχαμένο, φοβερό...» Άνοιξα τα μάτια, τα θρόναισα, όπως τότες νύχτες που πέρασα μέσα στη ζούγκλα. Η άνάμνησις του Χάνς ξαναγύρισε στο νοήμου τραγική, ζωντανή.

Σ' αυτό το σημείο ο Βάν Νορέλ μου άρπαξε το χείρδιό μου. Το πρόσωπό του ήταν όλοισμμένο.

—Ω! τώρα θά σο' τα πω εγώ, Μάριε. Περιττό να εξακολουθήσεις το διάβασμα. «Ω! Θέλω να με καταλάβης. Εξήλασέ μου. Κάθε φορά που πλησίαζα τα χείλη μου στα χείλη της Φρίντας έννοιωθα μια παγωμένη πνοή. Υποβόλη; Ίσως. Μά κόντευα να τρελαθώ. «Εφυγα από κοντά της, χωρίς να πω τίποτα, περιπλανήθηκα ολόκληρους μήνες στην Άφρική και κατέληξα να έγκατασταθώ σ' αυτό έδώ το κολασμένο μέρος. «Ω! Αν μπορούσα

(Η συνέχεια εις την σελίδα 100Γ)

ΣΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣΗ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ

«Ο Μαυρίκιος περιπλανιόταν μέσα στο δάσος. Ή βροχή είχε σταματήσει και τα σύννεφα είχαν χαθεί για ν' αφήσουν ελεύθερο το άριστουργηματικό θέαμα της δύσεως του ήλιου που χανόταν μακριά στον καταγάλανο ορίζοντα.

Στον νέο άρεσε πολύ η δύση του ήλιου μετά την βροχή. Προχωρούσε με αργά βήματα, όταν σε κάποια στιγμή ξεπετάχθηκε μέσα από τα χαμόκλαδα μια νεανική σιλουέτα που βάδιζε μ' ελαφρά βήματα. Δεν έβλεπε τον Μαυρίκιο που την παρατηρούσε, αλλά λίγα μέτρα μπροστά του, έπεσαν από το δεμάτι που είχε επάνω στο κεφάλι της, μερικά κλαριά.

— Πόσο φοβήθηκα — είπε η κόρη χαμογελώντας και μισοκλείνοντας τα μεγάλα μαύρα μάτια της που οι στεφάνωναν οι βαθύχρυσες μπούκλες των μαλλιών της.

«Εκείνος έξηκολούθησε να την κυττάζει χωρίς ν' απαντήσει. Δεν ήθελε να χάσει την αρμονία που είχε το χαμόγελό της στο πλαίσιο της ολοπράσινης φύσεως.

— Στάσου, της είπε, για μια στιγμή ο Μαυρίκιος. Θέλω να σου κάνω το πορτραίτο σου.

Κι' επειδή η χαριτωμένη κοπέλλα ήθελε να φιαχθεί προτού ποζάρει, ο Μαυρίκιος της είπε με δυνατή φωνή:

— Μείνε όπως είσαι.

Κάθησε σε μια πέτρα κι' έσχεδιάσε την σιλουέτα της νέας.

Ήταν μια μικρή χωριατοπούλα, γεμάτη ύγεια· στα κεράσινα χείλη της ανθίζει ένα χαμόγελο.

— Πόσων χρόνων είσαι; την ρώτησε ο ζωγράφος εξακολουθώντας να ζωγραφίζει.

— Δεν είμαι ακόμη δέκα ξε χρόνων. — Νομίζω πως σε ξναείδα προ τριών χρόνων.

— Ήμουν πολύ μικρή τότε — απάντησε η νέα με ένα χαριτωμένο γέλιο, που της κοκκίνησε τα μάγουλα. Μεγάλωσα όμως πολύ γρήγορα και στο χωριό οι νέοι με κυττάζουν πολύ.

Ο Μαυρίκιος ένοιωσε μέσα του εκείνη τη στιγμή το τσίμπημα της ζήλειας — Μή θέλεις γι' άρραβωνιαστικό σου; της είπε.

— Έσάς; Μά' σεις είσθε ένας κύριος και εγώ είμαι μια χωριατοπούλα. Τα τίμια κορίτσια δεν άκουν τους κυρίους.

Ήταν αυτό ο κώδιε της χωριάτικης τιμής, κι' ο νέος δεν απήντησε.

— Τώρα πιά νύχτωσε, δεν βλέπω, είπε, μόνο θέλεις να ξανάρθης αύριο λίγο νωρίτερα;

— Για τη ζωγραφιά μου;

— Ναί.

— Θάρθω. Καλή νύχτα, κύριε.

Ο Μαυρίκιος γύρισε στο σπίτι του και σκεπτόταν διαρκώς την ξανθή χωριατοπούλα. Την ένοιωσε τώρα μ' έναν άλλο πόθο, με τον πόθο του έρωτος κι' όχι του καλλιτέχνη. Ή νύχτα και το πρωί της επομένης του φάνηκαν ατελείωτα. Πήγε στο ραντεβού από νωρίς. Άρχισε να εργάζεται, κι' όταν ήρ-

θε η νέα λίγο άργοπορεμένη, έμεινε με το στόμα άνοικτο βλέποντας τον να ζωγραφίζει.

— Νάμαι — είπε. Κι' όταν τελειώσει η ζωγραφιά, θά μοι την χαρίσετε;

— Όχι, αλλά θά κάνω για σένα μια μικρότερη.

— Και τη μεγάλη, τί θά την κάνετε κύριε;

— Θά την στείλω στο Παρίσι και θά την εκθέσω σε μια μεγάλη σάλα για να την θαυμάζει ο καθένας.

— Άχ! Κατάλαβα. Θά την στείλετε στην Έκθεση;

— Και πως το ξέρεις;

— Το ξέρω γιατί έδω στο χωριό μας έρχονταν πολλοί ζωγράφοι. Άλλά κανείς όμως απ' αὐτούς δεν ζήτησε να με ζωγραφίσει.

Ή μέρα έσβυσε αργά-αργά γελαστή όπως και την προηγούμενη κι' ο Μαυρίκιος βρήκε ν' απλώσει στον πίνακά του τα γλυκύτερα χρώματα.

Σαν γύρισε στο σπίτι του στά-

κε να θαυμάσει το έργο του.

Ήθελε να το κάμει το καλλι-

τερο απ' όλα. Αυτό θά το ὀ-

ξιδινε τον θρίαμβο και την

δόξα.

Όταν τελείωσε το πορ-

τραίτο εκείνο είχε πιά χει-

μωνιάσει κι' ο Μαυρίκιος

άγαπούσε τρελά τα ὀ-

μοντέλλο του.

Την αγαπούσε πάρα

πολύ και δεν ήθελε να

την αφήσει να φύγει. Κι'

όμως το πλάσμα εκείνο

δεν θά μπορούσε να τοῦ

εξασφαλίζει την ευτυχία,

ούτε το αίσθημα, ούτε

τον πόθο: ήταν σαν ένα

άγριο λούλουδο χωρίς

πολλά ελαττώματα, ὅ-

τε πολλές αρετές. Ο Μαυ-

ρίκιος αγαπούσε τα μαύ-

ρα της μάτια, το γέλο-

στό της στόμα τα χρυσά

μαλλιά της. Δεν ήθελε

να φύγει από κοντά της.

Κι' όμως απομακρύνθη-

κε με την ψυχή του γε-

μάτη από ένα ανέκφρα-

στο πόνο...

Τὸ ἔργον θαυμάσθη-

κε. Οἱ κριτικοὶ τῆς τέ-

χνης εἶπαν ὅτι τέτοια

πρόσωπα μόνον στὰ ὄνει-

ρα τῶν ζωγράφων δημι-

ουργοῦνται. Ο Μαυρίκι-

ος ἀκούγε αὐτὰ τὰ λό-

για καὶ μπροστὰ στὰ μά-

τια τοῦ ὄπῃρε το δῶμα τῆς

χωριατοπούλας ποὺ τὸν ἐνέ-

πνευσε.

Δὲν δέχθηκε καμμιά προσφορὰ

γιατὶ ζήλευε τὸ ἔργον τοῦ. Θὰ τὸ φύ-

λαγε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ.

Τὸ φθινόπωρο ξαναγύρισε στὸ χωριό.

Ξαναπῆγε στὸ δάσος κι' ἐκάθησε στὴν ἴδια

πέτρα, ὅπως καὶ τότε. Χίλιες σκέψεις γέμισαν

τὸν νοῦ τοῦ. Ἡ πέτρα ποὺ καθόταν, ἦταν κρύα κι'

ὅμως τὸν συγκινοῦσε τόσο πολὺ!

«Μία χωριατοπούλα, τί δύσκολη κατάκτησις! Θὰ μ' ἀγα-

πούσε ὅμως ἂν τῶθελα. Πολλὲς ἄλλες ἀγάπησαν ζωγράφους,

ποὺ τίς πῆραν μαζί τους στὸ Παρίσι. Ὑστερὰ ὅμως ἀκούθησαν

διάφορους Δὸν Ζουάν... Εἶναι τρελλὸς ἐκεῖνος ποὺ θασιάζει τὴ ζω-

τοῦ γιὰ τὰ καπρίτσια μίανς ὁμορφῆς...»

Κι' ἐνῶ ἦταν παραδομένος σ' αὐτὲς τίς σκέψεις, ἀκούσθηκε σι

μιά στιγμή κάποιος ὀρθύρος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Σὲ λίγο

παρουσιάσθη ἐκεῖνη!

Ήταν ἀλήθεια! Ήταν ἐκεῖνη.

Εκεῖνη;

Ήταν ἡ ἴδια ἡ μήπως ἦταν τὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας τοῦ, ἡ εἰκόνα αὐτῆς ποὺ εἶχε διαρκῶς μπροστὰ τοῦ, μέρα καὶ νύχτα, ἐπὶ τόσον καιρό;

Μήπως ἡ γλυκεῖα ζεστασιά τῆς ψυχῆς τοῦ — ἐκεῖνη ἡ ἔκλυσις ποὺ τοῦφερε τὸ θέαμα ἀγαπημένων μερῶν — μήπως οἱ πόθοι τοῦ ἔκαναν τὴ μορφή της, κι' ἔφερναν κοντὰ τοῦ τὸ ἀτέλειωτο ὄνειροπόλημα τῆς καρδιάς τοῦ;

Εκλείσει, τὰ ἀνοίξει, ξανάκλεισε καὶ ξανά-
νοίξε τὰ μάτια τοῦ.

Ἡ ἴδια γλυκεῖα μορφή, ποὺ τοῦ ἔδω-
τὴ συγκίνησι καὶ τὴ δόξα, ἡ μικρὴ φι-
λῶσα τοῦ, ποὺ τὴν ἀπεθανάτισε στὸν

πολύκροτο πίνακά τοῦ ἦταν ἐκεῖ, ἦ-
ταν ἡ ἴδια, δὲν ἦταν τὸ γλυκὸ δημι-
ούργημα τῆς ἐρεθισμένης φαν-
τασίας τοῦ.

Πόσο εἶχε μεγαλώσει τὸ
ὄνειρο ἐκεῖνο τοῦ καλλιτέ-
χνου! Δὲν ἦταν μόνη. Ε-

νας νέος περπατοῦσε κον-
τὰ της καὶ τὴν κρατοῦσε
ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐνα ὁμορ-

φο παλληκάρι καλοντυ-
μένο. Τὸ ἐρωτευμένο ζευ-
γάρι, μόλις ἀντελήφθη

τὸν ζωγράφο σταμάτησε
σαστισμένο. «Νά, γιὰ
ποῖόν, σεβάσθηκα ἐκεῖνο

τὸ λουλουδι — σκέφθηκε
ὁ καλλιτέχνης».

Ἡ νέα τὸν εἶδε πρώτη.
Μία λάμψις χαρὰς φώτι-
σε τὰ δακρυσμένα μάτια

της, ἕνα γλυκὸ χαμόγελο
φάνηκε στὰ ὁμορφα χεί-
λη της καὶ ἕνας ψίθυρος

εὐχαρίστου ἐκπλήξεως ἐξ-
φυγε ἀπὸ τὴ σειρά τῶν
μαργαριταρίων ποὺ φά-

νηκαν πίσω τῶν.

Ἐτρεξε κοντὰ τοῦ. Στὴν
νὰ τὸν ἐπειόμενε καὶ νὰ
μὴν ἀμφέβαλε γιὰ τὸν

ἐρχομό τοῦ, σὰν νὰ τὸν
εἶχε εὐχηθῇ καὶ νὰ τὸν
εἶχε ἐλπίσει, τὸν ἐκύττα-

ξε μ' ἕνα βλέμμα ποὺ μῆ-
κε ἕως τὰ κατάρβατα τῆς
ψυχῆς τοῦ καλλιτέχνη.

Δὲν θέλουν νὰ μᾶς
παντρέψουν, κύριε Μαυ-
ρίκιε, εἶπε κλαίγοντας.

Εγὼ εἶμαι φτωγὴ, ἀλλὰ
ὁ ἀγαπημένος μου ἔχει με-
ρικὰ χρήματα καὶ χωράφια.

Ἡ μητέρα τοῦ ὅμως οὐκ ἐθέλει
γιὰ νύφη της καὶ τὸν ἀπειλῇ νὰ
τὸν ἀποκληρώσει.

Κι' ἐσεῖς, εἶπε ὁ Μαυρίκιος στὸ
νέο, φοβεῖσθε μήπως ἀποκληρωθῆτε,
δὲν εἶν' ἐτσι;

Χωρὶς χρήματα, ἀπῆντησε ὁ νέος, πὼς
θὰ ζήσουμε;

Σωστά. Καὶ γι' αὐτὸ σὰς λυπᾶμαι παιδιὰ
μου.

Απομακρύνθηκαν. Ο Μαυρίκιος ἔμεινε μόνος καὶ
σκεπτικός, κυττάζοντάς τους.

Τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν κρατώντας ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλ-
λου, ἐνωμένους στὸν πόνο, στὴν ἀνησυχία, στὶς ἐλπίδες, στὰ ὀ-
νειροπόληματα.

Μὲ τὰ δάκρυα, τοὺς ἀναστεναγμούς, μὲ τὰ βλέμματα καὶ τὸ
τρεμούλιασμα τους, μιλοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὴν ἀγάπην, ἔ-
ψαχναν νὰ βροῦν τὴ διέξοδο στὴν ἀπελπισία τους.

Πόσες σκέψεις, θλιβερὲς καὶ μελαγχ-
ολικὲς, δὲν ἐπέρασαν ἀπ' τὸ μυαλὸ
τοῦ ζωγράφου.

Ήθελαν νὰ εὐτυχίσουν τὰ δυὸ ἐ-
κεῖνα παιδιὰ καὶ δὲν τὰ ἄφηναν.

Πέθησε κι' αὐτὸς τὴν εὐτυχία καὶ
δὲν τὴν ἐκέρδιζε.

Αὐτὸν τὸν ἐμπόδιζε ἐκεῖνος,

καὶ ἐκεῖνον ἡ δύναμις τοῦ πεπρωμέ-
νου.

Ἐμεινε ὥρα πολλὴ ἔτσι, κυττάζον-
τας τὸ ζευγάρι ποὺ ἀπομακρυνόταν
ὡς ποὺ οἱ δυὸ νεανικὲς σιλουέτες

ἐπαψαν νὰ φαίνωνται.

Παράξενοι συλλογισμοὶ ἀλληλοσυγ-
κροῦσαν στὸ μυαλὸ τοῦ ζωγράφου.
Μία μουσικὴ φωνὴ μέσα τοῦ τοῦ ἔλε-
γε πὼς ἂν αὐτὸς θὰ τόθελε θὰ μπο-
ροῦσε νὰ παραμερισθῇ τὸ ἐμπόδιο

ποὺ ἐφραζε τὸ δρόμο πρὸς τὴν εὐτυ-
χία τῶν δυὸ παιδιῶν.

Ἄλλ' ἄραγε ἐπρεπε στὴν εὐτυχία
αὐτὴ νὰ θυσιάσῃ τὴ δικὴ τοῦ εὐτυχία,
τὸ γλυκύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς τοῦ;

Όταν σουροῦσσε ἐκείνη γιὰ
τὸ ἔρρω τῆς ἐπιστροφῆς χωρὶς νύχη

πάρει ἀκόμη καμμιά ἀπόφασι. Κι' ὅ-
λη τὴ νύκτα ἔμεινε ἄπνοος ἔρρωιο τῆς
πάλης τῶν ἰδίων τοῦ τῶν αἰσθημά-
των: τῆς συνειδήσεώς τοῦ ποῦ τοῦ ὁ

πεδεῖκνε τὸ καθήκον τοῦ νὰ βοηθῇ
στὴν τοῦς δυὸ νέους καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ
τοῦ ποὺ δὲν ἤθελε νὰ θυσιασθῇ.

Στὸ τέλος ὁ ἐγωῖστος ἄνθρωπος
νικῆθηκε κι' ἔμεινε ὁ καλλιτέχνης μὲ
τὴν εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ τὰ τρυφερά αἰ-
σθήματα. Δὲν ἦταν δυνατόν ἄλλως τε

νὰ γίνῃ διαφοροετικὰ.

«Εἶσι εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἐπιθύρισε.
Ἡ μόνη ἱκανοποίησις ποὺ ἔχουμε εἶναι
νὰ κάνουμε τὸ καλὸ.

Μόλις ἐξημέρωσε πῆγε στὸ τηλεγρα-
φεῖο κι' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα σὲ
κάποιον φίλο τοῦ στὸ Παρίσι.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ἦλθε μὲ τὸ ἴδιο μέ-
σον ἡ ἀπάντησις. Ήταν ὅπως τὴν πε-
ρίμενε. Ὁ φίλος τοῦ εἶχε ἐκτελέσει

τὴν παραγγελία τοῦ τοῦ ἀνέθεσε μὴ
τὸ πρὶν τὸ τηλεγράφημα.

Γεῖατος χαρὰ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς
μικρούλας.

Τὴν βρήκε νὰ βοηθᾷ τὴ μητέρα της
σὲ κάποιες δουλειὲς τοῦ σπιτοῦ.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἐξαφνιάσθηκαν μό-
λις τὴν εἶδαν νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τους

τέτοια ὥρα, περισσότερο μάλιστα, ἡ
γρηὴ χωριάτισσα, ποὺ τῆς ἦταν ἀ-
γνωστος.

—Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε μ' ἐκ-
πληξι.

—Θάθελα νὰ μιλήσω στὴν κόρη σας.
Τῆς φέρνω μιὰν εὐχάριστη εἰδησι.

Τὸ κορίτσι κοκκινίζοντας, ἐξήγησε
μὲ λίγα λόγια στὴ μητέρα τοῦ ποῖός
ἦταν ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τους.

Ο Μαυρίκιος τότε μίλησε.

—Πούλησα τὴ ζωγραφιά σου, εἶπε
μπροστὰ στὴ μητέρα της, καὶ μοῦ τὴν

πλήρωσαν ἀκριβὰ. Σοῦ δίνω τὰ χρή-
ματα αὐτὰ γιὰ νὰ παντρευθῇς τὸν ἀ-
γαπημένο σου...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι
βγήκε γρήγορα ἔξω καὶ χάθηκε στὸ
σκοτάδι.

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΛ

Η ΑΝΟΙΚΤΗ ΠΟΡΤΑ

Η ιστορία δεν είναι καινούργια. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που έγινε η μεγάλη και έξυπνη κλοπή.

Στο Νοσοκομείο «Βικτώρια», ένας νέος, που νοσηλεύονταν για ένα τραύμα στο πόδι, είχε άπνεια. Θάταν, μεσάνυχτα περίπου και αυτός, καθισμένος στο κρεβάτι του, μάταια προσπαθούσε να ανακαλύψει στον έαυτό του τα πρώτα συμπτώματα της νύστας.

Είχε μισοσηκώσει την κουρτίνα του παραθύρου που βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι του, και προσπαθούσε να περάσει την ώρα του, κυττάζοντας έξω στον δρόμο. Τι να δη όμως; Ο δρόμος ήταν άδειος και σκοτεινός.

Κανένα γειτονικό παράθυρο δεν ήταν φωτισμένο. Κανέναν σχεδόν θόρυβο δεν έφθανε στ' αυτιά του.

Το βλέμμα του πήγε τυχαία στην πόρτα του αριθμού 41. Τέτοια ώρα, φυσικά, δεν μπορούσε να διακρίνει τον αριθμό. Το σπίτι εκείνο, ωστόσο, το θυμόταν καλά — όπως θυμόταν και όλα τα γειτονικά σπίτια. Γιατί ο άρρωστος εκείνος που δεν ήταν άρρωστος, και που έμενε καρφωμένος στο κρεβάτι από το τραύμα του ποδιού του, περνούσε όλη τη μονότονη ημέρα του στο παράθυρο, κυττάζοντας στον δρόμο και κάνοντας χίλιες σκέψεις για το κάθε τι.

Η πόρτα του 41 άνοιξε. Ένας άνδρας στάθηκε στο κατώφλι, κύταξε σχεδόν φιλόπονα δεξιά κι' αριστερά, και ξαναμπήκε μέσα, αφήνοντας την πόρτα ανοικτή.

Περίεργο πράγμα! μονολόγησε ο τραυματίας. Μπαίνει στο σπίτι του κι' αφήνει την πόρτα ανοικτή;

Από τις καθημερινές παρατηρήσεις του, ο νοσηλευόμενος είχε «γνωρίσει» κάπως τους ενοίκους του 41. Ένας άνδρας — αυτός που είχε εμφανισθεί τώρα, και μια γυναίκα, νέα και γοητευτική. Για ποιο λόγο ο άνδρας άφηνε τώρα, νυκτιάτικα, την πόρτα ανοικτή;

Ο άρρωστος κάρφωσε το βλέμμα του στην ανοικτή πόρτα, παραξενεμένος. Το εσωτερικό του σπιτιού φαινόταν σκοτεινό.

Μπά! Θά την θυμηθώ και θά την κλείσω, σκέφθηκε ο άρρωστος. Και περίμενε.

Στον δρόμο άκούσθηκαν, επί τέλους, ρυθμικά και βαρειά βήματα. Ένας αστυφύλαξ έκανε την κανονική περιπολία του. Ο αστυφύλαξ έφθασε μπροστά στο 41. Είδε την ανοικτή πόρτα και στάθηκε. Κύτταξε στο εσωτερικό του σπιτιού, και δεν φάνηκε ικανοποιημένος από το σκοτάδι. Έφρε το χέρι του στο κουδούνι. Δεν θά πήρε όμως καμιά απάντηση. Δεν θά λήγν, με διστακτικά βήματα, μπήκε στο σπίτι.

Ο άρρωστος, από το παράθυρο του νοσοκομείου του, έξηκολούθησε να κυττάζει. Περίμενε πέντε λεπτά. Περίμενε δέκα λεπτά.

«Τι διάβολο! ψιλή κουβέντα έπιασε μέσα ο αστυφύλαξ;» σκέφθηκε.

Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας ο αστυφύλαξ ξαναφάνηκε επί τέλους,

και γρήγορα τα βήματά του έπαυσαν να ακούγονται στον δρόμο. Βγαίνοντας, φυσικά, είχε κλείσει την πόρτα.

Ο άρρωστος έμεινε επί αρκετή ώρα ακίνητος. Ο δρόμος ήταν τώρα πάλι έρημος.

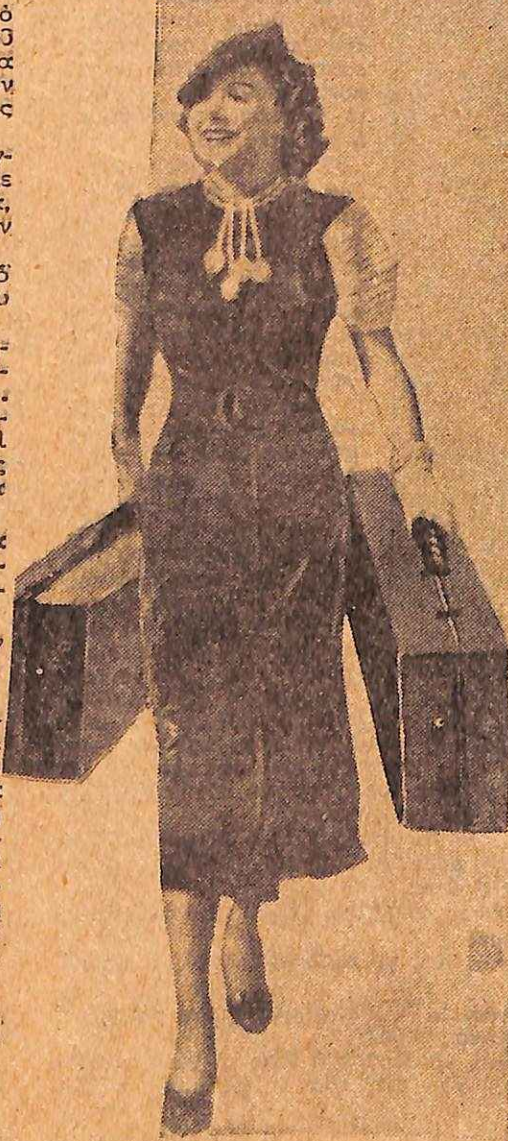
—Και τώρα, κύριε έξυπνε, μονολόγησε ο τραυματίας, πέσε να κοιμηθής.

Ετοιμαζόταν να κατεβάσει την κουρτίνα του παραθύρου του, όταν έδε την πόρτα του 41 ν' ανοίγει πάλι. Στο κατώφλι φάνηκε μια γυναίκα. Δεν χωρούσε αμφιβολία: ήταν η γοητευτική γυναίκα που έμενε στο σπίτι.

—Μπά! Βαλίτσες κρατά; μουρμούρισε ο άρρωστος.

Η γυναίκα, πράγματι, κρατούσε στο χέρι δυο μεγάλες βαλίτσες. Ήταν όμως ολοφάνερο ότι οι βαλίτσες εκείνες ήταν άδειες — ή περιείχαν ελάχιστα μόνον πράγματα — γιατί η γυναίκα τις σήκωνε με μεγάλη ευκολία, και όταν άρχισε να περπατά δεν φάνηκε να ενοχλείται καθόλου από το φορτίο της.

Η γυναίκα, φυσικά, έκλεισε την

Κρατούσε δυο μεγάλες βαλίτσες

πόρτα πίσω της.

—Τι διάβολο! Το σκάζει από το σπίτι της; ψιθύρισε ο τραυματίας. Τα πράγματα μπερδεύουν, βλέπω!

Τα πράγματα όμως δεν μπερδεύουν. Γιατί επί είκοσι ολόκληρα λεπτά η πόρτα του 41 δεν ξανάνοιξε.

—Τελείωσε! Καληνύκτα! είπε σχεδόν φωνακτά ο άρρωστος.

Και με μια αποφασιστική χειρονομία, κατέβασε την κουρτίνα, έσπασε το μαξιλάρι του και ξαπλώθηκε αναπαυτικά στο κρεβάτι του.

Δεν άργησε ν' αποκοιμηθής.

★

Ο ίδιος άρρωστος την άλλη μέρα διάβαζε στην εφημερίδα του την εξής ειδησι:

«Εξηφανίσθη ο αστυφύλαξ Ι. Α. 112, ο οποίος έπρεπε στις 6 το πρωί, να παραδώση ύπηρεσίαν στον συνάδελφό του Ι. Α. 48. Ο εξαφανισθείς αστυφύλαξ έθεάθη για τελευταία φορά στην γωνία των οδών Ρέμικτον και Λέυλαντ κατά τα μεσάνυχτα. Μέχρι της στιγμής δεν έδωσε κανένα σημείον ζωής. Οί οικείοι του, έρωτηθέντες, εξέφρασαν την κατάπληξιν και την ανησυχίαν των».

Ο άρρωστος συνωφρυώθηκε.

—Μις Κόλλινς; φώναξε.

Η νοσοκόμος έτρεξε κοντά του.

—Τι τρέχει, κύριε;

—Τηλεφωνείτε στο αστυνομικό τμήμα να μου στείλουν κάποιον για να του δώσω πληροφορίες για τον εξαφανισθέντα αστυφύλακα Ι. Α. 112.

—ΙΙ; Πώς; Δεν κατάλαβα.

—Δεν είναι ανάγκη να καταλάβετε, μις Κόλλινς. Έπαναλάβετε στο τηλέφωνο αυτά που σας είπα.

Μετά είκοσι λεπτά της ώρας, ο αστυνόμος Μάκ Κίνλεϋ καθόταν κοντά στο κρεβάτι του νοσηλευόμενου.

—Θέλετε να μάθετε ποιά βρίσκεται ο αστυφύλαξ Ι. Α. 112; ρώτησε αυτός χωρίς περιστροφές.

—Ναι, ναί! Ξέρετε τίποτε;

—Πηγαίνετε στο αντικρινό σπίτι, κύριε, στο 41, και θά τον βρήτε σε κανένα δωμάτιο, δεμένο χειροπόδαρα ή νεκρό.

—Μά δεν καταλαβαίνω...

—Πηγαίνετε, κύριε. Κι' αν δεν τον βρήτε, σάς δίνω το δικαίωμα να με φυλακίσετε...

—Μά πως οδήγησε, κύριε... πρέπει να μου πείτε...

Ο άρρωστος έκλεισε τα μάτια.

—Αρνούμαι να πω τίποτε. Σας λέγω ότι ο ύπισταμένος σας βρίσκεται στο αντικρινό σπίτι.

Ο αστυνόμος Μάκ Κίνλεϋ σηκώθηκε και θγήκε από τον θάλαμο του νοσοκομείου.

Επέστρεψε μετά μία ώρα.

—Λοιπόν; ρώτησε ο άρρωστος μόλις τον είδε. Τον βρήκατε;

—Ναι, πού να πάρη ο διάβολος! μουρμούρισε ο αστυνόμος. Εύτυχως δεν τον σκότωσαν, ούτε τον τραυματίσαν. Τον είχαν χλωρόφρονησει μόνον και τον έδεσαν χειροπόδαρα. Αν δεν

μού το λέγατε, κύριε, ο άνθρωπος αυτός θά πέθαινε από την πείνα. Τον είχαν κλείσει σ' ένα γιουλάκι, και τον είχαν φιώσει. Πώς όμως το μαντέψατε;

—Με συγχωρείτε, κύριε αστυνόμ, είπα ο τραυματίας. Μπορώ να σας κάνω μια έρώτηση;

—Λέγετε, κύριε.

—Έγινε, χθές τη νύκτα, καμιά κλοπή σ' αυτή τη συνοικία;

—Ναι. Λήστευσαν κυριολεκτικώς το Μουσείο Κόουλεϋ. Πήραν κειμήλια αξίας χιλιάδων λιρών.

—Α! Καλά, λοιπόν, το κατάλαβα! είπα ο άρρωστος.

—Τι καταλάβατε;

—Τίποτε... Για πέστε μου, ή ανήκρισις σέ τί κατέληξε;

—Οι ύπονοιος στρέφονται εναντίον του κυρίου Πρίγκλεϋ, φύλακος του Μουσείου. Ο Πρίγκλεϋ αυτός, που έμενε, σ' ένα σπίτι πλάι στο Μουσείο, έχει εξαφανισθεί.

—Α! Τον καυμένο! είπε ο άρρωστος.

—Τον καυμένο; Τι ένοείτε τέλος πάντων, κύριε; φώναξε ο αστυνόμος.

—Κύριε αστυνόμ, αν θέλετε να μ' ακούσετε, τηλεφωνήστε να έρευνήσουν προεκτικά ολόκληρο το Μουσείο Κόουλεϋ, ράφια, φέρετρα, σαρκοφάγους. Κάπου θά βρούν, δεμένον φυσικά, και φιωμένον τον κύριο Πρίγκλεϋ. Α! μπορώ να το δρμισθώ!

—Μά τέλος πάντων, κύριε!

—Τηλεφωνήστε, λοιπόν, κύριε.

Ο αστυνόμος θγήκε με θυμό από τον θάλαμο του εκνευριστικού τραυματίου. Δεν τηλεφώνησε. Πήγε ο ίδιος στο Μουσείο. Δεν ήθελε να χάση μια

δεύτερη ευκαιρία να διακριθής.

Θά είχαν περάσει τουλάχιστον δυο ώρες, όταν ο αστυνόμος Μάκ Κίνλεϋ επέστρεψε πάλι κοντά στον μυστηριώδη τραυματία.

—Πώς είναι ο κύριος Πρίγκλεϋ; ρώτησε ειρηνικά ο άρρωστος μόλις είδε τον αστυνόμο.

—Εύτυχως, δεν έπαθε τίποτε. Τρέμει μόνον ακόμη από τον φόβο του. Φαντασθήτε αν είχε άδικο ο κακομοίρης! Ξυπνησε και είδε ότι θρικόταν μέσα σ' ένα φέρετρο — σαρκοφάγο! Νά σάς πω τί έπαθε...

—Όχι, όχι, να μην μου πείτε τίποτε, διέκρινε ο άρρωστος. Έγώ θά σάς τά πω. Έτσι δεν θά χάσετε και τον καιρό σας.

Του διηγήθηκε τη σκηνή που είχε παρακολουθήσει απ' το παράθυρο του την προηγούμενη νύκτα.

—Καλά. Και τί σχέσι... άρχισε ο αστυνόμος.

—Σταθήτε. Τα πράγματα έγιναν απλούστατα. Ο κύριος που έμενε στο αντικρινό σπίτι, άφησε την πόρτα ανοικτή για να προκαλέση την περιέργεια ενός αστυφύλακος. Ο αστυφύλαξ Ι. Α. 112 είδε την ανοικτή πόρτα και μπήκε μέσα για να δη τί συνέβαινε. Τον χλωρόφρονησαν. Τον έδεσαν. Τον έκρυψαν στη γιουλάπα. Ο κύριος του 41 φόρεσε τότε τα ρούχα του αστυφύλακος — γι' αυτό έγώ νόμισα ότι είδα τον αστυφύλακα να βγαίνει. Πράγματι, κατ' ευθείαν στο σπίτι του φύλακος του Μουσείου. Κατύπησε την πόρτα. Ο φύλαξ άνοιξε, αστειυμένος.

—Κύριε Πρίγκλεϋ, είπε ο ψευτοαστυφύλαξ. Είδα κάποιον φως μέσα στο Μουσείο και άκουσα κάποιον ύποπτο

θόρυβο. Έλάτε μαζί μου να δομε τι τρέχει. Έγώ, όπως οδήγησε, τηλεφώνησα ήδη στην αστυνομία.

Ο κύριος Πρίγκλεϋ, βλέποντας έναν αστυφύλακα μπροστά του, έσπευσε να συμμορφωθής. Άνοιξε ησυχά ησυχά το Μουσείο και μπήκε μέσα μαζί με τον ψευτοαστυφύλακα. Αυτός τον χλωρόφρονησε και τον έχωσε εκεί που τον βρήκατε. Έν τω μεταξύ η γυναίκα του, την οποία είδα να βγαίνει από το 41 κρατώντας δυο ελαφρές βαλίτσες, έφθασε στο Μουσείο. Άνδρας και γυναίκα, σαν καλοί γοκοκύρηδες, γέμισαν τις βαλίτσες. Υστερα έφυγαν χωρίς κανένα φόβο. Ποιος θά θάλη ποτέ κακό στο μυαλό του όταν βλέπη έναν αστυφύλακα να συνοδεύη μια κυρία κρατώντας δυο βαλίτσες; Άπλη — απλουστάτη μέθοδος».

—Μά έτσι έγινε πράγματι! φώναξε κατάπληκτος ο αστυνόμος — τουλάχιστον όσον αφορά τον κύριο Πρίγκλεϋ. Μά έσεις, φίλε μου, πρέπει να γίνετε αστυνομικός! Χωρίς έσας, ο αστυφύλαξ Ι. Α. 112 θά πέθαινε από την πείνα μέσα στο αντικρινό σπίτι, όπως θά πέθαινε και ο κύριος Πρίγκλεϋ μέσα στο φέρετρό του, ενώ το σατανικό ζεύγος θά έφευγε ανενόχλητο για το εξωτερικό. Ένψ τώρα... α, τώρα που ξέρουμε ποιοι είναι θά τους θροουμε, θά τους θροουμε! Τρέχω άμέσως να δώσω οδηγίες!

Ο αστυνόμος Μάκ Κίνλεϋ σηκώθηκε. Έσφίξε το χέρι του άρρώστου.

—Σας εύχομαι περσιτικά, κύριε...

Άλήθεια, πώς σάς λένα;

—Σέρλοκ Χολμς, απήντησε απλά ο τραυματίας.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ένας μικροκαταστήματάρχης πάει για ένα μήνα στο Μενίδι. Όταν επιστρέψη, τα φύλλα γράφουν:

«Επανήλθεν εξ Έσπερίας, όπου είχε μετάβη και διέμεινε επί ένα μήνα προς πλουτισμόν του μεγάλου οίκου του, ο συμπολίτης μεγαλέμπορος κ. Χ. κομίσας τα τελευταία μοντέλλα».

Παύεται κάποιος Διευθυντής δια ανικανότητος:

Ο άγαπητός Διευθυντής της... Κορ Κ... υπέβαλε την παραίτησίν του, διά λόγους υγείας. Κατ' αρχάς δεν έγένητο δεκτή, αλλά... κ.λ.π.

Ένας Ιατρός κάνει έσφαλμένη διάγνωση και ο πελάτης πεθαίνει:

«Όλοι αί προσπάθειαι του διαπρεπούς επιστήμονος κ. Ε. και δη ή άδελφική του μέριμνα δεν ήδυνήθησαν να σώσουν τον άσθενή».

Δίδεται ένα Ιατρικόν έργον. Ο κόσμος κοιμάται από άνια:

«Ο συγγραφεύς πρέπει να είναι υπερίφανος, διότι μάς έδωκε με δυνατές πινελιές την εικόνα της ζωής. Το θέατρον άνεστατώθη από τα παταγώδη χειροκροτήματα των θεατών, οτινες έζήτουν να τον αποθεώσουν από σκηνης. Θράμβος!»

Ένας νεαρός εκδίδει μια σαχλαμάτη συλλογή ποιημάτων. Τ' αντίτυπα βρίσκονται όλα σπίτι του, εκτός από κείνα που έχαρισε:

Ο νεαρός ποιητής είναι από τα εξαίρετικά ταλέντα, το έργο του δε έγένητο άναρπαστον εις όλα τα βιβλιοπωλεία και πρόκειται να γίνη δεύτερα έκδοσις αυτού.

Μετά τας εξέτασεις:

Ο νεαρός υιός του κ. Π. φοιτητής της Ιατρικής εξέτασθεις παρά των καθηγητών του έθαυμάσθη και «λαβε το πτυχίον με βαθμόν άριστο».

(Το βέβαιον είναι ότι ο μπαμπάς του είδε κ' έπαθε ως πού να καταφέρει τους καθηγητάς να τον βαθμολογήσουν)

ΣΩΦΕΡΙΝΑ ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΝ

—Νά προσέχη ο δήμος να μη φυτεύη δένδρα στην άκρη του δρόμου».

για να πάρη το πτυχίο του).

Γέννησε μια κυρία φίλη του συντάκτου:

Η γνωστοτάτη κλπ. κλπ. έτεκεν αίσιως ένα χαριτωμένο αγοράκι θαύμα ομορφιάς.

(Όλοι ξέρουμε πως τα νεογέννητα είναι κόκκινα σαν ντομάτα σάλτσα).

Παντρεύεται μια άσημομοίρα του λαού μ' έναν ηλιθιωμένο πλούσιο.

Χθές ετελέσθησαν οι γάμοι του γνωστού νέου και καλλίστου έμπορου της αγοράς κ. Μ. Κ. μετά της καλλιμόρφου και χαριτωμένης διδος Π. Π. της πατριαρχικής οικογενείας. Οι νεόνυμφοι μετά το μυστήριον απήλθον εις την επαυλίν των, εις Γλυφάδα.

(Πήγανε και κάνανε μια κατασηνήνωση στην αεροθαλασσία).

Πεθαίνει ένας που κατάλειψε τον κόσμο. Η εφημερίς γράφει:

Μορφή συμπαθής, χαρακτήρ έντιμος, άκεραϊότης προσωποποιούμενη, ο μακαρίτης Β. Γ. θά μείνη ως παράδειγμα άρετής εις τους μεταγενεστέρους. Την κηδείαν του ήκολούθησεν όλη ή γνώστη κοινωνία, πενθούσα.

(Ψέμματα. Ο παπάς κ' οι συγγενείς του μόνο).

Διευθυντής τυπογραφείου:

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Κατοικία: Νέας Έφέσου 63.

Μιά τραγωδία αγάπης γραμμένη από τόν μεγαλύτερον αλλά και πιο αινιγματώδη συγγραφέα του τελευταίου αιώνας

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ

STENDHAL

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο κ. ντε Ρενάλ, δήμαρχος της Βερριέρας, για να φανή σπουδαίος στα μάτια των συμπολιτών του, αποφασίζει να πάρη ως παιδαγωγόν των παιδιών του τόν γυιόν του Σορέλ. 'Ιουλιανόν, ό οποίος έως τότε ειργάζετο στο κατάστημα του πατέρα του, πού είχε εργαστήρια όπου έσχιζαν δένδρα. Καί για να μὴν τὸν προλάβῃ ὁ ἐπίσης πλούσιος Βαλενύ, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε θέλησε νὰ κατακτήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἔπηγε ἀμέσως στὸ ἐργοστάσιον τοῦ γέρο Σορέλ καὶ τοῦ ἔκανε τὴν σχετικὴ πρότασι. Ἐκεῖνος ἀφοῦ ἐκάνονε ὑπὸ τοῖους ὅρους θὰ τοῦστέλνε τὸ παιδί του, τὸν ἔστειλε πράγματι, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἔδειρε. Πηγαίνοντα στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου ὁ 'Ιουλιανὸς ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνῃ διάσημος. Μικρὸς ἀκόμη ἤθελε γίνῃ στρατιωτικὸς, ἔπειτα ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ παπᾶς γιὰ νὰ γίνῃ δυνάμι. Μπαίνοντες στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου συνήντησε τὴν κ. ντε Ρενάλ, ἡ ὁμορφιά τῆς ὁποίας τὸν ἐξέλαισε. Ἐκείνη τὸν ὑπέδεχθη ὑγενικά, τοῦ μίλησε γιὰ τὰ παιδιὰ της καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴν τὰ μαλῶνῃ, ἐὰν δὲν ἤξεραν τὸ μάθημά τους.

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ τόνος αὐτός, ὁ τόνος γλυκὺς καὶ σχεδὸν παρακλητικὸς μὲ τὸν ὥραϊας κυρίας, ἔκανε τὸν 'Ιουλιανὸν νὰ λησμονήσῃ διὰ μιᾶς ὅλα ὅσα χρεωστοῦσε στὴν φήμη του ὡς λατινιστοῦ. Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας ντε Ρενάλ ἦτο κοντὰ στὸ δικό του, ἐνοιωσε τὸ ἄρωμα τῶν θερμῶν φορεμάτων μὲς γυναικός, πρᾶγμα τὸσον ἐκπληκτικόν γιὰ ἕνα πτωχὸν χωρικόν. Ὁ 'Ιουλιανὸς ἐκοκκίνισεν ἐξαιρετικά καὶ εἶπε μὲ ἕνα ἀναστεναγμὸν καὶ μὲ οὐραμένη φωνή:

—Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, Κυρία μου, θὰ σᾶς ὑπακούσω εἰς ὅλα.

Τότε μόνον πού ἡ ἀνηυχία γιὰ τὰ παιδιὰ της διελύθη τελείως, ἡ κυρία ντε Ρενάλ παρετήρησε τὴν ἐξαιρετικὴν ὁμορφίαν τοῦ 'Ιουλιανοῦ. Τὰ σχεδὸν γυναικεῖα χαρακτηριστικά του, τὸ στενόχωρον λίγο ὕψος του δὲν ἐφάνησαν καθόλου γελοῖα σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία καὶ ἐκείνη ἡ ἴδια ἦταν ἐξαιρετικά δειλή. Τὸ ἀρρενωπὸν ὕψος ποὺ βρισκομε συνήθως στὴν ὁμορφίαν ἐνὸς ἀνδρός, θὰ τῆς προξενούσε φόβο.

—Τὴν ἡλικία ἔχετε, κύριε; εἶπε,

—Σὲ λίγο 19 ἔτην.

—Τὸ πρωτότοκόν μου εἶναι 11 χρονῶν, ἐπανελάβεν ἡ κυρία ντε Ρενάλ, τελείως ἥσυχη πιά. Θὰ εἶναι σχεδὸν ἕνας φίλος γιὰ σᾶς, καὶ ἐπομένως θὰ κάθεται φρόνιμος. Μιά φορά ὁ πατέρας του θέλησε νὰ τὸν κτυπήσῃ! Τὸ παιδί ἔμεινεν ἄρρωστο ὅλην τὴν ἑβδομάδα, ἂν καὶ τὸ κτύπημα δὲν ἦταν βαρὺ.

—Ποῖα διαφορὰ μὲ μένα! ἐσκέφθη ὁ 'Ιουλιανός. Χθὲς ἀκόμη ὁ πατέρας μου μὲ ἐκτύπησε! Πόσον εἶναι εὐτυχισμένοι αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι!

Ἡ κυρία ντε Ρενάλ ἦτο πλέον εἰς θέσιν ν' ἀντιλαμβάνεται καὶ τὶς μικρότερες λεπτομέρειες ἐκείνων πού γίνονταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδαγωγοῦ! Ἐθεώρησε αὐτὴ τὴν κίνησιν τῆς λύπης γιὰ δειλία καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ:

—Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σας, κύριε; τοῦ εἶπε μὲ ἕνα τόνον καὶ μὲ μιὰ χάριν, τῶν ὁποίων ὁ 'Ιουλιανὸς ἐνοιωσε ὀλόκληρὴ τὴ γοητεία.

—Μὲ λένε 'Ιουλιανὸν Σορέλ, κυρία μου! Τρέμω ἐπειδὴ γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου μπαίνω σὲ ἕνα ξένο σπίτι, ἔχω ἀνάγκη τῆς προστασίας σας καὶ θὰ μοῦ συγχωρήσετε πολλὰ πράγματα τὶς πρώτες ἡμέρες. Δὲν πῆγα ποτὲ στὸ κολλέγιο, ἤμουν πολὺ φτωχός. Δὲν μίλησα ποτὲ μὲ ἄλλους ἄνδρες, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἐξαδελφόν μου, τὸν στρατιωτικόν γιαιτρό, πού ἦταν μέλος τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς καὶ τὸν ἐφημέριον κ. Σιελάν. Θὰ σᾶς δώσω καλὰ συστάσεις γιὰ μένα. Οἱ ἀδελφοί μου μὲ κτυποῦσαν πάντα, μὴν τοὺς πιστέψετε ἂν μὲ κακολογήσουν. Συγχωρήσατε τὰ λάθη μου, κυρία μου, δὲν θὰ ἔχω ποτὲ κακὴν πρόθεσιν.

Ὁ 'Ιουλιανὸς ἡσυχάζε, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἐξετάζοντας τὴν κ. ντε Ρενάλ. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν γυναικεῖα ὁμορφίαν, θὰ ὀρκίζετο τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅτι ἐκείνη δὲν ἦτο μεγαλύτερα τῶν εἰκοσιν ἔτην. Συνέλαβε ἀμέσως τὴν τολμηρὴν ἰδέαν νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι. Ἐπειτα ἐφοβήθη γιὰ τὴν ἰδέαν του! Μιά στιγμὴ ἀργότερα, εἶπε μέσα του: «Θὰ εἶναι ἀνδρῶν γιὰ μένα νὰ μὴν κάνω ἕνα πρᾶγμα πού θὰ μ' ὠφελήτῃ καὶ θὰ ἐλαττώσῃ τὴν περιφρόνησιν πού ἔχει ἡ ὥραία αὐτὴ κυρία γιὰ ἕνα πτωχὸν ἐργάτην, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ πριόνι του».

—Τώρα, Κ Ὑ Ρ Ι Ε, —γιατὶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι

ἴσως ὁ 'Ιουλιανὸς νὰ πῆρε θάρρος καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν φράσιν «ὁμορφὸν ἀνδρῶν», τὴν ὁποίαν ἀπὸ 6 μηνῶν ἀκούγε νὰ ἐπαναλαμβάνεται, τὴν Κυριακὴν ἀπὸ μερικὲς νέες. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς πάλης, ἡ κυρία ντε Ρενάλ τοῦ ἀπηύθυνε δυὸ ἢ τρεῖς λέξεις γιὰ τὰ μαθήματα τῶν παιδιῶν καὶ γιὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνάρξεως... Ἡ πάλιν πού γινόντανε μέσα του ξανάκανε τὸν 'Ιουλιανὸν πολὺ ὠχρό. Μὲ ὕψος στενόχωρο εἶπε:

—Ποτέ, κυρία μου, δὲν θὰ κτυπήσω τὰ παιδιὰ σας! Τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

Καὶ λέγοντας τὶς λέξεις αὐτές, τολμήθη νὰ πάρῃ τὸ χέρι τῆς κυρίας ντε Ρενάλ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ χεῖλιά του. Ἐκείνη ἐξεπλάγη γιὰ τὴν χειρονομίαν αὐτὴν καὶ ἔφάνη λίγο δυσχερομένη. Καθὼς ἔκανε πολὺ ζέστη, τὸ μπράτσό της ἦταν ὀλόγυμνο κάτω ἀπὸ τὸ σάλι τῆς ἡ κινήσεις τοῦ 'Ιουλιανοῦ νὰ φέρῃ τὸ χέρι στὰ χεῖλιά του, τὸ εἶχε ἐσσκεπάσει τελείως. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτὸν της, γιὰτὶ τῆς ἐφάνη ὅτι δὲν ἀγανάκτησε πολὺ γρήγορα.

—Κύριε, ἀπήντησε ὁ 'Ιουλιανός, στενοχωροῦμαι λίγο στὰ καινούργια αὐτὰ φορέματα. Ἐγώ, πτωχὸς χωρικός, δὲν φέρω ποτὲ ἄλλα ρούχα, παρὰ μόνον πουκαμίσεις. Θὰ πάω, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιόν μου!

—Πῶς τοῦ φαίνεται τὸ καινούργιο αὐτὸ εὔρημα; εἶπε ὁ κ. ντε Ρενάλ στὴ γυναῖκα του, ὅταν ὁ 'Ιουλιανὸς ἔφυγε.

Ἀπὸ μιὰ κίνησιν, σχεδὸν ἐνστικτώδη, καὶ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς δὲν ἔκατάλαβε ἡ κ. ντε Ρενάλ ἔκρουσε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς τίς ἀληθινὰς σκέψεις της.

—Δὲν εἶμαι καταμαγευμένη, ὅπως σεῖς, γιὰ τὸν μικρὸν αὐτὸν χωρικόν. Οἱ περιποιήσεις σας θὰ τὸν κάνουν ἀσάδην καὶ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸν διώξετε πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας. —Ε, λοιπόν! Θὰ τὸ ἴδωμε αὐτό. Τὸ πολὺ αὐτὸς νὰ μοῦ κοστίσῃ καμμιὰ ἑκατοστὴ φράγκα, ἀλλ' ἡ Βερριέρα θὰ ἔχῃ συνηθίσῃ νὰ βλέπῃ ἕνα παιδαγωγὸν ἐν τῇ παιδείᾳ τοῦ κ. ντε Ρενάλ. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἄφηναν τὸν 'Ιουλιανὸν μὲ τὸ γελοῖον φόρεμα ἐνὸς ἐργάτου. Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι τότε πού θὰ τὸν διώξω, θὰ κρατήσω τὰ μαῦρα ρούχα

τοῦ σπιτιοῦ μου θὰ σᾶς ἀποκαλοῦν «κύριον» καὶ θὰ ἀντιληφθῇ τὰ πλεονεκτήματα, γιὰτὶ μῆκατε στὸ σπῆτι ἄνθρώπων ὅπως πρέπει. Τώρα, κύριε, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σᾶς ἴδωμε τὰ παιδιὰ μου μὲ τὸ σακκάκι. Οἱ ὑπηρεταὶ τὸν εἶδαν; εἶπε στὴν γυναῖκα του.

—Ὁχι, φίλε μου, ἀπήντησε ἐκείνη μὲ ὕψος βαθυτάτα σκεπτικόν, —Τόσο τὸ καλλίτερον φορέστε αὐτό, εἶπε στὸ νέο, δίνοντάς του μιὰ δική του ρεδικόντα. Τώρα ἂς πᾶμε στὸ μαγαζί τοῦ κ. Ντυράν, τοῦ ἐμπόρου.

—Ὁχι, φίλε μου, ἀπήντησε ἐκείνη μὲ ὕψος βαθυτάτα σκεπτικόν, —Τόσο τὸ καλλίτερον φορέστε αὐτό, εἶπε στὸ νέο, δίνοντάς του μιὰ δική του ρεδικόντα. Τώρα ἂς πᾶμε στὸ μαγαζί τοῦ κ. Ντυράν, τοῦ ἐμπόρου.

Ἐπιπλέον ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ πλέον, ὅταν ὁ κ. ντε Ρενάλ γύρισε μὲ τὸν νέον παιδαγωγόν, ντυμένον στὰ μαῦρα, ξαναβρῆκε τὴν γυναῖκα του καθισμένη στὴν ἴδια θέσιν.

Ἐκείνη αἰσθάνετο ὅτι ἡ παρουσία τοῦ 'Ιουλιανοῦ τὴν καθυσχάζε. Ἐξετάζοντάς τον, λησμονοῦσε τὸν φόβον τῆς! Ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν τὴν ἐσκέπτετο καθόλου, Παρ' ὅλην τὴν δυσπιστίαν του, τὸσον γιὰ τὸ μέλλον, ὅσον καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ψυχὴ τοῦ τῆς σιγμῆς αὐτῆς ἦτο ψυχὴ ἐνός παιδιοῦ. Τοῦ φαίνονταν ὅτι εἶχε ζήσει χρόνια ὀλόκληρα ἀπὸ τὴν σιγμῆν κατὰ τὴν ὁποία, πρὸ τριῶν ὥρων, βρισκόταν τρέμοντας στὴν ἐκκλησία. Παρετήρησε τὸ παγωμένο ὕψος τῆς κ. ντε Ρενάλ καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἦταν γεμάτη θυμὸν, γιὰτὶ εἶχε τολμήσῃ πρὸ ὀλίγου νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι. Ἀλλὰ τὸ αἰσθηματὶς τῆς ὑπερηφανείας πού τοῦ ἔδινε ἡ ἀπόκρισις φορεμάτων τὸσον διαφορετικῶν ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχε συνηθίσῃ νὰ φορῇ, τὸν ἔφερνε τὸσον ἐκτός ἑαυτοῦ καὶ εἶχε τὴν τὴν ἀνάγκη νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του, ὥστε ὅλες του οἱ κινήσεις εἶχον κατὰ τι τὸ τὸ ἀπὸτομο καὶ τὸ τρελλόν. Ἡ κ. ντε Ρενάλ τὸν ἀπεθαύμαζε μὲ ἐκπληκτικὰ μάτια.

—Σοβαρότητα, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ κ. ντε Ρενάλ, ἂν θέλετε νὰ σᾶς σέβονται τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι μου. —Κύριε, ἀπήντησε ὁ 'Ιουλιανός, στενοχωροῦμαι λίγο στὰ καινούργια αὐτὰ φορέματα. Ἐγώ, πτωχὸς χωρικός, δὲν φέρω ποτὲ ἄλλα ρούχα, παρὰ μόνον πουκαμίσεις. Θὰ πάω, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιόν μου!

—Πῶς τοῦ φαίνεται τὸ καινούργιο αὐτὸ εὔρημα; εἶπε ὁ κ. ντε Ρενάλ στὴ γυναῖκα του, ὅταν ὁ 'Ιουλιανὸς ἔφυγε.

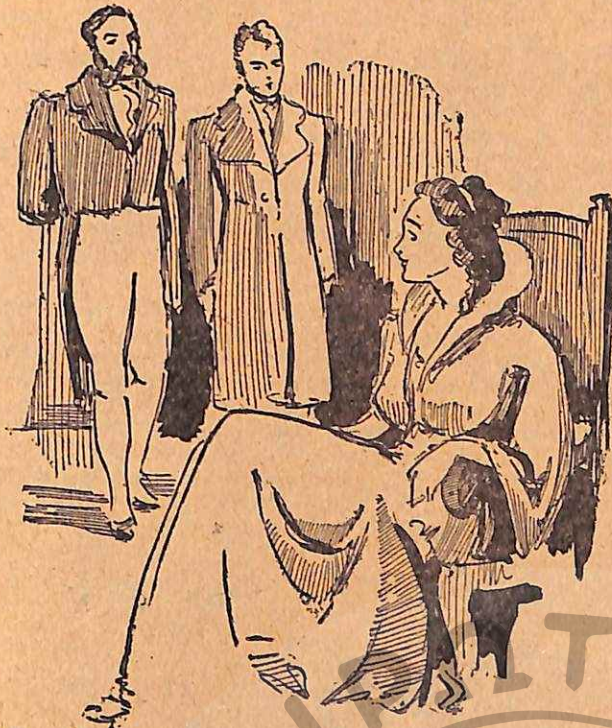
Ἀπὸ μιὰ κίνησιν, σχεδὸν ἐνστικτώδη, καὶ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς δὲν ἔκατάλαβε ἡ κ. ντε Ρενάλ ἔκρουσε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς τίς ἀληθινὰς σκέψεις της.

—Δὲν εἶμαι καταμαγευμένη, ὅπως σεῖς, γιὰ τὸν μικρὸν αὐτὸν χωρικόν. Οἱ περιποιήσεις σας θὰ τὸν κάνουν ἀσάδην καὶ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸν διώξετε πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας. —Ε, λοιπόν! Θὰ τὸ ἴδωμε αὐτό. Τὸ πολὺ αὐτὸς νὰ μοῦ κοστίσῃ καμμιὰ ἑκατοστὴ φράγκα, ἀλλ' ἡ Βερριέρα θὰ ἔχῃ συνηθίσῃ νὰ βλέπῃ ἕνα παιδαγωγὸν ἐν τῇ παιδείᾳ τοῦ κ. ντε Ρενάλ. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἄφηναν τὸν 'Ιουλιανὸν μὲ τὸ γελοῖον φόρεμα ἐνὸς ἐργάτου. Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι τότε πού θὰ τὸν διώξω, θὰ κρατήσω τὰ μαῦρα ρούχα

ποῦ τοῦ ἀνδράσαν!

Ἡ ὥρα πού ἐπέρασε ὁ 'Ιουλιανὸς στὸ δωμάτιόν του ἐφάνη σάν μιὰ σιγμῇ στὴν κ. ντε Ρενάλ. Τὰ παιδιὰ, στὰ ὁποία ἀνῆγγελλον τὸν νέον τους παιδαγωγόν, τὴν ἐξέλαιζαν μὲ τὶς ἐρωτήσεις τῶν! Τέλος ὁ 'Ιουλιανὸς παρουσιάσθη. Ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος. Θὰ ἐξεφράζετο κανεὶς ἀτελῶς, ἂν ἔλεγε ὅτι ἦταν σοβάρος. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ αὐστηρότης ἐνσαρκωμένη σ' αὐτόν. Τὸν παρουσίασαν στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς μίλησε μὲ ὕψος πού ἐξέπληξε καὶ τὸν ἴδιον τὸν ντε Ρενάλ.

—Βρίσκομαι ἐδῶ, κύριοι, τοὺς εἶπε τελειώνοντας τὴν ὁμιλίαν του, γιὰ νὰ σᾶς μάθω τὰ λατινικά. Ξέρετε τί εἶναι τὸ νὰ ἀπαγγέλλετε ἕνα μάθημα! Νά, ἡ Ἀγία Βίβλος, προσθεσε, δείχνοντας ἕνα βιβλιάρκι, δεμένο μὲ μαῦρο δέμμα. Εἶναι ἡ Ἱστορία τοῦ Κυρίου μας,

Ξαναβρῆκε τὴν γυναῖκα του καθισμένη στὴν ἴδια θέσιν.

τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, εἶναι αὐτὸ πού λέγεται «Καὶνὴ Διαθήκη». Θὰ σᾶς βάλω συχνὰ ν' ἀπαγγέλλετε. Τώρα πῶστε μοῦ ποῖο θέλετε νὰ σᾶς ἀπαγγέλω, ἐγώ.

Ὁ Ἀδόλφος, ὁ πρωτότοκός πῆρε τὸ βιβλίον.

—Ἀνοίξτε στὴν τύχην, ἐξηκολούθησε ὁ 'Ιουλιανός, καὶ πῶστε μοῦ τὴν πρώτῃν λέξιν μιᾶς παραγράφου. Θ' ἀπαγγέλω ἂν ἔξω τὸ ἱερὸν βιβλίον, ἔως τὸ σημεῖον πού θὰ μὲ σταματήσετε.

Ὁ Ἀδόλφος ἀνοίξε τὸ βιβλίον, διάβασε μιὰ λέξιν καὶ ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπήγγειλε ὀλόκληρον τὴν σελίδα μὲ τὴν ἴδια εὐχέρειαν, σάν νὰ μιλοῦσε γαλλικά. Τὰ παιδιὰ, πού ἔβλεπαν τὴν ἐκπληξί τῶν γονέων τῶν, ἀνοίξαν καὶ ἐκεῖνα κατὰπληκτὰ τὰ μάτια τῶν. Ἐνῶς ὑπηρετῆς ἦλθε στὴν πόρταν τοῦ σαλονιοῦ, ὁ 'Ιουλιανὸς ἐξακολούθησε ν' ἀπαγγέλλῃ λατινικά. Ὁ ὑπηρετῆς στάθηκε κατ' ἀρχὰς ἀκίνητος, ἔπειτα ἐξήφανίσθη.

Σὲ λίγο ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας καὶ ἡ μαγείρισσα ἔφθασαν κοντὰ στὴν πόρταν. Ἐως τότε ὁ Ἀδόλφος εἶχε ἀνοίξει τὸ βιβλίον εἰς 8 τοὺλάχιστον μέ-

ρη καὶ ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπήγγελλε πάντοτε μὲ τὴν ἴδια εὐκολίαν.

—Αἱ! Θεὲ μου! ὁ ὠραῖος μικρὸς παπᾶς, εἶπε δυνατὰ ἡ μαγείρισσα, μιὰ καλὴ καὶ εὐλαβὴς κόρη.

Ὁ ἐγωισμὸς τοῦ κ. ντε Ρενάλ ἦταν ἀνήσυχος. Μακρὰν τοῦ νὰ σκεφθῇ νὰ ἐξετάσῃ τὸν παιδαγωγόν, ἦταν ἀπησχολημένος νὰ ἀναζητᾷ στὴν μνήμην του μερικὲς λατινικὰς λέξεις. Τέλος μπόρεσε νὰ εἰπῇ κάποιον στίχον τοῦ Ὁρατίου. Ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπὸ τὰ λατινικά ἤξερε μόνον τὴν Βίβλον του. Ἀπὸ τὴν ἑξάρωνοντας τὰ φρούδια του:

—Ἡ ἀγία ὑπηρεσία στὴν ὁποίαν προορίζομαι, μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ διαβάσω ἕνα ποιητὴν τὸσον εἰδωλόλατρην...

Ὁ κ. ντε Ρενάλ ἀπήγγειλε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλον ἀριθμὸν στίχων, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζετο ὅτι ἀνήκον στὸν Ὁρατίον. Ἐξήγησε στὰ παιδιὰ του τί ἦταν ὁ Ὁρατίος. Ἀλλ' ἐκεῖνα γεμάτα ἀπὸ θαυμασμόν, σχεδὸν δὲν ἐπρόσεχαν τί τοὺς ἔλεγε. Κυττοῦσαν τὸν 'Ιουλιανόν.

Ἐπειδὴ οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν ἀκόμη στὴν πόρταν ὁ 'Ιουλιανὸς ἐνόμισε ὅτι ὠφελεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δοκιμασίαν του.

Γιὰ νὰ μὴ λείψῃ δὲ τίποτε ἀπὸ τὸν θρίαμβον τοῦ κ. ντε Ρενάλ, καθὼς ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπήγγειλε, μῆκα ὁ κ. Βενελόντ, ὁ κάτοχος τοῦ ὠραίου ἱπποῦ τῆς Νορμανδίας καὶ ὁ κ. Σαρκό ντε Μεγυρόν, ὑποδιοικητῆς τοῦ διαμερίσματος. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔδωκε πλέον εἰς τὸν 'Ιουλιανόν τὸν τίτλον τοῦ Κυρίου. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ, δὲν τὸλμήσαν νὰ τοῦ τὸν ἀρνηθοῦν.

Τὸ θράδιν, ὅλη ἡ Βερριέρα συνέρρευσε στοῦ κ. ντε Ρενάλ, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ θαῦμα. Ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπαντοῦσε σὲ ὅλους, μὲ ἕνα σοβαρὸν τόνον πού τοῦς κρατοῦσε σὲ ἀπόστασιν. Ἡ δόξα τοῦ ἐξαπλώθη τὸσον γρήγορα στὴν πόλιν, ὥστε λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ κ. ντε Ρενάλ, ἐπειδὴ ἐφοβήθη μήπως τοῦ τὸν πάρουν, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον γιὰ δυὸ χρόνια.

—Ὁχι, κύριε, τοῦ ἀπήντησε ψυχρὰ ἐκεῖνος. Ἄν θελήσετε νὰ μὲ διώξετε θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ φύγω. Ἐνα συμβόλαιον τὸ ὁποῖον ὑποχρεώνει μόνον ἐμένα χωρὶς καμμιὰ δική σας ὑποχρέωσιν, δὲν εἶναι καθόλου ἱσοβαρές. Ἀρνοῦμαι λοιπόν.

Ὁ 'Ιουλιανὸς τὰ κατὰφερεν τὸσον καλὰ, ὥστε ἕνα μῆνα ἀργότερα καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κ. ντε Ρενάλ τὸν ἐσέβετο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐφημέριος τὰ ἐχάλασε μὲ τὸν δήμαρχον καὶ τὸν Βανελόντ, κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ προδώσῃ τὸ παλαιόν του πάθος γιὰ τὸν Ναπολέοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑἰΣΘΗΜΑΤΑ

«Δὲν ξέρουν νὰ θίγουν τὴν καρδιά, παρὰ λυώνοντάς την! Ἐνὰς μοντέρνος»

Τὰ παιδιὰ τὸν ἐλάτρευαν, αὐτὸς δὲν τ' ἀγαποῦσε καθόλου. Ἡ σκέψις τοῦ βρισκόταν ἀλλοῦ. Ψυχρὸς, δίκαιος, ἀπαθὴς καὶ ὁμοῦ ἀγαπητὸς, γιὰτὶ ἡ ἀ-

ΦΙΞΙ του είχε τρώπον τινα δίδωσι τὴν ἀνίαν τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν ἕνας καλὸς παιδαγωγός. Γιά λογαριασμό του αὐτοῦ αἰσθάνετο μόνον μῖσος κι' ἀποτροπασμὸν γιὰ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν στοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἔγινε δεκτός· ἀλλὰ στὰ δειπνα τὸν τοποθετοῦσαν στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιοῦ κι' αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίον ὧν ἐκείνων πού τὸν περιεστοίχιζαν. Μάλιστα σὲ ἕνα ἀπ' αὐτά, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Βανελόντ ἐπαινείτο, παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ἰδῇ τὰ παιδιὰ κι' ἔφυγε. Αὐτὸ δὲ τὸν ἔσωσε. «Πόσα ἐγκώμια τιμιότητος! ἀνεφώνησε, γιὰ τὸν ἀνθρώπο πού ἔγινε πλούσιος, ἐνῶ διεχειρίζετο τὴν περιουσίαν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν. "Α, τέρατα—τέρατα, κι' ἐγὼ ἐπίσης ἤμουν ἕνα παιδί πού βρέθηκα νὰ με μισῇ ὁ πατέρας μου, τ' ἀδέλφια μου, ὅλη μου ἡ οἰκογένεια».

Μάλιστα λίγες ἡμέρες πρίν, ἐνῶ περιπατοῦσε στὸ ἀσπύλλιο, διαβάζοντας τὴν "Αἰγίαν Γραφήν, συνητήθη με τοὺς δυὸ ἀδελφοῦς του, οἱ ὁποῖοι τόσο ἐζήλεσαν πού τὸν εἶδαν καλοντυμένον, ὥστε τὸν ἔδειραν μέχρι τοῦ σημείου νὰ σφραγίσῃ κάτω λιπόθυμος. "Η κυρία ντὲ Ρενάλ, πού εἶχε βγῇ περίπατον με τὸν κ. Βανελόντ καὶ τὸν ὑποδιοικητὴ, ἔφθασε τυχαίως ἔως ἐκεῖ. Εἶδε τὸν "Ιουλιανὸν ἐκπαιδευμένον κάτω στὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἐνόμισε νεκρόν. Καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ἦταν τέτοια, ὥστε ἔκανε τὸν κ. Βανελόντ νὰ ζηλέψῃ.

Ὁ "Ιουλιανὸς εὗρεκε τὴν κ. ντὲ Ρενάλ πάρα πολὺ ὠραία, ἀλλὰ τὴν μισοῦσε ἐξ αἰτίας τῆς ἀμορφίας της! Αὐτὸ ἦτο ὁ πρῶτος σκόπελος της! Παρ' ὀλίγον νὰ σταματήσῃ τὴν τύχη του. "Ἦς μιλοῦσε ὅσο μπορούσε λιγώτερον, γιὰ νὰ λησμοιηθῇ ἡ παραφορά του τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι.

"Η "Ελίσα, ἡ καμαριέρα, δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ της, καὶ ἐρωτεύθη τὸν νεαρὸ παιδαγωγό· μιλοῦσε συχνά γι' αὐτὸν στὴν κυρία της. Καὶ ὁ ἔρωας τῆς εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ μῖσος ἐνὸς ὑπηρετοῦ. Ὁ "Ιουλιανός, με τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ὠραίου ἀγοριοῦ, ἐδιπλασίασε τὰς περιποιήσεις τοῦ ἑαυτοῦ του· ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος τοῦ Βανελόντ ἐδιπλασιάσθη ἐπίσης. "Ελεγε δηλοῦσα ὅτι τὴν κοκκαρία δὲν ἐταίριαζε εἰς ἕνα νεαρὸν ἄνδρα.

"Η κ. ντὲ Ρενάλ εἶδεν ὅτι ὁ "Ιουλιανὸς μιλοῦσε συχνότερα ἀπὸ ὅτι ἔπρεπε με τὴν δεσποινίδα "Ελίσα· ἐρώτησε κι' ἔμαθε ὅτι ἀφορμὴ ἦταν τὰ ἐσώρουχά του. Εἶχε τόσο λίγα, ὥστε βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ τὰ δῇν διαρκῶς στὴν πλῆσιν. Αὕτη ἡ ἐξαιρετικὴ πτωχεία συνεκίνησε τὴν κυρίαν ντὲ Ρενάλ, ἡ ὁποία σκέφθηκε νὰ τοῦ κἀνῃ δῶρα· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμασε. Καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τῆς ἐκείνη ἀντίστασις, ἦταν τὸ πρῶτο πονετικὸ συναίσθημα πού τῆς ἐπροξένησε ὁ "Ιουλιανός. Μίλησε στὸν ἄνδρα τῆς νὰ τοῦ χάρισῃ ἐσώρουχα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησε ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος. Ὁ παιδαγωγὸς τοὺς ὑπηρετοῦσε με προθυμίαν γιὰ ποῖο λόγόν νὰ φροντίζῃ νὰ τοῦ ὑποκαύσῃ τὸ ζῆλον; Αὐτὸ θὰ τὸ κάναν ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπου πού παραμελοῦσε τὸ κτήνην του? Ἐνῶ περιπατοῦσε στὸ ἀσπύλλιο διαβάζοντας τὴν "Αἰγίαν «φιλε μου».

"Η κ. ντὲ Ρενάλ ἐνόμισε ὅτι ἐ-

ταπεινώθη ἀπὸ τὸν τρόπον αὐτόν, με τὸν ὁποῖον ἔβλεπε τὰ πράγματα ὁ ἄνδρας τῆς. Καὶ σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται οἰκτον γιὰ τὸν "Ιουλιανόν πού μ' ὅλην τὴν πτώχεια του, φρόντιζε νὰ εἶναι πάντοτε τόσο καθαρός.

"Η κυρία ντὲ Ρενάλ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνης τῆς ἐπαρχίας, τὶς ὁποῖες μπορεῖ ἄριστα νὰ θεωρήσῃ κανεὶς ὡς ἀνόητες, κατὰ τὶς πρώτες δεκαπέντε ἡμέρες τῆς γνωριμίας των. Δὲν εἶχε καμμίαν πείρα τῆς ζωῆς καὶ δὲν τῆς ἄρεσε νὰ μιλήσῃ. Προικισμένη με λεπτὴ ψυχὴ καὶ ἀγέραχη, δὲν εἶδε προσοχὴ εἰς τὰς πράξεις τῶν χονδροειδῶν προσώπων, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα τὴν εἶχε ρίξει ἡ τύχη. "Αν εἶχε λάβει καὶ τὴν παραμικρότεραν μόρφωσιν, θὰ διεκρίνετο γιὰ τὸ ζωηρὸ καὶ εὐστροφὸ πνεῦμα της. Κληρονόμος μισῆς μεγάλης περιουσίας, ἀνετράφη σὲ καλὸ γόνη, οἱ ὁποῖες τὴν ἐδίδασκαν πῶς νὰ μιῇ τοὺς ἐχθροὺς τῶν "Ἰησοῦτων. Καὶ ἔπειτα, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι, περιεκυκλώθη ἀπὸ τὶς κολακείες λόγῳ τῆς μεγάλης τῆς περιουσίας. Με τὴν κλίσιν τῆς πρὸς μιὰ παθητικὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν φανομενικῶς τελείαν ἐπιείκειαν της, εἶχε καταστή ὑπόδειγμα συζύγου καὶ ἀνεγέρει τὸ ὡς παραδείγμα ἀπὸ ὧν, πράγμα πού μεγαλύνει τὴν ὑπερφάνειαν τοῦ ἀνδρός της.

Μιὰ ἀγέραχη πριγκίπισσα θάδινε μεγαλειεπαπροσχή σ' ὅτι ἔλεγοντο σὲ τὴν περιτριγύριζαν, ἀπὸ ὅσων προσοχὴν ἔδινε ἡ τὸσον γλυκεῖα καὶ τὸσον μετριόφρων γυναῖκα ἐκείνη, σ' ὅσα ἔλεγε ἡ ἔκανε ὁ ἄνδρας της. Μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ "Ιουλιανοῦ, δὲν ἐπρόσχε παρὰ μόνον εἰς ὅτι ἀφοροῦσε τὰ παιδιὰ της. Τόσο πού ὅταν τὸ ἕνα ἀρρώστησε, ἔμοιαζε σχεδὸν σάν

τρελλή· δὲν ἀπελάμβανε παρὰ στὸν πόνο μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸ δὲν τὸ ἔλεγε οὔτε στὴν ἐμπιστὴ τῆς κυρίας Ντερβίλ. Εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν ὅπως ὁ δικός της, ὁ κ. Βανελόντ, ἡ ὁ κ. Σαρκοῦ ντὲ Μαγιρόν, τοὺς ὁποίους διέκρινε ἡ θαρραρότης καὶ ἡ κτηνώδης ἀναισθησία σὲ κάθε τι πού δὲν ἦτο συμφέρον ἢ κάποιο παράσημο! Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, δὲν εἶχε συνηθίσει ἀκόμη τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τὸ χολήματος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ ζῇ.

Σ' αὐτὸ ἀφείλετο ἡ ἐπιτυχία τοῦ μικροῦ "Ιουλιανοῦ. Βρῆκε γλυκὴς ἀπολαύσεις καὶ ὀλόφωτες, στὴ συμπαθεία τῆς ψυχῆς αὐτῆς, τῆς εὐγενικῆς καὶ ὑπερήφανης! "Η κυρία ντὲ Ρενάλ τοῦ συνεχώρησε σὲ λίγο τὴν ἐξαιρετικὴν του ἀγνοία, ἡ ὁποία τῆς φαινόταν σάν μιὰ ἀκόμη χάρις καὶ κατάρθωσε νὰ διορθώσῃ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων του. Βρῆκε ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν ἀκούῃ, ἔστω καὶ ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ πιδ συνηθισμένα πράγματα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο δυστυχισμένο σκυλάκι πού κατεπλακώθη κάθως περνοῦσε τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸ θέαρό ἐνὸς χωρικοῦ πού ἔτρεχε. Τὸ θέαμα τῆς λύπης αὐτῆς ἔκανε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ γελάῃ δυνατὰ, ἐνῶ ἐκείνη ἔβλεπε νὰ ζαρᾶνουν τὰ φρύδια τοῦ "Ιουλιανοῦ. "Η γενναίωσυχία, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς τῆς φαινόταν ὅτι δὲν ὑφίσταντο πλέον παρὰ μόνον στὸν νεαρὸν ἄνδρα. Καὶ αἰσθάνετο γι' αὐτὸν μόνον ὅλην τὴν συμπάθειαν, καὶ μάλιστα τὸν θαυμασμόν, πού οἱ ἀρετὲς αὐτὲς προκαλοῦν σὲ εὐαίσθητες ψυχές...

Στὸ Παρίσι ἡ θέσις τοῦ "Ιουλιανοῦ ἀπέναντι τῆς κ. ντὲ Ρενάλ θὰ εἶχε πολὺ γρήγορα ἀπολοποιηθῇ. "Αλλὰ στὸ Παρίσι ὁ ἔρωας εἶναι παιδί τοῦ μυθιστορήματος! Ὁ νεαρὸς παιδαγωγὸς καὶ ἡ νεαρή κυρία του θὰ εἶχαν βρῇ σὲ 3 ἢ 4 μυθιστορήματα τὴν διαφώτισιν τῆς θέσεώς των! Τὰ μυθιστορήματα θὰ τοὺς εἶχαν ὑποδείξει τὸν ρόλον πού θὰ ἔπρεπε νὰ παίξουν, θὰ τοὺς ἔδιναν τὸμον τέλο πού θὰ ἐμμοῦντο! Καὶ τὸ μοντέλο αὐτὸ ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἔστω καὶ χωρὶς καμμίαν εὐχαρίστησιν, καὶ ἴσως με κάποια δυσἀρεσκεία, θὰ ἐπέζε τὸν "Ιουλιανόν ἢ ματαιοδοξία νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ.

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῶν Πυρρηναίων ἡ τοῦ "Αβερὸν, ἡ παραμικρότερη σύμπτωσις θὰ τὸν ἔκαμνε ἀποφασιστικὸν λόγῳ τοῦ θερμοῦ τῶν κλήματος.

Συχνὰ σκεπτομένη τὴν πτώχεια τοῦ νεαρὸ παιδαγωγοῦ ἡ κυρία ντὲ Ρενάλ γινόταν τρυφερὴ μέχρι δακρύων.

Ὁ "Ιουλιανὸς τὴν ἔπιασε ξαφνικά μιὰ μέρα νὰ κλαίῃ στὰ γερά.

"Εἰ κυρία μου, μήπως σὰς συνέβη κανένα δυστύχημα;

—Ὅχι! Φίλε μου τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη. Καλέσατε τὰ παιδιὰ. Θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο.

"Εκείνη πῆρε τὸ μπράτσο του καὶ ἐστηρίχθη σ' αὐτό, με τρόπον πού ἐφάνη ἄρκετὰ παράξενος στὸν "Ιουλιανόν.

"Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ πού τὸν ἔλεγε «φιλε μου».

([Ἀκολουθεῖ])

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ

B. A. ZAKO

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει του νὰ δολοφονήσῃ τὸν φίλο του καὶ συνεταιρὸν του, ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ εἶχε λάβει ὅλα του τὰ μέτρα. Εἶχε καταστρώσει τέλεια τὸ σχέδιόν του.

Οἱ κάτοικοι τοῦ προαστείου "Ολσεστερ κοιμοῦνται πολὺ νωρίς. Στὰς δέκα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Στὰς δώδεκα, λοιπόν, ἐκείνο τὸ βράδυ, πού ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Λονδίνον, κανένα παράθυρο τοῦ "Ολσεστερ δὲν ἦταν φωτισμένο. Στὸν δρόμο του ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ δὲν εἶχε συναντήσει οὔτε γάτα.

Τὶ εἶχε πάει νὰ κἀνῃ στὸ Λονδίνον; Εἶχε πάει, ἀπλούστατα, γιὰ νὰ ἀγοράσῃ δυὸ εισιτήρια.

Μὲ τὰ εισιτήρια στὴν τσέπη, ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ ἦταν τώρα ἀπολύτως ἡσυχος. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε δὴ νὰ πηγαίνει στὸ Λονδίνον, κανεὶς δὲν τὸν εἶδε δὴ νὰ ἐπιστρέφῃ. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου ταξιδίων δὲν μποροῦσε βεβαιῶσαι νὰ ξέρῃ ὅτι μεταξὺ ἐκείνων πού εἶχαν ἀγοράσει εισιτήρια αὕτη τὴν ἡμέρα, εὐρίσκετο καὶ κάποιος κύριος Λοῦμπλεῦ, φαρμακοποιὸς τοῦ "Ολσεστερ καὶ συνεταιρὸς τοῦ κυρίου Σπράγγκ.

Ὁ κύριος Σπράγγκ, ὁ συνεταιρὸς τοῦ κυρίου Λοῦμπλεῦ εἶχε ἀρρωστήσῃ καὶ εὗριστο στὸ νοσοκομεῖον. "Η ἀρρώστεια αὕτη, ἄλλωστε, εἶχε κάνει τὸν κύριο Λοῦμπλεῦ νὰ σκεφθῇ τὸ ἐγκλημα γιὰ πρώτη φορὰ. Σιγὰ σιγὰ, ὅσο ἐβελτιοῦτο ἡ κατάσταση τοῦ κυρίου Σπράγγκ, ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του. Καί, σὲ μιὰ στιγμὴ πού καθόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι του στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ ἐπρότεινε νὰ δεχθοῖν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Γκρόδερσον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε προτείνει νὰ τοῦ πουλήσουν τὸ φαρμακεῖόν τους. Ὁ ἄλλος ἐδέχθη. Τὸν ἔκανε πληρεξούσιο καὶ ὁ Λοῦμπλεῦ ἐπούλησε τὸ φαρμακεῖόν καὶ εἰσέπραξε τὰ χρήματα δέκα ἡμέρες ἀργιῶς, μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του στὸ νοσοκομεῖο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τὰς δώδεκα, σὲ ὥρα, δηλαδή, πού δὲν ἔμενε, ὅπως εἴπαμε, οὔτε ἕνα παράθυρο φωτισμένο στὸ "Ολσεστερ, ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ, με τὰ χρήματα μέσα σὲ μιὰ μικρὴ τσάντα, τραβοῦσε ἡσυχὰ—ἡσυχὰ γιὰ τὸ Λονδίνον. Ἀπέφραγε νὰ πᾶρῃ ταξί. Πῆγε σ' ἕνα γραφεῖο, προσποιήθηκε ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ πάρῃ τὴν ταυτότητά του, κατέθεσε ἀπὸ τὰ χρήματα πού εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο ποσὸν ὡς ἐγγύησιν, καὶ πῆρε ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο με νοῖνι γιὰ μερικὲς ὥρες.

Μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἐκείνο, ἴστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες περιουδεῖες, ἔφθασε νωρίς τὸ πρωὶ κοντὰ στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ἐνοσηλεύετο ὁ συνεταιρὸς του. Δὲν σταμάτησε ὅμως μπροστὰ στὸ Νοσοκομεῖο. Ἀφῆσε τὸ αὐτοκίνητόν σὲ ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέ-

τροῦ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του περὶ.

Στὸν θάλαμό του, ὁ συνεταιρὸς τοῦ ἦταν ἡδὴ ξυπνητός. Τοῦ ἀνεκοίλωσε τὸ ἔκανε, τοῦδαξε τὰ χρήματα, συνεφώνησαν νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ ἀναψυχῆς κι' ἔφυγε νὰ πᾶν νὰ φέρῃ ἕνα αὐτοκίνητο.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἐπέστρεψε ὀδηγώντας τὸ αὐτοκίνητο πού εἶχε ἀφήσει πιδ πέρα.

Ὁ κύριος Σπράγγκ, μῆτις χαρούμενος μέσα στὸ ἄλγος, καὶ ὁ κύριος Λοῦμπλεῦ ἐφρόντισε νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως.

Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐφθάναν στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ὁ κύριος Λοῦμπ-

λεῦσιν ἀστυνομικοί.

—Ἀλήθεια; Γιατί;

—Νέ: Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Δούβρου μᾶς ἀφώτασαν «κύριοι Ρότζερς». Ἐδῶ, στὸ πλοῖο, οἱ καμαρώτοι μουρμουρίζουν διανοῶς: «Εὐχαρίστως, κύριε Χέντερσον! Ἀμέσως, κύριε Χέντερσον!» Μᾶς νομίζουν διδύμους ἀδελφούς.

Ἐφθάναν στὴν "Ουστάνδη καὶ κατέλυσαν σ' ἕνα ἀρκετὰ καλὸ ξενοδοχεῖο.

«Οὐίλλιαμ καὶ Μάρκ: Οὐδῶνερ», ὑπέγραψε ὁ κ. Λοῦμπλεῦ στὸ βιβλίον πελατῶν. Τὸ βράδυ ὁ κ. Λοῦμπλεῦ ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου πού εἶχε νοικιάσει ἀπὸ κάποιο δελγικὸ γκαράζ, καὶ βγήκαν περίπατο.

Σύμφωνα με τὸ σχέδιόν του, ὁ Λοῦμπλεῦ ὀδήγησε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὴν "Ουστάνδη, κώχησε μέσα σ' ἕνα δάσος, ἔχασε τάχα τὸν δρόμον του, ἐβγαλε ἕναν χάρο γιὰ νὰ προσανατολισθῇ καὶ τελικῶς ἀναγκάσθηκε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε νυκτώσει.

—Περίμενε μιὰ στιγμὴ, Οὐίλλιαμ, νὰ δῶ ἂν θὰ διακρίνω κανένα φῶς.

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θεβαιώθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κανεὶς. Θὰ σκότωσε τὸν συνεταιρὸν του, καὶ θάβαζε φονεὶα στὸ αὐτοκίνητο. Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ἔρημη αὕτη γωνία τοῦ Βελγίου, θὰ ἀνεκαλύπτοντο τὰ ὑπολείμματα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μερικὰ κόκκαλα. Πῶς θὰ μπορούσε ποτε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι οἱ δυὸ "Αγγλοι, ἡ Ἀμερικανοί, πού ὡνομάζοντο Οὐδῶνερ, καὶ πού εἶχαν βρῇ «τόσο οἰκτρὸ θάνατο κατὰ τὸ ἀτύχημα», ἦσαν οἱ φαρμακοποιοὶ Λοῦμπλεῦ καὶ Σπράγγκ τοῦ "Ολσεστερ τῆς Ἀγγλίας; Μπᾶ! Δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος κινδύνου!

Ἐπρεπε ὅμως νὰ βγάλῃ τὸν συνεταιρὸν του ἔξω ἀπὸ τὸ ἄλγος, γιὰ νὰ μὴν βρεθοῖν τρυπες ἀφαιρῶν στὴν κροσσέρη, νὰ τὸν πυρσοβολῇ μέσῃ στὸ αὐτοκίνητο, νὰ πᾶρῃ τὸ μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν πού περιεῖχε ἡ πολυτίμη τσάντα—τὴν ὁποία, φυσικά, δὲν ἄφηναν ποτε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἴστερα νὰ περιλοθῇ δολοφονοῦν τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ σῶμα τοῦ συνεταιροῦ του με βενζίνη καὶ νὰ βάλλῃ φωτιά.

Ἐφθασε κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο.

—Ὑπάρχει μιὰ βίλλα λίγο πιδ πέρα, Οὐίλλιαμ, εἶπε χαμογελώντας καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἐλὰ νὰ ξεκουρασθῇς λίγο. Στάσου νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κατεβῇς.

Ἀπῶσε τὸ χέρι του, ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐτοιμαζέτο νὰ κατεβῇ, τοῦ ἔπεσε ἡ πῖπα ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ κύριος Λοῦμπ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 100)

Πῆγε καὶ ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ.

πλεῦ, με πραγματικὰ πατρικὴ στοργή, βοηθῆσε τὸν συνεταιρὸν του νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸν ὀδήγησε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Πῆγε καὶ παρέδωσε στὸ γκαράζ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ξαναγύρισε. Κι' ἐμπῆκαν στὸ τραῖνο.

Λονδίνον — Δούβρον. Ὁραὶ καὶ ἀρκετὰ μεγάλῃ διαδρομῇ, ἡ ὁποία, ὡστόσο, δὲν κοίτασε καθόλου τὸν κ. Σπράγγκ. ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος!

Κατέλυσαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Δούβρου, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐμπαιναν σ' ἕνα πλοῖο. Ἐγίνετο μιὰ ἐκδρομὴ, στὴν ὁποίαν δὲν ἐχρημάζοντο διαβιτήρια, καὶ οἱ δυὸ συνεταιροὶ ἐπωφελέθησαν αὐτῆς τῆς συμπώσεως κι' ἐξέκριναν γιὰ τὴν "Ουστάνδη.

—Ξέρεις, Μάρκ, εἶπε γελώντας σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Σπράγγκ. Θάλεγε κανεὶς ὅτι

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

JOHN ROLF

Σοῦ εὐχομαι λοιπὸν καλὸ ταξίδι, καὶ κύτταξε νὰ φέρῃς μαζί σου ἀσφαλὴ τὸν ἐξάδελφό μου. Ἡ μητέρα μου λαχταρᾷ νὰ τὸν δῇ.

— Καὶ σύ;...
Δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια ἐρώτησι, ἀλλὰ τὰ λόγια βγήκαν μόνον τοὺς ἀπ' τὰ χεῖλη του. Καὶ τώρα, τὰ λόγια ἐκεῖνα φαίνονταν νὰ κρέμονται ἐκεῖ, στὸν ἀέρα, μεταξύ τους, ὁρατά, θάλαζε κανεῖς, μέσα στὸ μισοσκόταδο.

— Ἀγαπητέ μου Ἐρικ, ἤμουν μαθη-
τριοῦλα ἀκόμη ὅταν τὸν εἶδα γιὰ τε-
λευταία φορά. Δὲν θυμᾶμαι καλὰ - κα-
λὰ τὸ πρόσωπό του...

Εἶχε χαμηλώσει ὅμως τὰ μάτια της,
ὅπως ἔκανε ὁ Ἐρικ Γκρέϋσον σκέφθηκε: «Τὸν ἄ-
γαπᾷ»...

— Πρέπει νὰ φύγω! ψιθύρισε, ἀλλ'
ἔμεινε ἀκίνητος κοντὰ της.

— Ναί.
Ἡ φωνὴ της ἦταν ἕνας ἀναστεναγμὸς
μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἀντίο, Μύρνα.

Στεκόταν ἀκίνητος ἀκόμη, - κυττᾷ-
ζώντας τὸ κουκλίστικο πρόσωπό της,
καὶ τὸ ὄρατό της κορυμμάκι.

— Ἀντίο Ἐρικ.

Ψιθύρος πάλι. Σκιὰ φωνῆς.

Καὶ ξαφνικά, τὰ χεῖλη του βρέθη-
καν κολλημένα στὰ δικά της, καὶ τὰ
χέρια του γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Ὁ
κόσμος ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Γιὰ μιὰ
στιγμὴ, ἔχασαν τὴν ὥρα.

Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο. Γιατὶ
ἀπὸ τὸν κῆπο ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ
Ἰνδοῦ ὑπηρετοῦ:

— Τὰ ἄλλα εἶναι ἔτοιμα, σαχίμπ!

Ὁ Ἐρικ τινάχθηκε ὀρθιος. Ἐρρίξε
ἕνα τελευταῖο βλέμμα, γεμάτο λατρεία
στὴν γυναῖκα ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ
καρδιά ἀνῆκε σὲ ἄλλον καὶ ἠθέλησε
νὰ φύγῃ. Ἐκείνη ζήτησε νὰ τὸν συνο-
δεύσῃ καὶ δὲν τῆς τὸ ἀρνήθηκε.

Δὲν εἶχε ξημερώσει ἀκόμη. Τὰ ἄλλα-
γα, μὲ καλπασμό, ἐφθασαν γρήγορα
στὸν ἀνοικτὸ χῶρο, ὅπου περίμενε τὸ
ἀεροπλάνο τοῦ Ἐρρικ. Πρὶν ἀναβῆ τῆς
ὑπεσχέθῃ πὼς θὰ τῆς τὸν ἔφερνε σῶ-
ν καὶ ἀβλαβῆ· μπορούσε νὰ εἶναι ἡ-
συχη.

Καὶ ὅταν οἱ πρῶτες κόκκινες ἀκτί-
νες τοῦ ἡλίου ἀπλώθηκαν θριαμβευτι-
κὰ ἐπάνω στὸ ὑγρὸ ἔδαφος, τὸ ἀερο-
πλάνο τοῦ Γκρέϋσον ὕψωνόταν στὸν
ἀέρα. Ἀπὸ ψηλὰ διέκρινε τὴν ἐφιππη
Μύρνα νὰ παρακολουθεῖ τὴν πτήσι του,
ἐνῶ ἐγύριζε μὲ τὸν Ἰνδὸ ὑπρέτη.

Σὲ λίγο τὸ ἀεροπλάνο ἔγινε μαύρη
τελεία στὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ νέα ἐξακο-
λούθησε συλλογισμένη τὸ δρόμο της.

Ὁ ἡλιος ἔδωκε ὅταν ὁ Γκρέϋσον ἔ-
φθασε στὸ Τραμπατόρ. Προσγειώθηκε
ὁμαλῶς καὶ ἔτρεξε στὸ μικρὸ ξενοδο-
χεῖο τῆς πόλεως. Στὸ μπάρι οἱ φίλοι
τοῦ τὸν ὑποδέχθησαν μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἀπὸ τὴν Σάγκρα, Ἐρρικ;

— Ναί.

— Ὡ! Δέκα ὥρῳ πορεῖ! Θάσας
τακτισμένος. Θὰ πῆς ἕνα ποτῆρι;

— Ποῦ εἶναι, ὁ Χόλλινς;

— Σοῦ ἄφησε κάποιο σημεῖωμα.

Τὸ γκαρσόν τοῦ μπάρι ἔφερε στὸν
Γκρέϋσον μιὰ ἐπιστολή. Ὁ Ἐρικ τὴν

ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητέ κύριε Γκρέϋσον,
Θὰ ἔλθω κατὰ τὰς ὁκτώ. Θὰ μείνω
τὴν νύκτα στὸ ξενοδοχεῖο σας, καὶ θὰ
ἐκκινήσωμε τὸ πρωὶ μαζί.

Φιλικώτατα Τζάκ Χόλλινς».

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μῆκε ὁ Βέινς,
ὁ κουτσός.

— Γκρέϋσον! φώναξε ἐνθουσιασμέ-
νις μόλις εἶδε τὸν Ἐρρικ. Εἶσαι τυχε-
ρός! Κέρδιζες πενήντα λίρες στὸ σου-
ποτέϊκ τοῦ Δελχί! Θυμᾶσαι τί σοῦλε-
γα ὅταν σοῦ πουλοῦσα τὸ εἰσιτήριο ;
«Θὰ κερδίσεις!»

— Ὡλράϊτ, Βέινς, οἱ πέντε λίρες εἶ-
ναι δικές σου. Δέκα τοῖς ἑκατό, Εἶσαι
εὐχαριστημένος;... Γκαρσόν! Οὐίσκυ
γιὰ τὴν παρέα!

Δύο ξένοι φάνηκαν στὸ κατῶφλι τοῦ
μπαρι.

— Γκαρσόν! καὶ γιὰ τοὺς κυρίους!
φώναξε ὁ Γκρέϋσον.

Σὲ λίγο δώδεκα οὐίσκυ ἦσαν ἀρα-
διασμένα στὸν μπάγκο — καὶ δώδεκα
χέρια ὕψωνονταν γιὰ τὴν πρόποσι. Καὶ
ξαφνικά ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους — ἕ-
νας νεαρός μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γα-

Τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὸν ἔφερνε σῶ καὶ ἀβλαβῆ, μπορούσε νὰ ἦταν ἡσυχη..

λανὰ μάτια, ποὺ φαίνονταν ζαλισμένος,
σάν νὰ εἶχε περάσῃ προηγουμένως ἀ-
πὸ ἄλλο μπάρι, ἄρπαξε τὸ ποτῆρι τοῦ
καὶ τὸ πέταξε χάμα.

— Θὰ τὸν δῶ προηγουμένως στὴ
Κόλασι, καὶ ὕστερα θὰ πῶ τὸ οὐίσκυ!
τοὺς! βροντοφώνησε.

«Ὅλα τὰ μάτια στράφηκαν πρὸς αὐ-
τόν. Ὁ συνδός του τὸν ἐπιάσε ἀπὸ
τὸ μπράτσο.

— Τρελλάθηκες, Βίλλις, τοῦ εἶπε
αὐστηρά, ξεχνᾷς ὅτι...

— Δὲν ξεχνῶ τίποτε! διέκοψε ὁ νέ-
ος. Ἀπ' ἐναντίας, θυμοῦμαι!

Ἐκανε δύο βήματα πρὸς τὸν Γκρέ-
ϋσον.

— Βίλλις, πρέπει νὰ ζητήσης συγ-
νώμην ἀπὸ τὸν κύριο Γκρέϋσον! ἐπε-
νέβη ὁ καταστηματοῦχος.

Ὁ νεαρός ἀπλώσε τὸ χέρι του πρὸς
τὸν Ἐρρικ.

— Χά! χά! Τὸν κύριο Γκρέϋσον, ἡ
τὸν Ρόναλντ σ' οὐ, θέλετε νὰ
πῆτε. Τὸν πιλότο Ρόναλντ τῆς «Λόν-
τον Χόμι Αἰρ Κόμπανυ», ποὺ πέταξε γιὰ
τὸ Τουκέ μὲ πάντε ἐπιβάτας, τοὺς ἄ-
φησε νὰ πεθάνουν ὅταν πῆρε φωτιά τὸ
ἀεροπλάνο καὶ γλύτωσε ὁ ἴδιος μὲ ἄ-
λεξιπτώτο!

Τὰ μάτια ὄλων, αὐτὴ τὴ φορά, στρά-
φηκαν πρὸς τὸν κατηγορούμενο, γουρ-
λωμένα ἀπὸ κατάπληξι.

— Ὡ, ναί, ἐξηκολούθησε ὁ Βίλλις.
Τὸ μoustάκι του δὲν μπόρεσε νὰ μὲ
γελάσῃ. Τὸν γνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ...

— Σκασμός! διέκοψε ὁ Βέινς. Εἶ-
ναι ἀλήθεια, Γκρέϋσον;

Ὁ Ἐρικ Γκρέϋσον ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι.

— Ναί, εἶμαι ὁ Ρόναλντ, ἐπιθύ-
ρισε.

Βλέμματα γεμάτα περιφρόνησι καρ-
φώθηκαν ἐπάνω του. Ἀκούσθηκαν λο-
για ἀποδοκιμασίας. Ὑστερα, παρα-
τώντας τὰ ἀνέπαφα ποτήρια τοὺς ἐπά-
νω στὸν μπάγκο, ἕνας-ἕνας βγήκαν
ἀπὸ τὸ μπάρι.

— Ἄ, ὅχι, θὰ
μὲ πᾶς! διεμαρ-
τυρήθῃ ὁ ἄλλος
βάζοντας τὸ χέρι
τοῦ στὸν ὦμο τοῦ Γκρέϋσον... Δὲν μὲ
διηγείσαι καλλίτερα τὴν ὑπόθεσι;

Ὁ Γκρέϋσον φάνηκε σάν νὰ μὴν εἶ-
χε ἀκούσει. Ἐμεινε ἐπὶ πολλὰ δευτερό-
λεπτα σιωπηλός. Ὅταν, ἐπὶ τέλους,
μίλησε, πρόφερε τὶς λέξεις ψιθυριστά,
σάν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του.

— Δὲν μπορούσα νὰ τοὺς σώσω!
Ἐμεινε ἀκόμη καθιστός, κυττάζον-
τας ὁλοῖσα μπροστά του, χωρὶς ὅμως
νὰ βλέπῃ τίποτε. Καὶ ξαφνὰ τινάχθη-
κε ὀρθιος, ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ
κύτταξε ἀγριεμμένους τὸν συνομιλητὴ
του.

— Μ' ἀκούεις; βροντοφώνησε. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τοὺς σώσω!

— Ἐλα, ἔλα, μὴν στενοχωριέσαι!
εἶπε, ὁ Χόλλινς.

Πρόσφερε ἕνα τσιγάρο στὸν Γκρέ-
ϋσον. Κάπνισαν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί.

— Τὴν ξέρεις τὴν ὑπόθεσι; ρώτησε
ἐπὶ τέλους ὁ Γκρέϋσον.

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τότε ξέρεις περίπου τί ἔγινε, ἐξη-
κολούθησε ὁ ἄλλος. Πῆρα πέντε ἐπιβά-
τας γιὰ τὸ Τουκέ. Ξεκινήσαμε καλὰ,
καὶ ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Μόλις ὁ-
μως φθάσαμε ἐπάνω ἀπὸ τὶς Γαλλικὲς
ἀκτές, ἕνας ἀπὸ τοὺς σωλῆνας ἔσπασε
καὶ ἡ βενζίνη, κατὰ τὸν ἄλφα ἡ βῆτα
τρόπο, πῆρε φωτιά. Δὲν ἐξακριβώθηκε
ποτέ τὸ πῶς. Ἴσως ἀπὸ κανένα σπιν-
θῆρα τοῦ μοτέρ, ἴσως ἀπὸ κανένα σπῖρ-
το ἐπιβάτου.

»Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ ἀεροπλάνο
πῆρε φωτιά. Ξέρεις τί γρήγορα ποὺ
γίνονται τὰ πράγματα στὸν ἀέρα. Μέ-
σα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ἀτρακτος
εἶχε κορώσει.

»Πετούσαμε σὲ ὕψος τριῶν χιλιάδων
μέτρων, καὶ φυσικά, δοκίμασα νὰ κα-
τεβῶ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Δὲν
μπορούσα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο. Δὲν
πρόκανα ὅμως νὰ ἐλαττώσω τὸ
ὕψος μας κατὰ πεντακόσια μέτρα, ὅ-
ταν παρετήρησα ὅτι καὶ ἡ πτέρυξ εἶχε

ἐπὶ τέλους ὁ Γκρέϋσον.

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τὰ γνωρίζω αὐτὰ τὰ μοντέλα.

Ὁ Γκρέϋσον δίστασε μιὰ στιγμὴ.

— Δὲν μπορούσα, λοιπὸν νὰ δώσω τὸ
ἀλεξιπτωτο σὲ κανένα ἐπιβάτη. Ἀλλὰ
μπορούσα νὰ σώσω τὸν ἑαυτὸ μου...
Δὲν φοβόμουν τὸν θάνατο. Σὲ τί ὅμως
θὰ ὠφελοῦσε ὁ θάνατός μου στοὺς ἄλ-
λους;

»Ἀρπαξα λοιπὸν τὸ ἀλεξιπτωτο καὶ
πῆδησα κλείνοντας τὰ μάτια γιὰ νὰ
μὴν βλέπω τὸ μακάβριο πυροτέχνημα
ποὺ εἶχα ἐγκαταλείψει... Πές μου, πές
μου... δὲν θάκαινες καὶ σὺ τὸ ἴδιο;

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι σο-
βαρά.

— Ἀσφαλῶς, εἶπε μὲ εὐκρίνεια.
Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

Καὶ ὕστερα;

— Χμ! Ἡ ἑταιρία, φυσικά, μὲ ἀπῆλ-
λαξε ἀπὸ κάθε εὐθύνῃ. Ἀργότερα ὁ-
μως, ἡ ἑταιρία διαλύθηκε καὶ τότε
ἀρχισαν τὰ μαρτύριά μου. Καμμιὰ ἐ-
πιχειρησις δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἐρ-
γασίαν. Ἡ ζωὴ μου ἔγινε ἐφιόλης.

ὕψηλό, γοητευτι-
κὸ νέο, μὲ παιδι-
κὰ μᾶλλον χαρα-
κτηριστικά. Ἐνα
φιλικὸ χαμόγελο
φαίνονταν στὰ χει-
λῇ τοῦ ξένου. Ὁ
Γκρέϋσον ἔδειξε
τὰ ἑνδεκα ἀθικτά
ποτήρια ἐπάνω
στὸν μπάγκο.

— Πάρε ὅποιο
θέλεις, εἶπε μὲ
πικρία.

Ὁ νέος σήκωσε
τὸ ποτήρι του μὲ
ἐπισημότητα καὶ
ἤπιε. Ὁ Γκρέϋ-
σον ἔκανε τὸ ἴ-
διο.

— Εἶμαι ὁ Τζάκ
Χόλλινς, εἶπε ὁ
ἄλλος. Ὁ ἐξά-
δελφος τῆς Μύρ-
να. Θὰ μὲ πᾶς
στὴν Σάγκρα αὖ-
ριο.

— Θέλεις νὰ πῆς
ὅτι θὰ σὲ πῆγαινα.

Ὁχι ὅμως τώρα
φαντάζομαι, εἶπε
ὁ Γκρέϋσον.

— Ἄ, ὅχι, θὰ
μὲ πᾶς! διεμαρ-
τυρήθῃ ὁ ἄλλος
βάζοντας τὸ χέρι
τοῦ στὸν ὦμο τοῦ Γκρέϋσον... Δὲν μὲ
διηγείσαι καλλίτερα τὴν ὑπόθεσι;

Ὁ Γκρέϋσον φάνηκε σάν νὰ μὴν εἶ-
χε ἀκούσει. Ἐμεινε ἐπὶ πολλὰ δευτερό-
λεπτα σιωπηλός. Ὅταν, ἐπὶ τέλους,
μίλησε, πρόφερε τὶς λέξεις ψιθυριστά,
σάν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του.

— Δὲν μπορούσα νὰ τοὺς σώσω!
Ἐμεινε ἀκόμη καθιστός, κυττάζον-
τας ὁλοῖσα μπροστά του, χωρὶς ὅμως
νὰ βλέπῃ τίποτε. Καὶ ξαφνὰ τινάχθη-
κε ὀρθιος, ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ
κύτταξε ἀγριεμμένους τὸν συνομιλητὴ
του.

— Μ' ἀκούεις; βροντοφώνησε. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τοὺς σώσω!

— Ἐλα, ἔλα, μὴν στενοχωριέσαι!
εἶπε, ὁ Χόλλινς.

Πρόσφερε ἕνα τσιγάρο στὸν Γκρέ-
ϋσον. Κάπνισαν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί.

— Τὴν ξέρεις τὴν ὑπόθεσι; ρώτησε
ἐπὶ τέλους ὁ Γκρέϋσον.

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τότε ξέρεις περίπου τί ἔγινε, ἐξη-
κολούθησε ὁ ἄλλος. Πῆρα πέντε ἐπιβά-
τας γιὰ τὸ Τουκέ. Ξεκινήσαμε καλὰ,
καὶ ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Μόλις ὁ-
μως φθάσαμε ἐπάνω ἀπὸ τὶς Γαλλικὲς
ἀκτές, ἕνας ἀπὸ τοὺς σωλῆνας ἔσπασε
καὶ ἡ βενζίνη, κατὰ τὸν ἄλφα ἡ βῆτα
τρόπο, πῆρε φωτιά. Δὲν ἐξακριβώθηκε
ποτέ τὸ πῶς. Ἴσως ἀπὸ κανένα σπιν-
θῆρα τοῦ μοτέρ, ἴσως ἀπὸ κανένα σπῖρ-
το ἐπιβάτου.

»Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ ἀεροπλάνο
πῆρε φωτιά. Ξέρεις τί γρήγορα ποὺ
γίνονται τὰ πράγματα στὸν ἀέρα. Μέ-
σα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ἀτρακτος
εἶχε κορώσει.

»Πετούσαμε σὲ ὕψος τριῶν χιλιάδων
μέτρων, καὶ φυσικά, δοκίμασα νὰ κα-
τεβῶ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Δὲν
μπορούσα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο. Δὲν
πρόκανα ὅμως νὰ ἐλαττώσω τὸ
ὕψος μας κατὰ πεντακόσια μέτρα, ὅ-
ταν παρετήρησα ὅτι καὶ ἡ πτέρυξ εἶχε

ἐπὶ τέλους ὁ Γκρέϋσον.

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τότε ξέρεις περίπου τί ἔγινε, ἐξη-
κολούθησε ὁ ἄλλος. Πῆρα πέντε ἐπιβά-
τας γιὰ τὸ Τουκέ. Ξεκινήσαμε καλὰ,
καὶ ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Μόλις ὁ-
μως φθάσαμε ἐπάνω ἀπὸ τὶς Γαλλικὲς
ἀκτές, ἕνας ἀπὸ τοὺς σωλῆνας ἔσπασε
καὶ ἡ βενζίνη, κατὰ τὸν ἄλφα ἡ βῆτα
τρόπο, πῆρε φωτιά. Δὲν ἐξακριβώθηκε
ποτέ τὸ πῶς. Ἴσως ἀπὸ κανένα σπιν-
θῆρα τοῦ μοτέρ, ἴσως ἀπὸ κανένα σπῖρ-
το ἐπιβάτου.

»Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ ἀεροπλάνο
πῆρε φωτιά. Ξέρεις τί γρήγορα ποὺ
γίνονται τὰ πράγματα στὸν ἀέρα. Μέ-
σα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ἀτρακτος
εἶχε κορώσει.

»Πετούσαμε σὲ ὕψος τριῶν χιλιάδων
μέτρων, καὶ φυσικά, δοκίμασα νὰ κα-
τεβῶ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Δὲν
μπορούσα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο. Δὲν
πρόκανα ὅμως νὰ ἐλαττώσω τὸ
ὕψος μας κατὰ πεντακόσια μέτρα, ὅ-
ταν παρετήρησα ὅτι καὶ ἡ πτέρυξ εἶχε

ἐπὶ τέλους ὁ Γκρέϋσον.

Ὁ Χόλλινς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Τότε ξέρεις περίπου τί ἔγινε, ἐξη-
κολούθησε ὁ ἄλλος. Πῆρα πέντε ἐπιβά-
τας γιὰ τὸ Τουκέ. Ξεκινήσαμε καλὰ,
καὶ ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Μόλις ὁ-
μως φθάσαμε ἐπάνω ἀπὸ τὶς Γαλλικὲς
ἀκτές, ἕνας ἀπὸ τοὺς σωλῆνας ἔσπασε
καὶ ἡ βενζίνη, κατὰ τὸν ἄλφα ἡ βῆτα
τρόπο, πῆρε φωτιά. Δὲν ἐξακριβώθηκε
ποτέ τὸ πῶς. Ἴσως ἀπὸ κανένα σπιν-
θῆρα τοῦ μοτέρ, ἴσως ἀπὸ κανένα σπῖρ-
το ἐπιβάτου.

»Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὸ ἀεροπλάνο
πῆρε φωτιά. Ξέρεις τί γρήγορα ποὺ
γίνονται τὰ πράγματα στὸν ἀέρα. Μέ-
σα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ἀτρα

ΟΤΑΝ Η ΑΓΑΠΗ ΦΩΛΗΑΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 83)

κα χιλιάδων λιρών. Ο νέος το κύτταξε και είδε τα πέντε ψηφία του διλογιδούς αριθμού να χοροπηδούν μπροστά στα μάτια του.

Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο και τα χέρια του τρεμούλιασαν. Οι σκέψεις του ήταν υπερδευμένες. Δεν ήξερε αν έπρεπε να θυμώσει ή να γελάσει.

— Μά δεν έκανα τίποτε... τίποτε, κύριε, έτραύλισε. Μοιράσθηκα άπλουστάτα το δωμάτιό μου με μία νέα που κινδύνευε.

— Μά αυτό ακριβώς είναι εκείνο που δέ ν' κάνετε. Κοιμηθήκατε στο διπλανό δωμάτιο. Δεν σας προσφέρω το τσέκ για το τίποτε, αλλά γιατί παίξατε τον ρόλο ενός ιππότη, ενός πραγματικού «καμπαλλέρο». Και το ονομάζετε αυτό τίποτε!!

— Θέλω να πω ότι δεν έκανα... τίποτε περισσότερο από ό,τι θάκαμνα για οιαδήποτε γυναίκα, σε τέτοια περίσταση, ξέγηγε ο Χάρβεϋ.

Ο έκνευρισμός άρχιζε να κυριαρχεί τώρα επί όλων του τών άλλων αίσθημάτων. Έξ αιτίας του ήλιθιου κανονισμού τους, οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούσαν να του δώσουν μίαν εργασία. Νόμιζαν όμως, φυσικά, ότι μπορούσαν να του δώσουν ένα δώρον — ένα πραγματικό φιλοδώρημα.

Τό ότι το ποσόν αυτό ήταν διλογιδές, τό ότι αυτός, ο Χάρβεϋ Ουέλλιγκτον, δεν θα κέρδιζε ούτε σε δέκα χρόνια ένα τόσο μεγάλο ποσόν, δεν άλλαζε κατά τίποτε τα πράγματα. Οι δέκα χιλιάδες λίρες ήταν ένα φιλοδώρημα. Ναι.

Δέν τους απέδωσε, ωστόσο, καμιά κακή πρόθεση. Δέν καταλάβαιναν, απλούστατα, και θα ήταν περιττό να προσπαθήση να τους εξηγήση.

Χωρίς βία, χωρίς να δείξη τόν εκνευρισμό του, ο Χάρβεϋ Ουέλλιγκτον έσχισε το τσέκ και τό άφησε επάνω στο γραφείο.

— Αυτοδυμαι πολύ, είπε ήρεμα. Δέν μπορώ να δεχθώ τα χρήματά σας για μία τέτοια υπηρεσία. Ηλπιώ να πάρω μία θέσι. Καταλαβαίνω όμως ότι δεν μπορείτε, λόγω του κανονισμού. Θά μου έπιτρέψετε να φύγω. Καλημέρα σας!

Η νέα εξακολουθούσε να του χαμογελά, σαν να άγνοούσε τό γεγονός ότι είχε μπροστά της έναν άνεργο νέο που είχε άρνηθί πρό όλίγου μία δλόκληρη περιουσία!

Κύτταξε τόν θείο της με ύφος που έλεγε: «Δέν περίμενα διαφορετική στάση έκ μέρους του».

Ο Χάρβεϋ είχε φθάσει ήδη στην πόρτα, όταν άκούσθηκε μία έξαφνική κραυγή:

— Χάρβεϋ!

Γύρισε τό κεφάλι. Η νέα είχε πετάξει τό καπέλλο της κι είχε φθάσει τρέχοντας κοντά του. Δύο ζεστά χέρια περάσθηκαν γύρω άπ' τόν λαιμό του.

— Ζουανίτα!

Ο Χάρβεϋ Ουέλλιγκτον άντελήφθη ότι ο Κωστέντες είχε φύγει σιωπηλά

άπ' τό δωμάτιο, και ότι οι δύο τους βρίσκονταν τώρα μόνοι.

— Χάρβεϋ, ψιθύρισε τρυφερά ή Ζουανίτα. Ο κανονισμός δέν είναι δυνατόν να παραβιασθί για έναν υπάλληλο, πίσταψέ με. Έξαιρέσις μπορεί να γίνη μόνον για τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου... γιατί αυτές τις θέσεις τις κρατούμε για ανθρώπους της οικογενείας μας, Χάρβεϋ, σαν... έσένα!!

Α. ΤΖΕΙΜΣΟΝ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 99)

ών και χιλίων πεντακοσίων μέτρων. Και ούτε πενήντα μέτρων ίσιο έδαφος. Τό αεροπλάνο βρισκόταν ακόμη σε άρκετό ύψος, και κατάρθωνε να πετά ύψηλότερα άπ' τα βουνά. Σε λίγο όμως...

—Φόρεσε τό άλεξιπτώτο, είπε ξερά ο Γκρέϋσον.

Ο Χόλλινς δέν κινήθηκε.

— Υπάρχει ένα μονάχα, άπήντησε.

— Τό ξέρω. Κάνε αυτό που σου λέγω.

— Άν νομίζης ότι είμαι τέτοιος! ούρλιασε ο Χόλλινς κατακόκκινος. Στάσου να δής!

Έτοιμάσθηκε ν' άνοίξη την πόρτα, για να πετάξη τό άλεξιπτώτο, θέτοντας έτσι τέρμα στη σύζητησι. Άλλ' ο Γκρέϋσον του άρπαξε βάνουσα τό χέρι.

— Τρελλάθηκες; είπε υπερήφανα. Θέλεις λοιπόν να σκοτωθώ με κι' οι δύο μας;

Τό αεροπλάνο πετούσε εκείνη την στιγμή επάνω από μία κορυφή — από την τελευταία ίσως, από την οποία θα κατάρθωνε να πετάξη, γιατί ούτε διακόσια μέτρα δέν τό χώριζαν από τό έδαφος.

— Άκουσέ με! είπε ο Γκρέϋσον. Πίσω από τό δεύτερο εκείνο βουνό που βλέπεις, υπάρχει ένα χωριό. Δέν μπορούμε όμως να φθάσωμε σ' αυτό, γιατί θάνατο άδύνατο σε λίγο, να πετάξωμε επάνω άπ' την κορυφή. Κύτταξε! Βρισκόμαστε ήδη χαμηλότερα. Άν όμως πηδήσης έσύ με τό άλεξιπτώτο, θα έλαττωθί τό βάρος του αεροπλάνου, και θα κερδίση λίγο ύψος — όσο μου χρειάζεται ακριβώς για να πετάξω επάνω άπ' τό βουνό. Ύστερα θα προσγειωθώ στο χωριό που βρίσκεται πίσω άπ' την κορυφή. Γρήγορα!

Χωρίς να άπάντηση, ο Χόλλινς πέρασε τό άλεξιπτώτο στην μέση του.

— Έτοιμος! φώναξε ο Γκρέϋσον. Μέτρα τρία και πήδα! Και καλή τύχη! Γεια σου!...

ΕΠΕΙ

Τό αεροπλάνο με έλαττωμένο βάρος, κατάρθωσε πράγματι να κερδίση λίγο ύψος και να περάση επάνω άπ' τό βουνό, ευρίζοντας κυριολεκτικώς την κορυφή του. Πίσω από τό βουνό όμως, δέν υπήρχε χωριό — δέν υπήρχε έπίπεδη έκτασις. Βράχοι και θιψώματα μόνον. Ο Έρρικ Γκρέϋσον τό ήξερε προ του φθάση επάνω άπ' τό κορυφή. Τό ήξερε όταν έδινε ψύχραιμα τις εξηγήσεις του στον Τζάκ Χόλλινς. Ήταν όμως ευχαριστημένος, γιατί είχε στείλει στην Μύρνα τό καλλίτερο δώρο — ένα ζωντανό κι' αγαπημένο άπ' αυτή βάρσο.

Θά ζούσαν ευτυχισμένοι οι δύο τους, και ίσως δέν θα τόν ξεχνούσαν...

Τό στροφόμετρο έδειχνε τώρα πενήτακόσιες στροφές — γελοίο δηλαδή αριθμό. Ο Έρρικ Γκρέϋσον κύτταξε τό άνώμαλο και βραχύνες έδαφος. Μπά! δέν άξιζε τόν κόπο να προσπαθήση να προσγειωθί. Τό λιγώτερο που θα πάβαινε θάταν να βγίη άπ' την «προσγειωσι» εκείνη με σπασμένα πόδια και πλευρά. Όχι, χίλιες φορές καλλίτερα.

Έδωσε μία κλάσι κάθετη στο σκάφος. Η έλιξ ούρλιασε παραπονεμένα. Τό στροφόμετρο έδειξε όκτακόσιες, χίλιες στροφές. Μέσα στην τρελλή περιδίνηση που έπηκολούθησε, ο Έρρικ Γκρέϋσον έβλεπε έναν τεράστιο βράχο, που πλησίαζε όλοένα... πλησίαζε με διλογιδή ταχύτητα... Γ. Ζ. ΡΟΛΦ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 97)

αλεύ έσκυψε για να την πάρη.

Δέν σηκώθηκε ποτέ. Ένας βαρύνς σιδερένιος μοχλός έπεσε με δύναμι στο κεφάλι του, σκοτώνοντάς τον άκαριαώς. Άντι να σκοτώση αυτός τόν συνεταίρό του, τόν έσκότωσε εκείνος!

Ο κύριος Σπράγγης, άδυνατισμένος άπό την άρρώστεια, δέν μπορούσε να σηκώση τό σώμα του συνεταίρου του. Τό έχωσε λοιπόν κάτω από τό αυτοκίνητο, προτού τό περιβόξη με δενζίνη και βάλη φωτιά. Κατά την διάρκεια της όλιγολέπτου άπουσίας του φίλου του είχε άφαιρέσει τα χαρτονομίσματα άπό την «πολύτιμη τσάντα» τους, γιατί είχε σκεφθί ότι του έδίδετο εκείνη τη στιγμή μία θαυμασία ευκαιρία να πραγματοποιήση αυτό που είχε ήπ' ήψει του από πολύν καιρό.

Οι φλόγες που ύψώθηκαν ύστερα από λίγο από τό αυτοκίνητο εφώτισαν τό πρόσωπο του κυρίου Σπράγγης. Άν ο κύριος Λουμπλέν δέν είχε διαγραφί ήδη άπό τόν κατάλογο τών ζωντανών, θα έβλεπε μέσα στα μάτια του συνεταίρου τόν μιά λάμψη θριάμβου.

Ο κύριος Σπράγγης ήταν έλεύθερος. Β. ΖΑΚΟ

ΑΓΑΠΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 89)

να έξελεωθώ, να άποκοιμίσω την άνάμνησι αυτή που με κατατρώνει.

Σάπασε κι' άρχισε να κλαίη. Ύστερα μκυρμούρισε:

— Αύριο θα φύγης κι' εγώ θα μείνω. Θα μείνω εδώ. Μέσα σ' αυτόν τόν τάφο. Θέλησα να βγάλω από την ψυχή μου αυτό τό μυστικό. Ίσως ν' αξίζω να μου δώσετε τη φιλία σας τώρα που σας μίλησα.

Τού πήρα τό χέρι και τΰσφιξα:

Κάτι μωρμούρισε. Ύστερα έξέπασε:

— Όχι! Όχι! Ούτε και τώρα δέν είσθε ελικοκρινής, τό νοιώθω! Σας συχαίνομαι.

Έξακολούθησε να κλαίη. Τό φεγγάρι σκεπάστηκε από σύννεφα. Τό νερό του ποταμού έτρεχε, άφωνα, βρωμερό. Στη στέγη της μικρής κατοικίας του Βάν Νάρελ ή σημαία είχε διαπλώθι...

Κι' εγώ κύτταξα τό ποτάμι. Τό ποτάμι που την άλλη μέρα θα μ' έπαιρνε από τό κολασμένο μέρος αυτό.

ΜΑΡΙΟ ΜΟΡΤΑΡΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

— Η Α. Μ. ο Βασιλεύς εξακολουθεί την περιόδειαν του εις Πελοπόννησον. Εις τό Άργος, τό Ναύπλιον, την Τριπολιν, Σπάρτην, Καλάμας, Κυπαρισσίαν και τούς ενδιάμεσους σταθμούς άπεθεώθη κυριολεκτικώς.

— Ο πρίγκιψ Γεώργιος, έπιβαίνων του αντιορπιλικού «Ψαρρά» έφθασεν εις Σούδα της Κρήτης ένθα του έγινε ένθουσιώδης υποδοχή.

— Οι Άχέπανς οι όποιοι μās ήλθαν από την Άμερικήν, έδωκαν ζώην και κίνησιν εις την πρωτεύουσιν.

— Έρχεται ο Γάλλος ύπουργός της Παιδείας κ. Ζάν Ζάκ διά τας έορτάς της εκατονταετηρίδος του Πανεπιστημίου.

— Εφαρμόζεται τό έπτάωρον και εις τούς τραπεζικούς υπαλλήλους. Ήταν καιρός πιά να συμπεριληφθούσιν στον προστατευτικό νόμο και οι πνευματικά εργαζόμενοι.

— Εις την Νέαν Σμύρνην πρόκειται να άνεγερθί μεγαλοπρεπές κτίριον της Λεσχης Νέας Σμύρνης. Υπάρχουν όμως μερικοί αντιδρώντες.

— Τό Ταμείον Αυτοκινητιστών προσέφερε ύπερ της Άεροπορίας, διά την άγοράν ενός αεροπλάνου 3 εκατομμύρ.

— Ο μακαρίτης Π. Άλεξόπουλος κληροδοτεί διά της διαθήκης του τό ποσόν των 2500 δρχ. ύπερ τών νυκτερινών Σχολών του «Παρνασσού».

— Διακεκριμένος δημοσιογράφος και χρηστός πολίτης ο Κ. Καλαμάρας, άπέθανε την παρελθούσαν Τρίτην.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Εις την έτησίαν έκθεσιν του τών πεπραγμένων της Έθνικής Τραπέζης, 5 διοικητής της κ. Ί. Δροσόπουλος έξηρε τās υπηρεσίας τās όποιās προσέφερε τό ύπό την διοίκησιν του ίδρυμα, προς βελτίωσιν τών όρων της ζωής τών εργαζομένων και του έμπορίου.

Τιμαί Συναλλάγματος Έκδοτικής Γραπείας:

	Άγορά	Πώλησις
Λονδίνον	546.00	— 550.00
Νέα Ύόρκη	111.40	— 112.40
Ζυρίχη	25.35	— 25.60
Παρίσιον	4.98	— 5.06

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

— Σε μία συμπληρωματική έκλογή σίας Βρυξέλλας αι ψήφοι τών ρεζιςτών ήλαττώθησαν άναδειχθέντος του πρωθυπουργού Βάν Ζέελαντ διά ψήφων 276.816.

— Η περίφημη συλλογή τών γραμματοσήμων του μακαρίτου Βασιλέως της Άγγλίας Γεωργίου του Ε', διά την ό-

ποίαν προσφέρθησαν 250.000 λίρες, δέν θα πωληθί, κατ' άπόφασιν του υιού του και νύν βασιλέως.

— Η βασίλισσα Έλισάβετ της Άγγλίας, άπεφάσισε να φορέση ένα στέμμα από πλατίνα κατά τās έορτάς της στέψεως. Όστε ή πλατίνα έγινε πάλι της μόδας. Όλες οι άριστοκρατίδες άγοράζουν κοσμήματα από πλατίνα.

— Ένας έπιστήμων βιολόγος κατήρτισε μίαν στατιστικήν διά της όποιας άποδεικνύει ότι ή ξανθή φυλή όλοένα εξαφανίζεται, θα έλθη δέ ήμέρα που θα ζητούμε ένα ξανθό κεφάλι με τό κερί. Φυσικά τα όξυζενέ τότε θα είναι άφθονότερα!

— Ο Γάλλος ήθοποιός και συγγραφέυς Σασά Γκιτρύ, γυρίζει δύο νέα φιλμ εις τα όποια θα παίξη ο ίδιος ως φραγκικός ο Α' στο ένα και ως Ναπολέον ο Γ' στο άλλο.

— Εις την Βασιλίαν της Ίταλίας άπενεμήθη τό Χρυσό Ρόδο από τόν Πάπαν Πίον τόν 11ον.

— Εις τό Μοντράι γίνεται διάσκεψις όλων τών ένδιαφερομένων κρατών διά την κατάργησιν τών Διομολογήσεων έν Αιγύπτω.

— Ες Άγγλιν Ιεραπόστολοι άηπλάθησαν ές Άδηνσιν.

— Αι Αυστριακαί άστυνομικαί άρχαί άπηγόρευσαν την καταθεσιν στεφάνου εις τόν τάφον τών γονέων του καγκελλαρίου Χίτλερ.

— Διά τās έορτάς της στέψεως του Λονδίνου, γίνονται άνάρπαστα ένα είδος καπέλλα-περισκόπια με δύο καθρέφτες που θα μπορούν να δώσουν στον φέροντα την εικόνα της παρελάσεως άκόπως.

— Μία Άγγλιν γυναίκα έργατού, έγέννησε δύο φορές διδυμα μέσα σε δέκα μήνες.

— Επείκειται ή παράδοσις του Μπιλμπό εις τās στρατεύματα του Φράγκο.

— Αι λυσσώδεις έπιθέσεις τών έρυνθρών εις τό μέτωπον της Μαδρίτης άπεκρούσθησαν με θραείας δι' αυτούς άπώλειαν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

— Αι ζυμώσεις για τούς θιάσους γίνονται κάθε πρωί και τό θράδυ διαλύονται.

— Ο Ίατρος, Πατρίκιος, Ζαζά, σεδιάζουν τουνά στην Σμύρνη — Πόλη — Άγκυρα.

— Ο Δράμαλης με την Κρεβάτα — Οικονομίδη, συνεννοούνται για ένα θέατρο θερινό στην Άθήνα.

— Στη Θεσσαλονίκη, πρόκειται να εγκατασταθί μόνιμος θιάσος με την Δράκου.

— Ο θιάσος του «Κεντρικού» παίζει τις Τετάρτες και τις Δευτέρες στον Πονδονίφη, Πειραιά και Κοκκινιά, τις δέλεσμα 2-2.

άλλες εξακολουθεί την μεγάλην έπιτυχίαν του με τούς «Δύο Άγγέλους».

— Ο Σαμαρτζής προετοιμάζει την «Κοκέτα», έπιθεώρησι του Παπαδούκα.

— Ο δέ Αύλωνίτης την «Τρόμπα», έπιθεώρησιν τών Πετρά — Κιούση.

— Η Μαρίκα μελετά τό «Γαμήλιο Έμβατήριον» του Τερζάκη.

— Ο Μακέδος ήρχισε δοκιμές σε νέα έργο.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

— Ηρχισε τό πρωτάθλημα της Άνατελικής Μεσογείου διά τό τέννις εις τόν Όμιλον Άντισφαίρισεως. Μετέχουν ο κ. Ντε Στεφάνι πρωταθλητής της Ίταλίας, ο Γερμανός Γκέροτσελ, ο Γάλλος Ζουνύ και ο Κινέζος της Ίάθας Κό-Σιν-Κύ, ή πρωταθλήτρια της Άμερικής Δις Έλεν Τζέικομπς, ή πρωταθλήτρια της Γαλλίας Δις Ματιέ, ή Γερμανίς Χόρν, ή Άγγλιν Γιόρκ κλπ.

— Στόν άγώνα διά τό ποδοσφαιρικόν πρωτάθλημα Έλλάδος νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς του «Παναθηναϊκού» με 2 τέρματα έναντι μηδενός του «Πάοκ».

— Εις τό Λαϊκόν Γυμναστήριον έληξαν οι άγώνες σπάθης διά τό κύπελλον Βάρκα.

— Εγένετο ο τελικός άγών διά τό άκαθμαϊκόν πρωτάθλημα του Μπάσκετ-μπάλ με πρωταθλήτριαν της Άινατ. Έμπορικόν Σχολήν ήτις άνίκησε την Σχολήν Δοκιμών και έλαβε τό κύπελλον.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — Κρήτης. — Κατά την τελευταίαν συνάντησιν του Ήρακλέους και «Ε.Γ.Ο.Η.» άνίκησεν ή πρώτη με 2-1. Οι παίκται άμφοτέρων τών μερών πολύ καλοί. Η Ε.Γ.Ο.Η. πρόκειται να έπισκεφθί τās Άθήνας και Θεσσαλονίκην, όπου θα άγωνισθί.

Ι. Ζωλ.

ΒΟΛΟΣ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν έλαβε χώραν συνάντησις τών δύο ισχυρών όμάδων του Απολλωνος και Κεραινού με τέρματα 1-0.

Δ. Κουντ.

ΧΑΝΙΑ. — Η ποδοσφαιρική κίνησις εξαίρετικώς ζωηρά εις την πόλιν μας. Αι δύο κυριώτεραι όμάδες Ο.Φ.Χ. και Ίανία, όπως και αι όμάδες «Άτρόμητος» και «Τάλλως» έτοιμάζονται διά νέας συναντήσεις και προκαλούν ζωηρόν τό ένδιαφέρον τών φιλάθλων.

Άντ. Παυλ.

ΧΑΛΚΙΣ. — Ενώπιον του Νομάρχου κ. Μαρινάκη, του σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, του Προέδρου της Ε.Π.Σ.Ε.Β.Δ. άλλων έπιστήμων και τριών χιλιάδων θεατών, έγινε ο τελικός άγών πρωταθλήματος μεταξύ όμάδων «Προποντίδος» — «Ενώσεως» με άποτέ-

ΤΟ ΧΑΡΑΚΙΡΙ

Γιατί κάνουν χαρακίρι.— Η ιστορία του.— Η αυτοκτονία ενός στρατηγού μπροστά στους ξένους διπλωμάτας.— Η τελετή του θανάτου κ.λ.π.

«Αν και σήμερα η Ιαπωνία είναι ένα από τα πιο πολιτισμένα κράτη του κόσμου, διατηρεί εν τούτοις ακόμη μερικά έθιμα που μπορεί να πηγαίνουν ότι ταιριάζουν μόνον σε βάρβαρο και σιμοχαρή λαό.

Ένα απ' αυτά τα έθιμα είναι και το περίφημο «χαρακίρι» το οποίο κάνουν οι Ιάπωνες όταν θέλουν να περματίσουν τη ζωή τους.

Αν μεταφράσωμεν κατά λέξιν το έθιμα αυτό, σημαίνει «τομή της κοιλιής» κι είναι ο έκλεκτος έθελοντικός θάνατος που διαλέγουν οι άριστοκράτες, για να δείξουν μεγάλη ανδρεία, περιφρόνησι της ζωής και αυτοθυσίαν. Και πεθαίνουν χωρίς κανένα δυστυχισμό και μ' όλην των την απάθειαν.

ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΕΠΙΒΑΛΜΕΤΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΙΡΙ

Στη τάξι των ευγενών και των πολεμιστών το χαρακίρι αποτελούσε καθήκον το οποίο για καμιά αιτία πτόν κόσμο δεν μπορούσε ν' αποφυγή κανείς. Ήταν ένας νόμος άγραφος μόν, αλλά ανεξίτηλος από τον κώδικα της τιμής. Κι' η εκτέλεσής του μπορούσε να είναι αναγκαία ακόμη και για λόγους που σε μας τους Ευρωπαίους θα φαινόταν γελοίοι. Πολλές φορές το χαρακίρι επέβάλλετο χωρίς να υπάρχει καμιά αξιοποίησι πράξι του αυτοκτονούντος, ο οποίος επέβαινε σχεδόν άδικαιολόγητα. 'Επι παραδείγματι γιατί τούκανε παρατήρησι ένας ανώτερός του ή ένα μέλος της οικογενείας του ή εξ αιτίας ενός σφάλματος ή ακόμη μιας κακής πράξεως που έκανε ένας από τους συγγενείς του.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Κατ' αυτόν τον τρόπον κάθε ευγενής Ιάπων ένοιωθε να κρέμεται επάνω από το κεφάλι του διαρκώς και μυστηριωδώς μια σπάθη, ή σπάθη του θανάτου.

Καθώς είναι φανερόν το χαρακίρι έχει τραγικήν επίδρασιν στη ζωήν του Ιάπωνος. Και έναντίον του έθιμου αυτού δεν έχουν κανένα δικαίωμα να διαμαρτυρηθούν.

Η εκτέλεσις όμως αυτού του έθους της αυτοκτονίας ήταν πολύ δύσνηρά και απαιτούσε εξαιρετική ψυχραιμία και γενναιότητα.

Η ΔΥΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μ' αυτή τη βάσι, μ' αυτή την σπαρτιατικήν μέθοδον, εδιδάσκοντο από τρυφεράς ηλικίας οι μέλλοντες Σαμουράι. 'Ακόμη και τα παιγνίδια των ήσαν φτιαγμένα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να τονώνουν το ήθικόν των παιδιών και να επιδρούν στην ψυχήν τους: Τους έδιναν μερικές κούκλες μ' ένα άνοιγμα στην κοιλιά τους ώστε να μπορούν τα παιδιά να εκτελούν

στις κούκλες το χαρακίρι σύμφωνα με την καθορισμένη τεχνική του. Κι' έτσι προπαρασκευάζοντο να ξεσχίσουν και τη δική τους κοιλιά.

Ούτε κι' οι γυναίκες και τα παιδιά δεν ξέφευγαν απ' το νόμο αυτόν. Και όταν ακόμη δεν υπήρχε φόβος να θρεθούν στην ανάγκη να κάνουν χαρακίρι συνήθιζαν εν τούτοις να επιβάλλωνται στον εαυτό τους και να περιφρονούν τον θάνατον.

Μπορούσαν να πεθάνουν και μ' άλλον τρόπον: 'Αποκόπτοντας την καρδιά τους ή με μια μαχαίριά στην καρδιά τους. 'Η παράδοσις λέγει ότι μερικά παιδιά που ήσαν πολύ αδυνάτου χαρακτήρος για να μπορέσουν να κάνουν χαρακίρι με τα ίδια τους τα χέρια, έπαιρναν το μαχαίρι, το στήριζαν επάνω σ' ένα σταθερό μέρος και κατόπιν ώρμουσαν επάνω στη λάμα του και έπεφταν με την κοιλιά.

Το τελευταίο και περίφημο χαρακί-

Και οι γυναίκες κάνουν χαρακίρι

ρι που συνεκίνησε δολόκληρον τον ευρωπαϊκόν κόσμο έλαβε χώραν πρό είκοσι χρόνων' ήταν το χαρακίρι του στρατηγού Νότζι και της συζύγου του.

ΤΟ ΧΑΡΑΚΙΡΙ ΤΟΥ ΝΟΤΖΙ

Η άπώλεια μιας σημαίας και το αίμα των στρατιωτών που χύθηκε στο Πόρτ Άρθουρ επέλεξαν σαν επίκλησι την ψυχή του στρατηγού, ο οποίος νικούσε πάντοτε. Μόνον η θέλησις του Αυτοκράτορος τον ήμποδίζε να κάνει χαρακίρι. Όταν όμως πέθανε ο Αυτοκράτωρ, ο στρατηγός, σύμφωνα με την παλαιάν παράδοσιν των Σαμουράι έκανε χαρακίρι.

Ένα άλλο περίφημο χαρακίρι, το οποίο επιστοποιήθη κι από τους Εύ-

ρωπαϊκούς διπλωμάτας που ήσαν παρόντες σ' αυτό, υπήρξε του στρατηγού Τάκι-Ζελαμπού, που έλαβε χώραν οτά 1868, για να δώση ικανοποίησι στην προσβολή που έκαναν οι Ξένες Δυνάμεις.

Ήταν ένα Μαρτιάτικο θράδυ, στο Κόμπε, κοντά στη λίμνη Μπινένο.

Στο ναό του Σείγκουκουτζι, κοντά στον θωμό, σιωπηλά, άνοιξε μια μικρή πόρτα κι' ο καταδικασμένος να πεθάνη ένεφανίσθη αγέρωχος και θαρραλέος.

ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Ήταν ντυμένος μ' ένα ωραιότατο κοστούμι τελετής, χρυσοκεντημένο και με μεγάλες πτυχές. Τρεις αξιωματικοί τον ακολουθούσαν. 'Ο μελλοθάνατος έπροχώρησε με σταθερά βήματα κι' όταν έφθασε μπροστά στους μάρτυρες έκανε μια θαυμάσι ή υπόκλισι και κατόπιν ανέθηκε σ' ένα είδος πάγκου και κάθησα, κατά τον ιαπωνικόν τρόπον, σταυροπόδι, με τα νώτα του προς τον βωμόν.

Ένας αξιωματικός στάθηκε αριστερά του. Κατόπιν, άνοιξε η ίδια μικρή πόρτα και παρουσιάσθη ένας άλλος αξιωματικός φέροντας σ' έναν δίσκο το όπλο της αυτοκτονίας, το «θαντζίκκι» τλιγμένο μέσα σ' ένα λευκό χαρτί. Προχώρησε κι' αυτός ως τον μελλοθάνατο και το έναπέθεσε μπροστά σ' τα πόδια του.

ΛΙΓΟ ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο μελλοθάνατος σηκώθηκε τότε κι' αφού έκανε πάλι μια θαυμάσι ή υπόκλισι μπροστά στους μάρτυρες, ώμολόγησε με δυνατή φωνή την ένοχή του. Δεν έτρεμε, δεν ήταν συγκινημένος, ούτε άγχρός. Κατόπιν έκανε κι' άλλη μια υπόκλισι κι' άφηκε να γλυστρήσουν τα φορεματά του ως την ζώνη του. Έδεσε τα μανίκια του κάτω από τα γόνατα κατά τρόπον ώστε να τον έμποδίσουν να αναποδογυρίση, έπειδή ένας Σαμουράι πρέπει πάντοτε να πεθαίνει πλπτων προς τα εμπρός και έπειτα, χωρίς να διατάξη καθόλου, με σταθερό χέρι, πήρε το όπλο, το ζετούλιξε από το λευκό χαρτί, το παρετήρησε καλά, σχεδόν με άβραπη συγκεντρώνοντας επάνω του τα βλέμματα και τις σκέψεις του...

Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας το χαρακίρι είχε γίνει. Στο πρόσωπό του δεν είχε σημειωθή κανένας μορφοσμός πόνου...

Τόμοι δολόκληροι θα μπορούσαν να γραφούν με το ιστορικό των περιέργων αυτών αυτοκτονιών.

Το χαρακίρι ήταν, είναι και θα είναι για τους Ιάπωνες ευγενείς ένα καθήκον του οποίου ή παράλειψις θα ήσσοδυναμούσε με την άπαρνησι της ανωτερότητός των στην οποίαν πιστεύουν με τυφήν πεποίθησιν.

ΓΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Ανοιξιάτικο ανδαμπλ αποτελούμενον από μια φούστα μπλε μαρέν και μια μπλεζίζα από κρέπ ντε σιν ή μαροκιν έμπριμέ πολύχρωμο.

Η ΓΑΡΜΠΟΖΑ ΤΟΥ ΟΤΟΜΟΜΠΙΛΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 106),

σακριφίτσιου.

Η μικρούλα μου χαμογέλασε κι' άνοίξε ο ούρανο κι' έκατεβήκανε τα χερουβείμ και μου κάνανε πατινάδα.

— Πώς σε λένε, τζόγια μου;

— Γκρέτα, μου άπάντησε.

— Γκρέτα Γκάρμπο, πά να πη;

— Α, να χαθής, θλάκα!

Όταν άριβάρουμε στο Φάληρο, ή μικρούλα κατέβηκε από το ώτομόμπιλε, έκατέβηκε κι' έγώ κι' άναστέμια και τα χαμόγελά μας κι' ύστερις έπερδευτήκαμε ολοσούμπιτοι μέσα σ' η ταξί που την έμπασα για να κάνου- μς μια θόλτα ως τη Γλυφάδα. Έκει ήναμμε μπαρμπούνια τσι ώρας. Πλή- ης τα ματάκια κι' ύστερις ξαναμπήκα- μς στο ταξί-σέρια τα σακριφίτσιου —

— Νά χαθής, θλάκα!

Αυτή τη φορά δέ θυμωσα γιατί φαί- νεται πως στην 'Αθήνα το «να χαθής, θλάκα» πά να πη, αντίο, άμορόζε μου» και μια που θλάκας θά πη άμο- ρόζος και άμορόζος θλάκας, σημαίνει πως ή γαρμποζά μ' έρωτεύθηκε. Νά τι θά πη νάσαι άστέρας! Έτσι, γύρι- σα στο ξενοδοχείο με την καρδιά γε- μιάτη έρωτα και με το πορτοφόλι ά- δειο.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΣΙ ΣΑΣ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τα μαλλιά, ως γνωστόν, είναι ένα από τα ωραιότερα στολίσια της γυναίκας. Δυστυχώς όμως αφήνονται πολλές φορές στην τύχη τους και συμβαίνει πολύ συχνά να συναντούμε τό- σα κακοχτενισμένα και έντελως άπε- ριποίητα γυναικεία κεφάλια. Όσο και αν το τονίζουμε, δεν κατενόηθη, φαίνεται ακόμη απ' τις γυναίκες, ότι για να έχουν όμορφα μαλλιά, πρέπει και να τα περιποιούνται. Δεν άρκει μόνον ή όντυλασιόν, περμανάντ για να παρουσιάση ένα όμορφο κεφαλάκι. Κάθε γυναίκα έχει υποχρεώσεις απέ- ναντι των μαλλιών της. Πρέπει δηλα- δή να τα λούζη τουλάχιστον κάθε δε- καπέντε ημέρες και μετά το λούσιμο πρέπει με μια χνούδατι πετσέτα να τα σκουπίση καλά-καλά μέχρις ότου σχεδόν στεγνώσουν. Κατόπιν (αν εί- ναι έπιτηδεία) θά προσπαθήση να τους δώση τη φόρμα που πηγαίνει καλύτερα στο πρόσωπό της, ή αν δεν τά καταφέρει μόνη της να πάη στον κομμωτή να της κάνει την λεγο- μένην «Μίξ-άν-πλι». Αυτό είναι φυσί- κά δσπανηρό. Για να το άποφύγετε λοιπόν, χρειάζεται μια καλή θέλησις και έξάσκησις για να μπορέσετε να φτιάξετε λίγα μουκλάκια και αν τά μαλλιά σας είναι από περμανάντ, οι μπούκλες αυτές έτοιμάζονται εύκο- λώτατα με «μυιγκουτί».

Η όντυλασιόν περμανάντ ή πρέπει να γίνεται όπως πρέπει ή να μη γίνε- ται καθόλου, γιατί μια άποτυχημένη περμανάντ κάνει τα μαλλιά να φαί- νονται σταχτιά, να χάνουν τη στιλπνό-

Ξαφνικά ή Γκάρμπο μου φώναξε, σαν να τη δάγκωσε κάποιος όφρις.

— Αχ! Πώς θά πάω τώρα στο σπίτι χωρίς τσαντάκι;

— Γι' αυτό χαλάς την καρδοδλα σου, τζόγια μου; Πάμε να σου πάρω ένα. Για τα γλυκά σου τα ματάκια, σου παίρνω δσα θέλεις ψυχούλα μου.

Πήραμε το τσαντάκι και την πήγα με το ταξί στο σπίτι. Είχε σκοτεινάσει. Έκει με βάρεσε το άμóre κατακούτε- λα κι' έκανα να τη φιλήσω. Μα εκείνη μου έφέυγε από την άγκαλιά και κλεί- νοντας μου τη πόρτα καταμούτσουνα μου φώναζε:

— Νά χαθής, θλάκα!

Αυτή τη φορά δέ θυμωσα γιατί φαί- νεται πως στην 'Αθήνα το «να χαθής, θλάκα» πά να πη, αντίο, άμορόζε μου» και μια που θλάκας θά πη άμο- ρόζος και άμορόζος θλάκας, σημαίνει πως ή γαρμποζά μ' έρωτεύθηκε. Νά τι θά πη νάσαι άστέρας! Έτσι, γύρι- σα στο ξενοδοχείο με την καρδιά γε- μιάτη έρωτα και με το πορτοφόλι ά- δειο.

ΑΤΖΟΥΛΟΣ ΑΤΖΟΥΛΕΤΟΣ

τητά τους και παρουσιάζει με λίγες λέξεις ένα άηδες θέαμα.

Έν τοιαύτη περιπτώσει προτιμότε- ρη είναι ή όντυλασιόν με ψαλίδι που είναι έντελως άβλαβής.

Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Από τα πλέον δυσάρεστα πράγμα- τα που έχει μια γυναίκα είναι οι τρί- χες που φυτρώνουν σε μέρη όπου δεν είναι καθόλου έπιθυμητές. Όπως π. χ. επάνω απ' τα χείλη, κάτω απ' το πηγούνι, στα μπράτσα, στις γάμπες. Πώς θά έλευθερωθούμε απ' αυτήν την πληγή; Υπάρχουν πολλοί τρόποι κι' ένας απ' αυτούς είναι και το έξοισμα με την ζιλέτ. Έπειδή όμως συμβαίνει να ξαναφυτρώνουν μετά λίγες ήμέρες πάλι χονδρότερες και πιο πυκνές χρη- σιμοποιούμε άλλους τρόπους άποτρι- χώσεως. Π. χ. ένα καλό άποτριχωτικό φάρμακο, ή καίμε προσεκτικά τις τρί- χες με κεράκι, ή με το τσιμπιδάκι των φρυδιών άφαιρούμε υπομονετικά μια- μια τρίχα και έτσι καταβάλλοντας λί- γο περισσότερο κόπο και υπομονή ά- δυνατίζουμε την πυκνότητά τους και σιγά-σιγά τις έξαλείφουμε έντελως.

ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡ- ΦΙΑ ΣΑΣ

Τρώτε τώρα την άνοιξι όσες περισσότε- ρο μπορείτε σαλάτες. Καθώς θεβαιώνει κάποιος διάσημος Γάλλος Ιατρός οι σα- λάτες είναι γενικά πολύ δροισιτικές και καθαριτικές για το αίμα, ώφελούν δε πο- λύ τόσο στους άρθρικούς όσο και στους αναμικούς.

Τρώγετε λοιπόν σαλάτες ώμες ή βρα- στές, όποτε είναι και πιο εύπεπτες. Οι σαλάτες κάνουν και πολύ ωραίο δέρμα και θεραπεύουν, τις λειχήνες και τα έξαν- θήματα.

Έμπρός, λοιπόν, κυρίες μου. Τρώτε ά- φθονες σαλάτες και χορταριά.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Το χρώμα του τοίχου ή της ταπετσα- ρίας παίζει μεγάλο ρόλο στην μοντέρνα έπίπλωσι. Συχνά το χρώμα του τοίχου έναρμονίζεται με το χρώμα των επίπλων, αλλά δεν είναι καθόλου ωραίο μια έπί- πλωσις σκούρα να έχη για φόντο ένα σκούρο τοίχο. Μόνο σ' άνοιχτόχρωμα έπίπλα ηγαίνει μια ταπετσαρία άσορτί.

Πολύ πένθημη έντύπωσι θά κάνει μια έπίπλωσις άναζού, επάνω σ' ένα όμοιό- χρωμο τοίχο, ενώ αντίθετως θά φαντάξη θανατάσι επάνω σ' ένα φόντο μπλε ή ροζ.

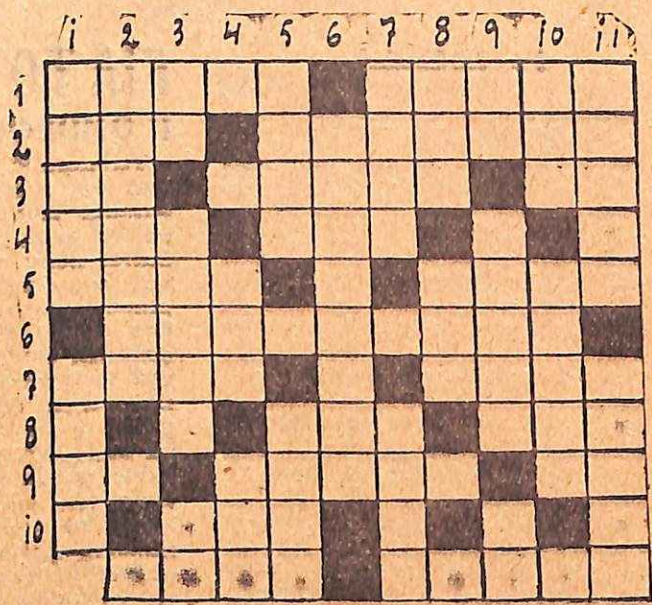
Όταν τα έπίπλα και ή ταπετσαρία εί- ναι άνοιχτόχρωμα, τότε και τα πλάισια των παραθύρων και οι πόρτες πρέπει να είναι άσορτί. Άλλωστε είναι πολύ της μόδας τώρα τελευταία τ' άνοιχτόχρωμα έ- πίπλα, που πάντων τα μπλε με μικρά ροζ λουλούδια, ή και άσορτί ταπετσαρία. Και τα χαλιά ακόμη είναι όμοιόχρωμα με τον τοίχο. Τα μοντέρνα χαλιά σκεπάζουν όλο το πάτωμα και δεν αφήνουν να φαί- νονται καθόλου τα σανίδια.

ΑΙ ΠΕΡΝΑΊΤΕ ΤΗΝ ΨΑΡΑ ΣΑΣ

- Ειν Λάγνος.
- 4) Προσωπική αντωνυμία. — Αριθμητικόν μόριον.
 - 5) Πλανήτης. — Παρώνυμ.
 - 6) Το τελειότερον έν της φύσεως.
 - 7) Ο πρώτος θασιλεύς της Ελλάδος. — Το κέντρον των αισθήσεων.
 - 8) Τώρα. — Σύμβολος.
 - 9) Δύο γράμματα από την λέξιν "Όμως". — Λίθος (δημ.). — Δύο γράμματα από την λέξιν "Άρτος".
 - 10) Προσωπική αντωνυμία. — Ραντίζω.
 - 11) Κάτοικοι εύπορου πόλεως. — Όταν ό ένας όμοιάζει στον άλλον.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3

Οριζοντίως

- 1) Σπανίζει στους ανθρώπους. — Το έχουν όλοι οι άνθρωποι.
- 2) Πρόθεσις. — Όξύθυμος.
- 3) Μουσικός φθόγγος. — Μαθητής του Σωκράτους. — Δύο γράμματα από την λέξιν "Ιτέα".
- 4) Όργανον αισθήσεως. — Τρία γράμματα από την λέξιν σθένος.
- 5) Τουρκος πολιτικός. — Το ανάθου με στην εκκλησία.
- 6) Χωρίς εμπόδιον (υπερθ.).
- 7) Ζών υπομονητικών. — Σύμπλεγμα χρωμάτων.
- 8) Άρβρον. — Έπάνω.
- 9) Νήσος του Αιγαίου. — Πυκνοφυτευμένος χώρος από δένδρα. — Τελικός Σύνδεσμος.
- 10) Σημαίνει αποχωρίζω.
- 11) Τόν τρώγουν τά ζωα. — Λεπτός σίδηρος.

Καθέτως

- 1) Η γρηά που γέννησε. — Τόν δι-δουμε στο δικαστήριο.
- 2) Το βλέπουμε στον ύπνο μας.
- 3) Μουσικός φθόγγος. — Νήσος του Αιγαίου. — Δύο γράμματα από την λέ-

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

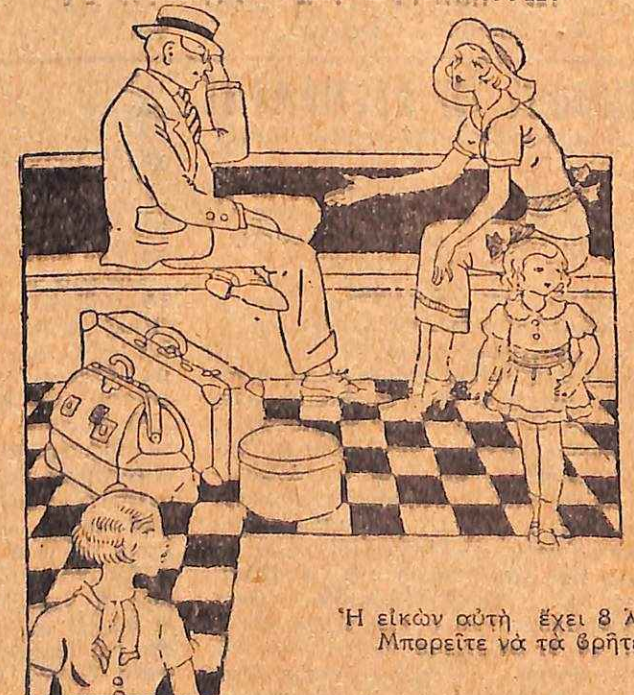
ΤΑ ΠΟΣΑ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ
 $22 + 37 + 52 + 67 + 82 + 97 = 357$
 ΦΡΑΓΚΑ.
 ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- 1) Εκείνος που έχει το μεγαλύτερο κεφάλι.
- 2) Είναι το 10 αν με μία γραμμή το χωρίσωμε στη μέση και οριζοντίως.
- 3) Η άλλων.
- 4) Στην Λατινικήν. Είναι παρεφθαρμένη ή λέξις «οσπίταιουμ», που σημαίνει άσυλον, καταφύγιον.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΣΑΝΣΕΡ
 Στο σημείον της διασταυρώσεως τά δύο άσσανσέρ θα είναι φυσικά στην αυ-τήν απόστασιν από του 19ου όρόφου.
 Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΟΥΡΣΑ

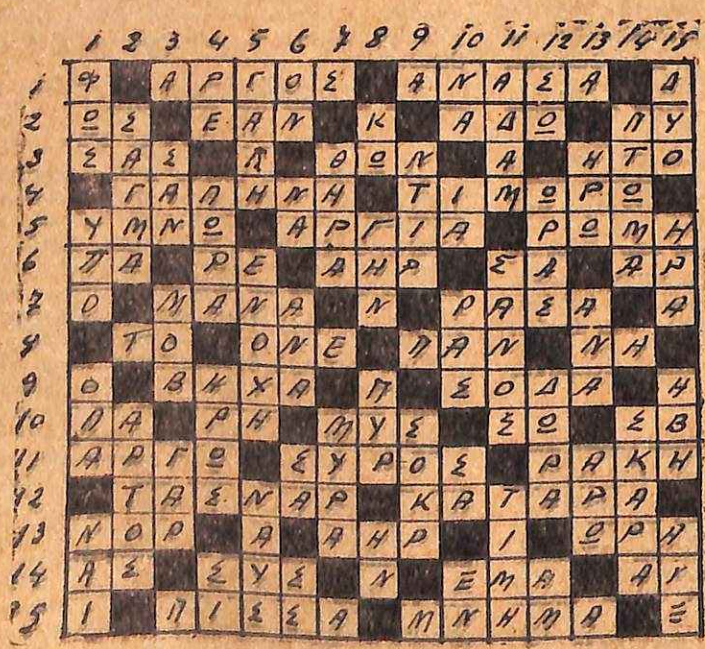
Τόσο κατά την μετάβασιν, όσον και κατά την επιστροφήν, οι τροχοί του ποδηλάτου έκαναν τόν ίδιον αριθμόν στροφών, διότι ή διάμετρος τους ήταν πάντοτε ή ίδια και ή απόστασις που δινηθη ήταν επίσης ή αυτή.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ

Η εικών αυτή έχει 8 λάθη. Μπορείτε να τα βρήτε;

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Η δεσποινίς Βά ν δ α Β έ γ κ ν ε ρ, συνεργάτις μας Νοτιοαμερικανίς, μελετή-σασα πολλά ξένα συγγράμματα, δίδει ά-σιαντήσεις σ χ ε τ ι κ ά ς μ ε τ ό ζ ώ-δ ι ό ν ς α ς ε ά ν τ ή ς γ ρ ά ψ η τ ε μ έ σ ω τ ο υ π ε ρ ι ο δ ι κ ο υ μ α ς έ σ ω κ λ ε ι ο ν τ ε ς Δ ρ. 5. Διὰ την απάντησιν και τδ δημοσιευόμενον κατωτέρω δελτίον. Ανάγκη όμως να της δώσετε :

- 1ον Τ ή ν ή μ ε ρ ο μ η ν ί α ν
 - 2ον Τ ή ν ή μ ε ρ ο μ η ν ί α ν
 - 3ον Τ' ό ν ο μ α τ ή ς π ό λ ε ω ς π ο ύ έ γ ε ν ν ή θ η τ ε.
- Η απάντησις θα σας δοθῇ διὰ της «Σφαίρας» εἰς τδ ψευδώνυμον που θα υποδείξετε. Έντός του φαιέλλου σας έσωκλείετε και στοιχεία του ζωδιου σας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΣΦΑΙΡΑ" ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΑΝ. ΒΕΓΚΝΕΡ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ. — Προδιάθεσις για βίο τυχοδιωκτικδ. Ταξίδια, περιπέτειες, έρωτες. Καί όμως όλα τελειώνουν με μία ζωή ήρεμη άρκει να περιορισθῇ λίγο ή νευρικότης σας. Το άστρο σας είναι πλανήτης από τούς πιο λαμ-προύς.

ΑΡΗΣ. — Πόσο σας εύχαριστεί ή κολακεία και ή καταιόχτης. Ρέπετε στην ήδονή. Προσοχή πολλή. Μην αφήνετε τόν έαυτό σας να παρασύρεται από νυκτη-ρινές περιπέτειας. "Αν διατηρήσετε την έγκράτειά σας θα μπορέσετε να υπερ-βήτε μερικές άτυχίες που σας περιμέ-νουν.

ΘΕΡΜΗ. — Απογοητευμένος, αλλά πάντα γεμάτος έλπίδες. Η αισιοδοξία σας θα σας φέρη εύτυχία άναπάντηχη. Το άστέρι σας έχει διπλόν άξονα. Κι-νείται πότε προς τά δεξιά και πότε προς τ' άριστερά. "Αν διατηρήσετε την είχατε μεγάλες έπιτυχίες που περιμένα-τε. Συγκεντρώθηκε ό ένα σκοπό και δοκιμάσετε την τύχη σας. Είναι πάντα καιρός.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Η τύχη σας χαμογελά μαζί και χάνεται κατόπιν. Θάρρη όμως ακτινοβόλος μην άπελπί-ζεσθε, από μακρινά μέρη, με λεπτά και με λάμψι. Ό ήλιος είναι τδ στοι-χείο που σας δυναμώνει κάθε διάθεσι. Μην τόν αποφεύγετε. Θα ζήσετε πολ-λά χρόνια.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΗ. — Μή δίνετε βάσιν σε διαδόσεις γιατί θα σας πικράνουν πολύ μία μέρα. Αδιαφορείτε για την κακο-λογία. Προσπαθήτε να έχετε καλούς φίλους. Ό χαρακτήρ σας σας προδια-θέτει γι' αυτό. Θα άγαπηθήτε θερμά, θα παντρευθήτε όταν έσείς θέλετε με πρόσωπο σημαίνον και θα γίνετε μία καλή μητέρα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ. — Είθετε προωρισμέ-νη να πλουτίσετε πολύ. Ανάγκη όμως να μην σας παρασύρη τδ χρήμα σε ά-νοσιές γιατί θα τδ μετανοήσετε πολύ. Ένας φίλος σας σας λατρεύει μυστι-κά. Δεν τολμά. Έχετε έχθρους επικί-νυνους γύρω σας. Προσέχετε τάς έα-ρινάς Ισημερίας, μην έκτίθεσθε στα θα-λάσσια ρεύματα και ταξίδια.

ΤΙΝΑ. — Ό Έρμης είναι δ προστά-της άστερισμός σας. Θα παντρευθήτε με έμπορον καίθα εύτυχίσετε. Καένας δεν μπορεί να σας άνοιξη. Έχετε κά-ποιο μυστήριο στην ύπαρξιν σας που εί-ναι άνεξήγητο σε εκείνους που σας ά-γαπούν. Συγκρατείτε με έλξιν εκείνους που σας πλησιάζουν. Αποφεύγετε τούς κλειστούς χώρους.

ΖΩΡΖΕΤ. — Έρωτική είναι ή ά-στροική σας κλίσις. Η Αφροδίτη πάν-τοτε επικρατεί σε κάθε άστροική σας έπιρροή. Μην έκτίθεσθε σε σκάν-δαλώδεις άγάπες, Φροντίσετε ν' άγα-πάτε και ν' αγαπάσθε μέσα σε όρια, καθώς πρέπει γιατί κάτι σας τραβά σε περιπέτειες. Αν μπορέσετε να συγ-κρατήσετε ένα φυσιολογικόν έρωτα γύρω σε έκλεκτά πρόσωπα θα γίνετε μία κυρία έξαιρετικά ευυπόληπτη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΝ. — Σέξ άπλή-αφάνταστο σας περιβάλλει. Την θρα-υιά που γεννηθήκατε τδ φεγγάρι ά-πλωνε όλη τη μαγεία του επάνω σας. Σας δείχνει κάτι τδ ρωμαντισμό, αλλά σεις μπορείτε να επιβάλλεσθε στον έαυτό σας. Είθετε λογικός και στην άγάπη και στο μίσος. Μετράτε καλά τάς δυνάμεις σας πριν άρχίσετε μία δουλειά. Θα άποκτήσετε μεγάλη περιουσία και θα παντρευθήτε ίσως δυο φορές.

ΑΛΕΞ. Γεννημένη κοκέτα αλλά ά-χι και πολύ έξυπνη. Προωρισμένη για καλλιτεχνικές μάλλον άσχολίες. Είθετε λιγάκι άτυχη γιατί τδ γούστος σας τδ περιέβαλλε μία άτύμοφαιρα συνεφια-σμένη. Το άστρο σου θα λάμψη άργά-άλλ' άρκετά για να σε κάνει εύτυχη. Αποφύγετε τά ποτά.

ΝΙΝΕΤΤΑ. Η έργασία είναι τδ ιδεώ-δες σου. Πολυπραγμονείς για όλα. Λίγη ψυχραιμία όφελει. Θα συναντήσεις άλ-λως τε μερικές δύσκολες στιγμές στη ζωή που ή ψυχραιμία είναι άπαραίτητη. Το άστροϊκό σου φάς θα μεσουρανήση μία μέρα αν θελήσης να άκολουθήσης τη φωνή της κρίσεως και όχι της καρ-διάς που μάς παρασύρει συνήθως.

ΧΑΡΛΕΝ. Ένα αίσθημα άτυχές σας έχει πειράξει πολύ. Είθετε ό άν-θρωπος που πιστεύει εύκολα σε μία μα-τιά αλλά προσοχή. Μέσα στα λαλού-δια κρύβεται συνήθως δ σκορπίος. Πο-θείτε περισσότερα άπ' ό τι λογικά πρέ-πει. Κουρασμένος και άπογοητευμένος πριν την ώραν σας. Έχετε άστερισμό γεμάτο από ύποσχέσεις, είθετε συμπα-θητικά πλάσμενος από μαγνητικά ρεύ-ματα όποτε πρέπει να έλπίζετε και να περιμένετε. Αποφεύγετε τά σκυλιά.

ΔΥΣΤΥΧΗ. Ένταύθα. — Περάστε από τδ Ιατρείον μου να σας ιδω προ-σωπικώς. Δεν θα σας στοιχίσι τίποτε.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ. — Η τύχη σας έ-φερε στον κόσμο πεταλούδα πραγμα-τική με όλες τις χάρες και τδ έλατ-τώματα τδ ωραίου περπατού άλίτου των κήπων. Σας άρέσει να πετάτε ά-πό λουλούδι σε λουλούδι και να τρυ-γάτε τδ μέλι τους ξένισσας κι' άδι-άφορη για ό τι μπορεί να έπακολου-θήση. Η λάμψις τού κάθε τι που λαμ-πει σας προσελκύει και σας μεθά. Προσέχετε όμως μην πάθετε σ' αυτό ό τι παθαίνει συχνά και ή συνάντη-σας. Θα καίτε κάποτε χωρίς να τδ καταλάβετε. ΒΑΝΔΑ ΒΕΓΚΝΕΡ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Αι άναγνώστρια και οι άναγνώσταί της «Σφαίρας» δύναται να ζητούν συμ-βουλās από τούς Ιατρούς τού περιοδικού επί παντός ζητήματος άφορόντος την ύγι-εινήν τού σώματος, τού προσώπου των κ. λ.π. Αί συμβουλαι δίδονται μέσω του πε-ριοδικού άπολύτως δωρεάν.

«ΤΑΞΙΜΕΤΡΟΝ». Πάτρας. — Η πάθησις σας δια να θεραπευθῇ τελεί-ως χρειάζεται ύπουμονήν και έπιμονήν. Το καλοκαίρι πάντως καλό θα ήτανε να ξαναπάτε δια 15 ημέρας στην Κυ-λήνην, έπιπροσθέτως δε να κόψετε τε-λείως τδ τσιγάρο και να παίρνετε ά-ποχρεμπτικά.

«ΜΠΑΤΗΝ». Αγρίνιον. — Άσφα-λως θα έσχηματίσθη στο μέρος που μου γράφετε έκζεμα, τδ είδος και την μορφήν τού όποιου μόνον προσωπική εξέτασις θα ήδύνατο να καθορίση.

«ΛΕΩΝΙΔΑΝ». — Όπως και σεις κα-ταλαβαίνετε τδ 1926 δεν έθεραπεύθη-τε τελείως και δι' αυτό τώρα ύποφέ-ρετε τόσο έντονα, όσον, και τδ χειρό-τερον, και ή σύζυγός σας. Προς άπο-φυγήν λοιπόν μεγαλειτέρως καταστρο-φών επιβάλλεται ή άμεσος προσφυγή εις Ιατρον δια να υποβληθήτε άμφοτε-ροι εις μίαν συστηματικήν και μόνιμον θεραπείαν. Το χρηματικόν ζήτημα εί-ναι δευτερεύον και δύναται να κανονι-σθῇ με πάσαν λογικήν εύκολίαν. Αί δι-ραι τού Ιατρείου μου (δδδς Σοφοκλέ-ους 39, Ι. Καθέσδας) είναι 8—11 και 2—8.

«ΚΕΚΡΩΠΑ» Σουδανέικα Πατρών, Στην πάθησιν σας δεν είναι δυνατόν να τεθῇ διάγνωσις από μακρυά. Χρει-άζεται προσεκτική προσωπική εξέτα-σις, προς τόν σκοπόν δε αυτόν θα έ-πρεπε να έλθετε στας "Αθήνας.

«ΔΗΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ», Θεσσα-λονίκη. Δεν πρέπει να παίρνετε την ζωή άπο την κακή της όψι. Φροντίστε να μην στενωχωρήσετε και να μην άπο-γοητεύεσθε με τδ παραμικρό εμπόδιο, που θα βρεθῇ στον δρόμον σας.

«ΡΟΝΤΑ ΜΠΙΝΕΤ», Θεσσαλονι-κήν. — Επάθετε πρό τεσσάρων μηνών ένα έγκαυμα στο πρόσωπον, τδ όποιον δεν μου γράφετε τί καταστροφές σας έπροέβλεπε στο δέρμα και ποίου θαδ. μου ήτο. Επισκεφθήτε Έναν καλόν δερματολόγον Ιατρον της πόλεως σας γιατί ή λεπτότης τού ζήτηματος δεν μου επιτρέπει να έκφέρω γνώμην από μακρυά.

«ΑΝΗΣΥΧΗΝ ΝΕΑΝ». — Ελάτε στο Ιατρείον μου ένα άπόγευμα δια να σας ιδω και προσωπικώς και να μπορέσω να σας δώσω τάς συμβουλās που μου ζητάτε.

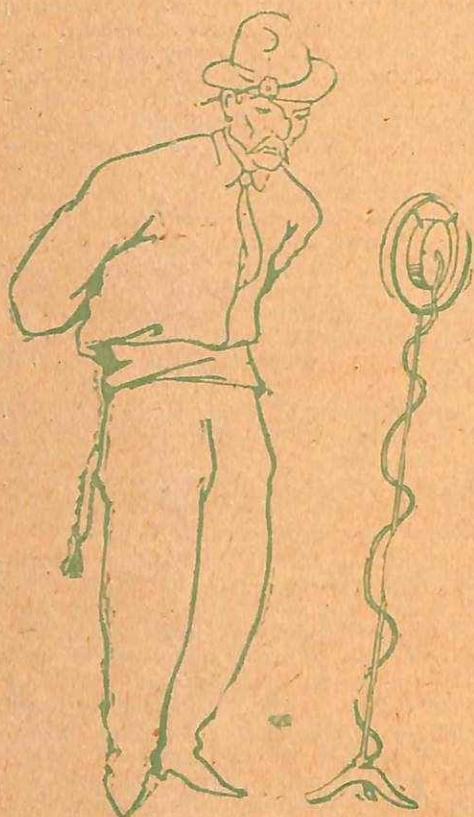
ΦΙΛΑΞΘΕΟΝ, Θεσσαλονίκη. — Το ψευδώνυμον που διαλέξατε δείχνει ότι έχετε πλήρη συνείδησιν της κατα-στάσεως σας. Το μόνον που έχω να σας συμβουλεύσω είναι να προσφυλά-γεσθε όσον μπορείτε από κάθε τι που είναι επικίνδυνον για την έπισηφή ή-γείαν σας, προσέχετε την τροφή σας ώστε να είναι ύγιεινή και τονωτική και να αποφεύγετε την υπερκόπωσιν. Αν άκολουθήσετε αυτές τάς συμβου-λās μπορείτε να είθετε θέβαιος ότι χω-ρίς καμμίαν άλλην Ιατρικήν επέμβα-σιν θα ιδήτε την ύγείαν σας να άπο-καθίσταται.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Σιγά να κλαίτε...
...ακούστε

Ο Νότης στο Ραδιόφωνο

Αύτοχθονίες!

Γρρρρ! Φφφφφσσσι!

—Ωχ, αμάν μεράκια! Δώσε θάσι, ρε άνθρωπάτη μουρούρα, ν' ανθιστής το πώς αντιλήθουνται το πάσα θήλεο οι σερετόμαγκες που τους φλομώνει το μυαλό το φιλότιμο και κοχλάζει μέσα στα τζιέρια τους το αίσθημα σά φασο-λάδα στο καζάνι του λόγου. Έδω Σταθμός Λαχαναγορά, πατάρι του Βάγκου του Γκαβού πούχει σώσμα μπάλ-σαμο, σωστό ολόανω λίν μεντ για νά ντέρντι κάθε καρδιάς μαγκούφας — πώς;—καί σπίκερ ο Νότης 'Ατσαλά-κωτος—άκοος ρε Μανιώ μου καλλικέ-λαδη!

Γρρρρ! Νnnnnxxx!

—'Αρχίζει το πρόγραμμα. Θ' ακού-σετε τόν 'Αντανάκη τόν Σορόπη με τη μεσοφωνία του συνοδεία...παράσιτα, τόν όποιο θ' ακούσετε παράσιτα συνοδεία μεσοφωνίας, τόν μεγάλο σουξέ της σαι-ζόν. «Δέν έχεις τίποτα, μά έχεις κάτω 'Αβάντι, μαέστρο.

—Γκλίν, κλίν, κλίν, 6ζ! 6ζ!

Δέν έχεις τίποτα, μά έχεις κάτω, κάποιον...κομπόδεμα, κίτι ψιλά. Φέρτα ρε βάσανο, κί 'σαι τόν γινάτι φέρ'τα και όλα θά πών καλά.

—'Ετσι, με Μανιώ μου, τραγούδαγε ο θλαήσις κάτω από τόν παράθυρο της γκόμενας κι' όντας έκανε «ώχ» έθγα-νε άχνό ή άσφαλτο άπ' τη λαύρα της καρδιάς του. Κι' έτρόχιζε, πού λές, μα χαίρια και ξουράφια στην άκονόπετρα ο φίλος κι' ή λεγάμενη έπλενε τά πιά-τα στή κουζίνα και τούλεγε:

Βαρέθηκα στ' αλήθεια

μού γίνηκες μπελός!

Δέν είναι παραμύθια,

παπούτσια μη χαλάς!

—'Εγινε μπλέ—μαρέν από το κα-κό του ο τροχιτζής σά νά τ' άνέθηκε ή πίεσι εικοσιεφτά θαθμούς, βουτάει μιά χατζάρα και της εσφονάζει:

—Θ' αύτοκτονήσω... και τά νειάτα θά χάσω!

—Μά κείνη ή άκαρδη του άπαντάει τραγουδώντας:

—'Ενα ταγκό, είν' άρκετό νά σέ ξε- (χάσω!

—Φαίνεστε, ρε Μανιώ, πώς ο μάγκας δέν ήτανε έν τάξει γιατί ξηγιότανε βι-ελιάριο Ταμιευτηρίου και τόν ψείριζε τόν κορίτσι μέχρι φράγκο, μά οι κακές γλωσσες λένε πώς τόν κορίτσι είχε κα-ταςκευάσει την καρδιά του είδος πολυ-κατοικία μ' όλα τά κομφόρ...Νά μη οτά πολυλογώ, άγριεύει τόν παιδί, πα-ραφέρνεται, κάνει θούρ για νά αύτο-χτονήση με τη φαλτσέτα και...της κό-βει τόν λαιμό πέρα-πέρα. Τόν όποιο, ρε καλλικέλαδη, τόν σήμερις ήμέρα, άμα με φωντώσει τόν ντέρτι και θαρεθώ τη ζωή μου, νά ξέρης πώς...δέ θάνα σί-γουρο τόν κεφάλι σου κι' άμα σου πώ πώς θά σέ αύτοχτονήσω έσένα, νά κλαίς...τό Βαγγελάκη τόν φούρναρη που θά την πάθει. Γλέπεις, τά πάσα πάντα είναι ζήτημα σαλτσέτας και «φαλτσέτου» στις καραμπόλες της ά-γάπης, τόν όποιο όλες οι δουλειές γί-νονται «άπό σπόντα». Γι' αύτό, ρε έ-φαπαρθενη, κάνε μου τη χάρι και μη ξαναπάς στο Ζάππειο με τη φιλενάδα σου τη Ζαμπέτα που ξηγιέται μπαγκά-κι με τόν φύλακα, γιατί μπορεί νά πα-τήση κείνη καμιά πεπονόφλουδα και νά...εαπλωθής έσύ χάμω, τόν όποιο μπορεί εκείνη νά ξηγηθής «άγαρμπα» μούπες — σούπα» και νά μπής έσύ στής...'Ελενας για τά περαιτέρω—τά λέω έν τάξει;

Γρρρρ!...Φφφφφσσσι!

—Ωχ, μεράκια! 'Αθάντι, μαέτρο κι' άμα δέ βαράς τά μπάσα στή τρίχα, θ' αύτοχτονήσω έφτά θολές, τόν όποιο θά κλάψη ή μάννα σου τόν γυιό της!...

ΝΟΤΗΣ ΑΤΣΑΛΑΚΩΤΟΣ

Για την αντίγραφή
ΟΚΑΒ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΤΖΟΥΛΟΥ

Η ΓΑΡΜΠΟΖΑ

ΤΟΥ ΟΤΟΜΟΜΠΙΛΕ

—Από την ήμέρα που άριβάρισα στην 'Αθήνα για νά γίνω άστέρας, σπαθεν-τάρω, μωρές τζογοϋλες μου, κάθε μι-νουτο με τσοί Γκρέτες που γυρνάνε, ξε-κάρτσωτες τσοί ρουγες και τόν τι γου-δέρω από δαύτες είνε άλτρο-κέ. Μό-λις με γλέπουνε, τσοί πιάνει φακτίδιο και λιγώνουνται ούλες με τη καλλο-νή μου..

—Προψές μέσα στο ώτομόμπιλε, που μπήκα για νά διζιτάρω τόν Φάληρο, ά-νίωσα σουμπιταμέντε άπάνω μου τσοί ματιές μιανής μπέλλα-μπλόνας, που μ' έπιασε μιμυρία. Λές και μου μπαί-νανε στά έντόσθια τσή καρδιάς μου δύο σαίτες, που με φερμάρανε στο πό-στο και με κάνανε κι' άναστέναξα ο κακόροικος μέσα από τά φυλλοκάρδια μου.

—'Εκείνη στριφογύρισε τά μάτια τη, που ήτανε βαρειά σά μολύβι και τά-κλεισε ξελιγωμένη. —Ω, ντολσέτες! 'Ανατρίχιασα! Κάθησα δίπλα τη, για-τί δέν είχε άλλη σέντια λιμπερα και σέ λίγο τη ρώτησα:

—Δέ μου λές, τζογοϋλα μου, τί έ-χεις...Νυστάζεις;

—Μου χαμογέλασε γλυκά και μου ρι-ποστάρησε:

—Νά χαθής, θλάκα!

—Λές και άνοιξε ή γής και με κατά-πιε. Σκοτεινίωσε ο κόσμος γύρω μου. Σέ δύο минуτά ήρθε ο κοντοκτόρος για τά μυλλιέτα και...με έξυπνησε.

—Τά εισητήριά σας!

—'Εκεί πούπαιρνα τόν μυλλιέτο μου, ά-κούω δίπλα μου μιά φωνή σπαθεντά-δα:

—'Ωχ' μαμάκα μου! 'Εχασα τόν τσαντάκι μου!

—Γυρίζω και γλέπω ένα μουτράκι, σά κάντρο τού Ραφαέλο και δυό ματάκια γαλανά έτοιμα νά κλάψουνε. —Όπως είμαι πονόψυχος, κόντεψα νά κλάψω πρώτος.

—Τί είναι, τζογοϋλα μου; τσή λέω. Σέ κλέψανε; Πές μου έμένανε ποιός ήτα-νε εκείνος ο κανάγιας και θά τόν φερ-μάρω σέ δυό минуτά. Ξέρεις ποιός εί-μαι 'γώ; Είμ' ο 'Ατζουλος 'Ατζουλέ-τος πούχω στουντιάρει τόν Σέρλοκ — Χόλμς και τόν Νάτ Πίγκερτον ά προ-φόντι.

—Τί νά τόν κάνω τόν Σέρλοκ—Χόλμς που δέν έχω τώρα νά πληρώσω τόν εισι-τήριό μου;

—Γι' αύτό χαλάς τη ζαχαρένια σου, τζόγια μου; Νά σου τόν πλερώσω 'γώ. Θά τόν κάνω αύτό για τά γλυκά σου τά ματάκια, θά τόν κάνω τούτο τόν... (Η συνέχεια εις την σελίδα 103),

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΑΠ' ΤΟ "ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ"

Στίχοι: μουσική Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Πες μου αν φεγγάρι γυρνά με νο που ο λη λη νύ κτα εα γρυ νναι

no do mu sei ko i zeli kryi me no uai bon ki e me uai eu po vas;

kei psi so mi ga sto en ro vio sou to fti di san kyt to tē xdw mia emē vi sou dwia

pi ate psi zw ou sa nou e eu sto ti di bpi okw mia na ri go ria w eu fti-

ga ri xlw mo pou mou fu nvas ton kau mo kai mou de riw eis gthn er mi tu

zta to gdw lon no do ou ra via ko rh xru gi nou no dou

zit

krē vti kai ei kai xenvxtas monaxi eian kau mo mono xw ei vti wdw

ΜΥΡΙΑΝ Ο ΣΟΥΛΙΒΑΝ

